

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Stern Dave\Tomb_Raider.PDB

PDB Name: Tomb Raider
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.11.2002
Modification Date: 10.11.2002
Last Backup Date: 8.11.2002
Modification Number: 746

Předehra
Prosinec 1980, Londýn

Croft si dobře uvědomoval, že čas rychle ubíhá. Stále se však nedokázal rozhodnout, co udělá. Za pouhých několik dnů už bude na palubě letadla směřujícího na Novou zemi. Musí ještě zařídit miliony věcí. Během expedice musí být na telefonu, musí promluvit s Lobdyninem, najmout kopáče, stavět se na zdvořilostní návštěvu u zástupců vlády a v muzeu, jehož podpora byla pro expedici životně důležitá. Musí zajistit zásoby, zkontrolovat, jestli potraviny nejsou prošlé, a zařídit, aby výprava obstála v jakémkoli počasí.

V danou chvíli se však nedokázal přinutit, aby myslel na připravovanou expedici.

Právě teď ho zajímalo jediné: zpřeházené listy Menethonovy Aegyptie, které objevil na svém pracovním stole. Především nebyl večer doma, protože šel do divadla na Louskáčka v podání Královského baletu. Vrátil se domů poměrně brzy, a proto se rozhodl, že bude ještě chvíli pracovat a trochu pohne s překladem. Odebral se do studovny. Na pracovním stole ležely jeho deníky a poznámky pečlivě srovnané tak, jak je tam před odchodem zanechal. I kopie papírů byly na svém místě, až na to, že...

Je někdo zpřeházel.

Ten někdo využil jeho nepřítomnosti. Croftovi bylo okamžitě jasné, kdo ten někdo byl. Lordu Henshingly Croftovi, majiteli panství Croft, potomkovi a dědici jednoho z nejmocnějších a nejvlivnějších rodů v zemi, byla jasná i další věc. Bez ohledu na veškeré bohatství, postavení a moc, byl v danou chvíli sám. Úplně sám.

Lidem, které považoval za přátele, už nemohl věřit. Stáli se z nich nepřátelé. Nepřátelé na život a na smrt.

Croft seděl za stolem a snažil se přijít na to, s kým by se mohl o tíživé vědomosti podělit. S ohledem na vývoj událostí už to nemohl příliš dlouho odkládat.

Po pravé ruce měl štos dopisních papírů. Pěkných pár už jich skončilo v koši. Pokaždé, když začal psát, si to vzápětí rozmyslel a nakonec nedopsaný dopis putoval do smetí.

U levé ruky měl zpola prázdný šálek vystydlého čaje Earl Grey

a nedojedený croissant. Ani nevěděl, kdy ho nakousl. Leží tam už od včerejška od večera, nebo ho tam odložil až ráno? Nemohl si vzpomenout. Ve skutečnosti si ani nevzpomínal, jestli, a pokud ano, co včera večeřel.

Croft vstal a přešel k oknu. Dvůr pokrýval bílý koberec. Podle

předpovědi mělo sněžit i toho dne. Ujistili ho však, že mu v plánované cestě nepřízeň počasí nebude bránit. Po pravdě řečeno by ho od uskutečnění jeho plánu nedokázal odradit ani blizzard podobný tomu, který mu v únoru loňského roku nedovolil dosáhnout Tunguského kráteru. Tentokrát bylo v sázce příliš.

Croft odvrátil pohled od poklidné scenérie venku a zadíval se do plamenu krbu. Nad krbovou římskou visel portrét Roberta Crofta mozaika složená z deseti tisíc barevných kamínků. Hrabě (Robert Croft byl prvním z rodu Crofta, který se mohl pyšnit tímto titulem) měl na sobě úřední roucho a záhadně se usmíval. Ostře řezané rysy tváře doplňovala pečlivě zastřížená bradka. Třpyt v očích prozrazoval sebevědomí člověka, který ví víc než ostatní. Mozaika (Croft se nedávno dozvěděl, že byla vyrobena v Benátkách a do sídla rodu se dostala jako dar ironie osudu) zachycovala hraběte na vrcholu sil a moci. V té době se Robert, stejně jako jeho otec William před ním, stal nejdůvěrnějším rádcem královny Alžběty I. Croft se po svém snažil dostát rodinné tradici a podělit se o své znalosti a rodovou moudrost s mocnými tohoto světa.

Jenomže teď...

Bylo nad slunce jasnější, že mu mocní už nedůvěřují. Croft znovu zamyšleně usedl k psacímu stolu. Stále se mu nedařilo najít odpověď na otázku, komu vlastně může věřit.

Například bratranec Edward, londýnský bankéř a nejzásadovější člověk, který kdy chodit po zemi. Mlčenlivý a svědomitý, jak má správný finančník být. Poslední dopis, který Croft začal psát, byl

určený právě jemu. S velkým úsilím napsal pár vět, když si uvědomil, že Edward také není ten správný člověk. Edward věřil tomu, že svět je takový, jak vypadá. Věřil v Boha, královnu a vlast. Edward by se jen stěžoval dokázal s odhalenou pravdou vyrovnat. Takže Edward nepřípadal v úvahu.

A co Franklin? Franklin dříve patřil k jeho nejlepším přátelům a teď se stal i jeho právníkem, Franklínovi by nemusel nic vysvětlovat. Franklinovi by mohl jednoduše napsat instrukce, podle kterých by měl postupovat.

Jenomže...

Franklin byl muž dbalý zákonů, svázaný precedenty a zákonnými normami. Kdyby Franklin narazil na hradbu práva, rozhodně by se ji nepokoušel přelézt nebo obejít. A nejen to. Franklin věřil v právo, takže by udělal to, co by bylo

správné podle zákona.

Takže Franklin také nepřipadal v úvahu.

Když ne on, tak kdo?

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Vstupte!“

Dveře se pomalu otevřely a ve výši kliky se objevil drobný obličejík Lary.

Croft se usmál.

V divadle si konečně uvědomil to, co mu přátelé a známí říkali

už vloni. Dcera byla věrným obrazem své matky. Do divadla si oblékla šaty ze zeleného sametu, tmavé vlasy jí vyčesali nahoru. Vypadala a chovala se mnohem vznešeněji, než by odpovídalo jejímu věku. Bylo jí pouhých sedm. Poočku dceru sledoval. Posadila se, uhladila si šaty a sepjala ruce v klíně. Jakmile se na scéně objevila nová postava, potěšené se usmála. Croftovi se na okamžik zdálo, že jeho žena vstala z mrtvých a sedí znovu vedle něho. I teď ho ta podobnost dcery s matkou zarážela. Lara měla na sobě kalhoty a bundu. Pocit, který Croft zažíval při pohledu na Laru, byl hořkosladký.

„Tati, přinesla jsem ti něco k jídlu.“

„To je ta nejlepší zpráva dnešního dne.“

Ve dveřích se objevil Wilson s tácem. „Neseme vám něco k obědu.“

„To jsem ti připravila já,“ pochlubila se Lara.

„Opravdu, holčičko?“

„Vážně. Ta jablka vlastnoručně oloupala.“ Wilson došel s tácem

až k pracovnímu stolu a položil ho na odkládací stolek po Croftově levici. „Kdyby vás to zajímalo, tak s nožem se ohání jako malá divoška.“

Lara přiběhla k otci. „Máš tady jablka a sýr, tati.“ Namířila malý prstík na další pochoutky na tácu. „A tady máš lupínky, hummus a tahini.“

Během letní expedice si Lara zamilovala kuchyni Blízkého východu. Zatímco Crofta plně zaměstnávaly vykopávky, Lara s Olivii, která jí dělala společnici, vyrážely do ulic AI Iskandaríji a nosily do tábora jednu pochoutku za druhou. .

„Vypadá to nádherně. Děkuji ti, andítku.“ Rozpřáhl paže a Lara

se mu vrhla do náruče.

„Rádo se stalo, tati.“

Croft ji pohladil po vlasech. „Budete tak laskavá, mladá dámo, a připojte se ke mně?“

Lara se zakřenila. Croft vstal a přitáhl ke stolu druhou židli, kterou přistrčil dceři.

Wilson zůstal stát. „Už se vám ozval Lobdynin, pane?“

Croft zavrtěl hlavou. Vzal si kousek Jablka a potřel si ho sýrem.

Byli s Wilsonem přátelé už přes dvacet let. Ještě předevčírem by mu Croft bez váhání svěřil i svůj život. Až do předevčerejška. Teď se však nedokázal přinutit se na toho muže podívat.

Wilson musel změnu lordova postoje vycítit.

Jakmile se Lara omluvila a odešla, odložil šálek a začal se vyptávat.

„Vypadáte unaveně.“

„No jo.“ Tentokrát se Croft přiměl k tomu, aby se na Wilsona podíval a věnoval mu neupřímny úsměv.

„Je to stejné jako vždycky. Příliš mnoho práce a příliš málo času.“

Wilson pokýval hlavou.

„Kdybyste si přál, mohl bych vám se zařizováním pomoci.“

„Děkuji. Paule.“ Crofta napadlo. Jestli se přece jenom ve Wilsonovi nespletl. Třeba v tom nakonec nejede. Byli si velmi dlouho hodně blízcí a pro Laru byl ten muž skoro jako kmotr. Byl by Wilson schopen takové zrady?

Pravděpodobně ne, ale... ale ten problém nespočíval jen ve Wilsonovi. Problém představovali ti, kteří, ať již z jakýchkoli pohnutek, tahali za nitky.

Gareth, paní Kingová, Ravenna a Důstojný, jejich vůdce. Ani jednomu z nich nemohl Croft věřit.

Nikdo z nich však neměl přímý vliv na expedici, takže to po obědě Croft vzdal a požádal Wilsona, aby byl tak laskav a zavolal Lobdyninovi. Rozhodl se, že si dopřeje trochu odpočinku a zahraje si s Larou šachy. Zhruba v polovině partie se však přestal na hru soustředit a Lara mu málem dala mat, což se ještě nikdy nestalo. Vyčetla mu, že se málo snaží, a zarputile odmítala věřit jeho ujišťování, že skutečně hraje naplno. Odešli spolu do kuchyně, kde ji jako úplatek nabídl zmrzlinu.

Do studovny přišli společně a usadili se před krbem. Chvilí jí předčítal z Haliburtona, potom jí svazek půjčil, aby si v něm listovala. Sám se vrátil k psacímu stolu a nezodpovězené otázce, komu může věřit?

„Tati?“

„Ano, Laro?“

„Proč s tebou tentokrát nemůžu jet?“ Odložila Haliburtona, přešla na druhý konec místnosti a roztočila velký glóbus.

„Pro případ, že bys na to zapomněla, tak ti připomínám, že musíš chodit do školy.“

„Škola je hloupá a nic pořádného se tam nedozvím.“

Croft se usmál, protože totéž říkal Lařiným učitelům. Oproti zbytku třídy měla velký náskok. „Laro, víš, že do školy chodit musíš.“

„Tati, mám nápad. Mohla bych mít vychovatele. Bobby Cecil má vychovatele.“

„Ano, Laro, ale nejsi Bobby Cecil. Považuji za velice důležité, abys získala vzdělání ve společnosti vrstevníků.“
„Ale já chci být s tebou, tati. A ty přece umíš všechno, co by mě mohli naučit ve škole. Mohl bys mě učit ty!“
„Nejde to, andilku.“
Lara se nešťastně zamračila.
„Ale příští rok, příští rok už mě s sebou vezmeš, že ano, tati?“
„Uvidíme. To záleží na tom, kam se vypravíme.“
„Říkals, že pojedíš do Kambodže. Moc bych chtěla jet do Kambodže.“
„Laro, Kambodža není tím nejlepším místem pro malou holčičku.“
„Už nejsem malá. Sám jsi to říkal.“
„To je pravda.“
„A navíc bych ti mohla pomáhat.“
„Vážně?“ Croft si představil Laru, jak se plahočí s rancem plným výstroje po stezce v džungli, a usmál se.
„Nesměj se! Opravdu bych ti mohla být užitečná, víš?“ Lařin hlas jako by náhle patřil ženě o dvacet let starší. Znělo to tak dospěle a rezolutně, že Croft v duchu politoval všechny, kteří v budoucnosti zkříží jeho dceřinu cestu.
V budoucnosti.
Zadíval se na Laru.
„Co je?“ zeptala se.
Celou dobu si lámal hlavu tím, komu může věřit, a přitom se odpověď sama přímo nabízela. Měl ji celou tu dobu přímo před očima.
„Laro,“ začal pomalu, „dokážeš mi najít na glóbu Kambodžu?“
Zamračila se. „Myslím, že ano.“
„Tak do toho.“ Croft vytáhl horní zásuvku, vylovil z ní průklepový papír a chopil se pera.

Na opačném konci místnosti Lara prohledávala očima a prsty glóbus a snažila se splnit otcovo přání.
Na poklidný rodinný výjev shlížel z mozaiky hrabě Robert Croft a stávající lord Croft si vzpomněl na to, jak ho jeho otec William připravoval na povinnosti a službu, kterou měl po něm jednoho dne převzít.
Na službu Bohu, královně a vlasti.
Nuže, teď nastal čas, aby do služby nastoupila poslední generace z rodu Croftů.
Začal psát.
Má milovaná dcero.
V tu chvíli se pero zastavilo. Pohledem vyhledal Lařiny oči a oba se usmáli.
Pokud čteš tyto řádky, tak už se nikdy nevidíme. Chybíš mi. Vždy jsem tě miloval a vždy budu.
Croft se zamyslel, a pak se znovu sklonil nad papírem. Venku začal padat sníh.

I. Manfred Powell vjel do Benátek jako král. V davu lidí se cítil jako ryba ve vodě. Měl pocit, jako kdyby našel oblíbený župan pohozený v koutě koupelny a s požitkem si ho oblékl. Bylo to velice příjemné.
Pimms však byl jako na trní. Trásl se, ale snažil se chvění skrýt. Neustále si popotahoval zip oranžové větrovky výš v marné snaze chránit se před sprškami mořské vody a poryvy větru.
Powell se k němu naklonil a zasyčel mu do ucha: „Začínám se zlobit, Pinuasi.“
Pimms smrtelně zbledl.
„Pane?“
„Říkal jsem, že se začínám zlobit.“ V tu chvíli se commandante, který řídil motorový člun, otočil a usmál se na Powella.
Powell úsměv opětoval a nenápadně dlouhl do Pimmsa, který se také usmál. „Je to pro nás velká čest, že můžeme jet s těmito pány, ale tvůj výraz svědčí o tom, že bys byl raději kdekoli jinde.“
Ve člunu jich sedělo pět: Powell, Pimms a tři příslušníci Venezia Brigád, benátského hasičského sboru. Všech pět mužů mělo na sobě stejnou uniformu, oranžovou větrovku a černé hasičské helmy se širokými žlutými pruhy.
„Omlouvám se, pane.“ Pimmsovy dlouhé špinavě plavé vlasy vykukovaly zpod helmy... Netušil jsem, že tady bude taková zima.“
Powell zadržel dech. „Pimmsi!“
„Ano, pane?“
„Kňouráš. Víš, jak kňourání nesnáším!“
„Omlouvám se, pane.“
„Tak se tvař trochu nadšeně... prosím.“
„Ano, pane.“ Pimms sepal ruce za zády a zkřivil ústa do šklebu, který byl, jak Powell předpokládal, pokusem o úsměv. Potom si odkašlal.
„Je to velká čest být tady ve vaší společnosti a na této lodi, pánové,“ prohlásil zbytečně hlasitě.
Všichni tři muži, kteří se až do té doby bavili mezi sebou, náhle zmlkli. Commandante se rozhlédl nejdříve vpravo, potom vlevo, a nakonec se otočil k Pinunsovi.
„Grazi, signore.“ Zbývající dva pokývali hlavami. Pimms poté kývl na Powella a naznačil vítězoslavné gesto.
Powell si povzdychl. Dneska je strašně těžké najít pomocnou ruku.
Ráno přišlo a foukal silný vítr, ale jakmile se dostali na Grand Canal, minuli San Marco a podpluli most s honosným názvem Ponte de Accademia, vykuklo skrze mraky slunce. Sluneční paprsky se odrážely od vodní hladiny a mramorové paláce na obou stranách vodního kanálu se vznešeně třeptily. Takové Benátky si jako citlivý mladík během

své první návštěvy před třiceti lety zamiloval. Z nezkušeného právníka se skrze legitimní obchodní zájmy stal velice významný muž, který měl v Benátkách nemalý vliv. Tím se vysvětlovalo pozvání na slavnostní jízdu hasičského sboru. Commandante přirazil ke břehu podle Powellových instrukcí v malé zátocce ve stínu paláce Grassi. Powell s Pimmsem v patách vylezl z lodi a s úsměvem na rtech si potřásl rukou s muži ve člunu.

Potom oba muži vyrazili svižným krokem po Calle di Mandela a razili si cestu mezi turisty a prodáváči suvenýrů.

Zahnuli do malé uličky, která je tak nenápadná, že ji většina kolemjdoucích mine bez povšimnutí. Ocitli se na překvapivě prostorném vnitřním dvoře.

Přímo před nimi se tyčila masivní kamenná budova, ve které v 16. století sídlila Rada tří, tajná společnost, jež de facto vládla Benátské republice. Budova plnila funkci nervového centra moci po několik století. Teď však v jejích zdech sídlila neméně mocná organizace jiného jména.

Při pohledu zvenčí nebylo na kamenném paláci nic nápadného,

z čeho by se dalo usuzovat na jeho význam. Vysoko nad vchodem shlížel na příchozí jediný kamenný chrlič.

Všímavému pozorovateli by však jistě neuniklo, že se tento chrlič něčím liší od obvyklých renesančních plastik, které jsou v Benátkách k vidění na jiných místech. Působil jaksi nemístně. Benátky nastavovaly světu na odiv bohatství a hojnost. Město vyzývalo návštěvníky, aby se těšili z jeho krás.

Chrlič nad vchodem však příchozím říká: „Jděte pryč!“

Všímavý pozorovatel by si patrně rovněž všiml, že kamenná obluda cosi drží v prackách. Trojúhelník s okem uprostřed. Oko pyramidy. Znak Osvícených.

Powell s Pimmsem v patách prošel pod chrlichem, vešel do budovy a zmizel z dohledu.

Ačkoli budova při pohledu z vnějšku nebyla ničím výjimečná a nepoutala pozornost, o Poradní síni platil pravý opak.

Nad rozlohou odpovídající fotbalovému hřišti se klenulo pět pater galerií a po celé délce místnosti se matně lesklo překrásné sloupové ze slonoviny. Jednu čelní stěnu pokrývala nádherná zlatená freska a na druhé upoutaly pozornost dvojce masivní železné dveře. Přes celou délku místnosti se táhl dlouhý dubový stůl dostatečně prostorný na to, aby za ním mohlo pohodlně zasednout devadesát devět členů Řádu s hlasovacím právem. Pod freskou se nacházel vyvýšený stupínek, na němž stálo sedm křesel. Sedm trůnů určených pro sedm členů Nejvyšší rady. Šest z nich už bylo obsazených a pouze křeslo uprostřed (po Powellově levici) zůstávalo prázdné.

Powell si všiml, že se Gareth neklidně vrtí a pokradmu se dívá na hodinky. Paní Kingová si přehodila nohu přes nohu. Ravenna si povzddechla.

Powell se nepatrně usmál. V Síni se shromáždili nejmocnější muži a ženy obchodního i politického světa, lidé zvyklí poroučet a mít všechno hned. Teď však to byli oni, kdo musel pokorně čekat.

Zazněla zvonkohra a vzadu se otevřely dveře.

Vešel důstojně vyhlížející vysoký muž.

Nikdo z přítomných nevěděl přesně, kolik je mu let. Z jeho vzhledu by se dalo usuzovat, že nedávno překročil šedesátku. Mluvil plynule osmi jazyky bez jakékoli stopy cizího přízvuku (tedy o osmi Powell věděl). Nikdo nevěděl, kde se narodil. Nikdo z přítomných si rovněž nepamatoval, že by Nejvyšší radě Řádu předsedal někdo jiný. Po smrti madame Simon byl před sedmadvaceti lety jednohlasně zvolen vůdcem. Hlasy nebylo třeba sčítat.

A to bylo dobře, protože nikdo nevěděl, jaké je jeho jméno.

Členům Řádu byl znám prostě jako Důstojný.

Usadil se do prázdného křesla mezi Powellem a Garethem a odkašlal si.

„Bratři a sestry, zdá se, že už nám nezbývá příliš mnoho času, a to je velice zlé.“

Důraz položil na poslední dvě slova, a potom se odmlčel. Poradní síň se na okamžik ponořila do hrobového ticha.

Powell vycítil (a konec konců i viděl), jak se mladší členové Řádu neklidně ošívají a jsou stále nervóznější. Důstojný se obvykle pravidelných schůzí Řádu, které se konaly jednou za měsíc, neúčastnil, takže jim předsedal Gareth, který vypadal jako krtek, zadržával, huhlal, a jen zřídkakdy se odvážil kategorických prohlášení.

Přítomnost nejvyššího vůdce Řádu zdůrazňovala důležitost tohoto zasedání.

„Pane Powelle,“ prohlásil Důstojný a otočil se k oslovenému, „mohl byste nám prosím podat vysvětlení?“

Powell bez mrknutí snesl pohled Důstojného. Nebyl žádný zelenáč, dnes už ne. Byl svým vlastním pánem. Důstojný si to uvědomoval, a proto ho pověřil nejdůležitějším posláním v historii Řádu.

Před Powellem se náhle zhmotnila složka, kterou mu v hlubokém předklonu podával Pimms. Obsahovala nejnovější výsledky pátrání slečny Holcombové. Powell Pimmse mávnutím ruky propustil.

„Nemám žádné vysvětlení a v žádném případě se nehodlám omlouvat. Rád bych ale, se vši úctou,“ začal a při posledním slově zachytil Garethův pohled, „připomněl Radě, že naše předpoklady jsou založeny na nespočetné řadě dohadů. Vycházíme ze starověkých kosmologií, které jsou starší než Ptolemaiova, starší než Aristotelova, dokonce ještě starší než Platonova, a odvíjejí se od hypotéz, jež nikdy nebyly oficiální historiografií zaznamenány. Jak víme, tak se ukázalo, že porovnání těchto kosmologických modelů s dnešním stavem nám poskytuje jakýsi klíč. Jsem rád, že vám mohu oznámit, že jsme již téměř hotovi. A jsem si naprosto jist, že získáme odpověď včas, dříve než budou planety v odpovídajícím postavení.“

„Tedy do týdne,“ poznamenal Důstojný.

„Ano. Do týdne.“

„To jsou dobré zprávy, pane Powelle. Mějme na paměti, že máme pouze jedinou příležitost najít to, co hledáme. Pokud ji promarníme, budeme muset čekat dalších pět tisíc let.“

Powell se usmál. „Nuže, nevím jak vy, ale pro mne je to víc času, než mohu této záležitosti věnovat.“

V Síni se rozhostilo ticho.

Za zády Důstojného Powell zahlédl v Garethově tváři zděšení.

Paní Ringová vypadala znepokojeně. Powell si samozřejmě pamatoval, jak skončil jeden z členů Řádu, který se tváří v tvář Důstojnému pokusil o žert. Chráněnkyně paní Kingové si za svou snahu vykoledovala ránu dýkou do hrdla.

Osvícení obecně a zejména potom jejich vůdce neměli žerty v oblíbené.

Powell byl výjimka. Naprostá výjimka.

Měřili se s Důstojným pohledy. Ani jeden z nich nehodlal uhnout jako první. Nakonec se Důstojný usmál.

„Budeme tedy připraveni.“

Powell přikývl. „Věřte mi.“

Zasedání pokračovalo. Powell anglicky shrnul výsledky pátrání, a potom vyzval slečnu Holcombovou, aby povstala a podrobně vysvětlila přítomným, jakým způsobem k nim dospěli. Powell už všechno, co říkala, znal, protože byl se způsobem práce důvěrně obeznámený (de facto na celou práci dohlížel), takže se během proslovu slečny Holcombové v myšlenkách zatoulal někam jinam.

Ve skutečnosti Důstojnému lhal.

K hledanému předmětu měli dnes stejně daleko jako před šesti měsíci. Po pravdě řečeno, za šest let se nedokázali hnout z místa. Vodítka, která měli, stránky ze zrádceva deníku a nákresy, jež ten muž udělal, byly zoufale neúplné a navíc si často protřečily. Ten den ráno se probudil s neodbytným pocitem, že se jejich pátrání dostalo do slepé uličky. Řečeno slovy klasika, že je cosi shnilého ve státě dánském.

Možná by nebylo na škodu znovu prohledat záznamy a materiály Řádu. Snad by mohla něco přinést další expedice do Al Iskandarije a pátrání po Desátém deníku, v němž jsou zaznamenány výroky Nejvyššího kněze. Podle legendy měl deník obsahovat nejen popis místa, kde se hledaný předmět nachází, ale měl v něm být i popis výroby přístroje nezbytného k nalezení objektu.

Možná. Rád by pokračoval na cestě vzhůru po žebříku moci, a kdyby se mu podařilo úkol splnit, nepochybně by se dostal o další příčku blíže k nejvyššímu postu Řádu.

Nicméně...

Powell zkřížil nohy a ucítil dloubnutí dýky upevněné na kotníku... existují i jiné způsoby, jak se stát vůdcem.

Jakmile zasedání skončilo, vstal a opustil síň, jak nejrychleji to bylo možné. Neměl v úmyslu donekonečna odpovídat na lavinu otázek, jimiž ho hodlali zahrnout ostatní členové Rady. Vyšel se po schodišti nahoru a zamířil do jedné z galerií nad Poradní síní.

Pimms dospíchal za ním.

Powell vytáhl dýku a bezmyšlenkovitě si s ní pohrával.

Ještě jsme to nenašli, nebo ano?"

„Ne,“ opáčil Powell a věnoval Pimmsovi mrazivý pohled.

„Proboha. Ach, bože. Potřebujeme zázrak.“

„Pimmsi!“

„Ano, pane?“

„Jestli jsi přesvědčený, že nám dokáže pomoci jen zázrak, tak bys měl přestat fňukat a začít se modlit.“

„Ano, pane.“

„A prozatím...“

Powell znechucen zavrtěl hlavou a na okamžik na nešťastníka pohlédl. Tvářil se naprosto zničeně. Potřeboval by chrstnout ledovou vodou do obličeje. A kdyby ani to nepomohlo...

Powell mrštil dýkou o zed' a usmál se na Pimmse.

„Aport!“ poručil.

„Slečno Holcombová,“ Powell úmyslně použil ostřejší tón, „máme jen jeden týden.“

„Ano, pane.“

„A vy mi teď navrhuje, abychom opustili...“

„Ne opustili, ale přehodnotili.“

„Máte na mysli něco konkrétního?“

„Existují jisté odkazy na přístroj, který by nás mohl zavést k Trojúhelníku. Zvláštní pátrání by mohlo přinést lepší výsledky a...“

Powell ji gestem zarazil. „O těch odkazech toho vím víc než kdokoli jiný, slečno Holcombová. Nicméně byste mi mohla říci, kde navrhuje s takovým pátráním začít?“

Chvilí mlčela. „Na to nejsem odborník, pane,“ vysoukala ze sebe nakonec.

Přikývl. „Ten přístroj je jen báchorka, slečno Holcombová. Pokračujte ve své práci, prosím.“

Přikývla a odešla.

Powell vstal a přešel k oknu, ze kterého se mu skýtal výhled na jeden z menších kanálů. Na hladině se zrcadlilo zapadající slunce.

Tisíce různých barevných odstínů oranžové, žluté a červené tančilo na hladině a odráželo se i na mramorových zdech budov lemujících kanál.

Přístroj. Směšné. Nesmysl.

Zaslechl, jak se znovu otevřely dveře. Otočil se a uviděl do Poradní síně vcházet Pimmse.

„Udělal to na ně dojem?“

„Ano. Věřím, že ano. Samozřejmě že se okamžitě začali vyptávat, jestli dokážeme tolik cenných věcí ohlídat. Nebylo

snadné je zastavit, a protože jsem věděl, že mě tady potřebujete, tak..."

„Pimmsi!"

„Ano, pane."

„Pouhé ‚ano‘ úplně stačí!"

„Ano. Jistě." Pimms přikývl. „Ano, pane. Tedy, ano."

„Skvělé."

„Pane?"

„Ano, Pimmsi?"

„Znovu se vyptávali, jestli budeme hotovi. Zopakoval jsem jen to, co už jste říkal, tedy, že budeme hotovi příští týden."

„Budeme."

Ale ještě nejsme, nebo ano?"

Powell si povzdechl. „Ne."

„A prozatím..." Powell se vrátil ke stolu a zaklapl laptop.

„...zjistí, jestli bych si mohl na osmou rezervovat stůl pro tři v La Caravelle."

Ta restaurace patřila k Danieliným nejoblíbenějším. Za to, že mu Beluga vplul přímo do náruče, si podle jeho mínění zasloužila zvláštní odměnu.

Pimms se tvářil překvapeně. „Večeře, pane? Dnes večer? Když nám zbývá jen týden?"

„Ano, Pimmsi, večeře. Přesně v osm. V La Caravelle. Box, prosím."

Powell si vzal laptop a odešel.

Bylo patnáctého května.

A Lara Croftová neměla právě skvělou náladu.

Když ležla z postele, kopla se do palce, a při oblékání zase přišla na to, že má v oblíbených šortkách díru.

Sešla dolů na snídani. V kuchyni na stole ležel opřený o vázu vzkaz od Alexe Westa.

„Myslím na tebe, i když jsi v nouzi," stálo na něm.

Lara ho zmuchlala a hodila do koše.

„Mám chuť něco rozbít," oznámila světu.

„No, tak na mě se neříkejte," požádal ji Hillary, aniž by zvedl oči od sporáku, na němž nevzrušeně míchal ovesnou kaši.

Bryce seděl u stolu, na očích měl sluneční brýle. Za celou dobu se ani nepohnul.

Lara si vzala hrnek kávy, maličko usrkla a spálila si jazyk.

„Krucinál." Rychle si strčila do pusy kostku ledu. „Jdu si zase lehnout a z postele nevylezu dřív než zítra."

„Počkej." Bryce si posunul brýle na špičku nosu. „Mám nápad."

Na čele se jí perli pot. Lara cítila, jak se drobné perličky slévají v kapku, která pak klouže po čele... ne do očí, ale nahoru do vlasů, které se svázané do jediného dlouhého copu komihaly pod ní. Visela ve vzduchu na laně přivázaném k jednomu nosnému trámu a pomalu, neslyšně ručkovala dolů.

O pět metrů níž se pustila a elegantním saltem seskočila na zem.

Doskok doprovodilo jen tiché klapnutí jejích vojenských bot.

Přikrčila se a zaposlouchala.

Něco se blížilo.

Zaslechla skřípění železa o kámen.

Něco velkého. Vzápětí ten zvuk poznala a v duchu se pousmála.

Brycei. Tys mě chtěl varovat, vid'?

Pohybovalo se to podél obvodové zdi sálu, bezpečně ukryté za sloupy a sochami, které dobře znala. Mířilo to ke vzdálenějšímu rohu místnosti. Chtělo jí to odříznout cestu.

Takže tam musí být ten disk. Právě tam musí jít.

Lara vyskočila a sprintem se rozběhla za tou věcí.

Sochy, které zahlédla shora, byly blíže, než si myslela. Hned u první, menší příbuzné monolitů z Velikonočního ostrova, prudce zahnula doleva. Za první sochou stála další a Lara odbočila doprava.

Nad ní se cosi zablesklo. Že by disk?

V půli kroku opět znenadání změnila směr, přeskočila kámen a opět se plnou rychlostí rozběhla k disku.

Jenže to nakonec disk nebyl.

Lara si svůj omyl uvědomila právě včas, aby se stačila schovat

za sochu, když ze tmy vystřelilo cosi kovového. Byla to jakási tyč nebo ruka s ostrými blyštivými hranami. S hlasitým zaduněním to narazilo do kamene a do vzduchu se vznesla mračna kamenného prachu.

Lara se odkutálela doprava za další sochu. Právě včas, protože vzápětí zahlédla koutkem oka další kovový záblesk, ozvala se další rána a socha se doslova rozlétla na kusy. Okamžitě vyskočila a opět se rozběhla. Plynulým pohybem uvolnila pistole v pouzdrech a vytáhla je. Jenom doufala, že její kalibr s tou věcí, která ji pronásledovala, něco svede. Zahnula za roh a tam se, jako by se koupal v zářivém kuželu světla, vznášel disk.

Rychle k němu zamířila. Dětilo ji od něj osm... pět... tři metry... Právě se chystala zasunout jednu pistoli zpátky do pouzdra, když...

...když jí něco prosvíštělo nad hlavou a mezi ní a disk se shora sneslo to monstrum.

Lara polohlasně zaklela, zapřela se patami a praštila sebou na zem. Bez váhání zamířila, a než si tu věc před sebou vůbec stačila poprvé pořádně prohlédnout, začala do ní pálit z obou hlavních. To ocelové monstrum měřilo dobré tři metry, mělo šest končetin, všude z něj trčely dráty a integrované obvody.

Robot.

Klouzala k němu po podlaze a štěrk z rozdrčené sochy se jí zarýval do stehén.

Robot na ni okamžitě zaútočil. Každá její kulka neomylně nacházela cíl. Každá provrtávala jeho ocelový skelet, ale nijak zvlášť mu neublížila. Když k němu doklouzala trochu blíž, zamířila mu na břicho a sálem se rozlehlo řinčení kovu. Už skoro vystřílela všechnu munici a marně si lámala hlavu, kde, sakra, může ta věc mít mozek, když si najednou uvědomila, že už neklouže, že se zastavila...

...přímo pod robotem.

To nebylo dobré.

Robot se ohnul v pase a sklonil se nad ní. Dolů, přesně do míst, kde měla obličej, se rozmáchla jedna obrovská ruka.

Odkutálela se doprava a další ruka prokmitla vzduchem. Převalila se doleva a uvízla mezi těma dvěma rukama. Do ramen se jí zaryla ocel. Vykopla a pokusila se zvednout ze země. Snažila se mu vysmeknout, když zaslechla, jak se někde poblíž snaží někdo nahodit motorovou pilu.

Podívala se nad sebe a zahlédla další robotovu paži, tentokrát ovšem zakončenou velmi ostře vyhlížející čepelí. Rychle se otáčela a měla namířeno přímo do jejího obličje.

Začínalo jít do tuhého.

„To ne.“ Lara zatla zuby. „Ne, tohle teda fakt ne.“

Zapřela se dlaněmi o zem, vzepřela se a vši silou vykopla. Zasáhla robota oběma nohama přímo do rozkroku. Nepočítala s tím, že by právě tam mohl mít slabé místo, což také neměl. Roztočená fréza jí dál mířila do obličje. Ale teď... teď měla aspoň trochu páku.

Prohnula se v zádech a vši silou zatlačila nahoru.

Frézku dělilo od její tváře už jenom pár centimetrů.

„Uhhhhnnnn!“

Lara se vypjala ještě víc.

Robot se odlepil od země a fréza se zvedla spolu s ním.

Potom se robot ohnul, a kdyby měl něco jako mimické svaly, určitě by se zatvářil nesmíme překvapeně. Vzápětí ztratil rovnováhu a končetiny mu snad vteřinu neškodně vlály kolem ocelového trupu, načež přepadl Laře přes hlavu. Zřítíl se na zem rukama napřed, nejspíš aby zmírnil dopad.

Lara vyskočila. Svaly na nohou se jí chvěly námahou. Ta věc musela vážit pár metráků. Až bude po všem, bude si muset dát dlouhou horkou koupel.

Ale ještě po všem nebylo.

Robot odhodil pádem poškozené končetiny a zvedl se ze země.

Ze druhého páru jeho rukou vyčnívaly nebezpečně ostré krátké čepele. Znenadání se na ni opět vrhl. Pohyboval se nesmírně rychle.

Lara měla sotva čas zvednout ruce v krytu a odrazit čepele pistolemi. Při nárazu železa o ocel se zajiskřilo. Vzápětí přišel další úder a Lara se vrhla kupředu, přičemž jen tak tak stačila ten další útok odrazit. Okamžitě přešla do protiútku. Už při jeho druhém útoku převzala iniciativu, a tak se teď kolem něj jenom obtočila, švihla nohou a kopla robota tam, kde měl mít zadek... teda, kdyby nějaký zadek měl. Místo něj v těch místech našla jenom hustou zmeť kabelů. Bota od toho odskočila, ale náraz přece jen robota vyvedl z rovnováhy. Teď pro změnu útočila Lara. Vrhla se kupředu a zasazovala robotovi rány zprava, zleva, zleva a ještě jednou zleva. Jak se otáčel, všimla si matně černého ocelového plátu asi v půlce jeho zad, uprostřed něhož poblikávala zelená kontrolka. Usmála se.

Cíl zaměřen.

Robot se zase vzhopil a zaútočil.

Ohnal se po ní pravou paží a Lara kontrovala. Odskočila a robot

naznačil útok, a pak zase předstírala útok ona. Kroužili kolem disku. Robot se teď pohyboval trochu trhaně, což nejspíš zapříčinila ztráta dvou končetin. Zdálo se, že se jí snaží udržet dál od disku přinejmenším stejně vehementně, jako se jí pokouší zabít.

Nastal čas ten tanec ukončit.

Lara vykopla. Zasáhla robota do ramene tak, že zakolísal, automaticky zvedl jednu paži, a to byla chyba. Lara odskočila a hned zase vykopla. Střelila ho z boku do ramene takovou silou, že se na okamžik pootočil. A ten zlomek vteřiny Laře stačil k tomu, aby mu skočila na záda a začala mu rvát ten černý ocelový plát z těla.

Obklopil ji skřípot převodů a servomotorů. Jako kdyby robot křičel vzteky, že se jí nemůže zbavit. Pokusil se na ni dosáhnout, ale jeho ruce nebyly k něčemu takovému vůbec uzpůsobeny. Máchal po ní stejně bezmocně, jako se Lara snažila vypáčit ten plát z jeho zad. Skoro to vypadalo, jako kdyby ho tvůrci tomu robotovi k trupu přivařili.

Lara vytáhla pistoli a začala do plátu střílet. Z takové blízkosti

to byl hodně nebezpečný podnik. Bylo jí jasné, že je docela dobře možné, že ji nějaká odražená kulka strefí, ale spoléhala na své příslovečné štěstí. A ani tentokrát ji neopustilo. Z plátu odletovaly kusy oceli a robot sebou házel a kroutil se, aby ji setřásl. Nakonec se jí podařilo za plát vzít a vypáčit ho ven. Pod ním uviděla zmeť tisíců vzájemně propletených drátů. Sáhla dovnitř, chytla první svazek a ze všech sil za něj šklubla.

Vytáhla hrst drátů s kousky integrovaných obvodů, čipů a spoustou miniaturních mechanických součástek, které jí vůbec nic neřikaly. Jak tak seděla robotovi na zádech a zírala do jeho rozervaných útrob, ocelové monstrum sebou naposledy šklublo a ztuhlo.

Lara z něj seskočila a robot se sesypal na zem.

„Příště si najdi někoho, na koho stačíš,“ ucedila.

Lara klidně došla k disku a vytáhla ho ze záře. Na jedné straně byl nějaký text, ale na tom vůbec nezáleželo.

Důležité byly jen informace na samotném disku. Robot se obětoval jenom proto, aby se k němu Lara nedostala. Což jenom dokazovalo. ..

Zaslechla za sebou nějaké zabzučení.

Lara se otočila a uviděla, jak se k ní blíží jedna robotova ruka zakončená ocelovými kleštěmi.

„Dost!“

Ruka se zastavila.

Lara se k němu opatrně přiblížila a sklonila se nad ním. Robot

ležel na zádech a z trupu mu vytékala hustá, mazlavá tekutina olej, nebo nějaké vnitřní mazivo. Setřela mu tu tekutinu z prsou a chvíli hledala na jeho hrudním panelu příslušný knoflík.

Potom ho zmáčkla.

Kolmo vzhůru se s tichým klapnutím vysunula malá počítačová klávesnice. Zmáčkla několik kláves a vzápětí vyjel kompaktní disk velmi podobný tomu, který držela v ruce, jen nápis na něm byl jiný.

Na robotův disk někdo černým popisovačem načmáral tři slova:

ZABIJ LARU CROFTOVOU.

Na disku, který si Lara odnášela jako kořist, stála také tři slova:

LAŘIN HUDEBNÍ MIX.

Lara disky vyměnila a zasunula mechaniku zpátky. V sále začala hrát hudba velmi hlasitě. Barevné L.E.D.ky na robotově hrudi zapulzovaly. Potemnělý sál najednou prozářily jasné kužely světla.

Lara stála v obrovském tanečním sále Croftova zámku. Tři ze čtyř stěn vypadaly jako zdi egyptské hrobky -její tělocvičny. Čtvrtou pokrývaly kamenné oblouky se skleněnými výplněmi. A za sklem v kontrolní místnosti seděl Bryce a díval se na Laru.

Potom vstal, odtrhl si od uší sluchátka a něco na ni zahulákal.

Tělocvična byla zvukotěsná a hudba hrála hodně nahlas, takže Lara nemohla slyšet ani slovo, ale přesto pochopila, co jí chce říct.

Nebylo jí ho líto. Byl to koneckonců on, kdo navrhl tenhle malý trénink. A právě dnes, patnáctého května.

Bryce si to měl uvědomit. Tohle nikdy nebyl dobrý den.

Lara popadla robota za hlavu a táhla ho do kontrolní místnosti.

Kontrolní místnost Bryceovo velitelství, jak jí rád říkal byla úžasná sama o sobě, ale její vybavení ještě ostřeji kontrastovalo se starobyloou vznešeností, která vládla celému zbytku zámku.

Místo kamene, dřeva a cihel se místnost blýskala chromem a ocelí. Střed místnosti zabralo do kruhu narovnaných patnáct počítačů laptopy, klasické stolní počítače, terminály a LCD monitory.

Audio a video výstupy z každého počítače vedly do jediného řídícího centra. Byl tam velký stůl s ohromnou spoustou nejrozumnějších diagnostických přístrojů, několik skříní nabitých vybavením, jehož funkce se mohla Lara jenom dohadovat, a v rohu stála lednice. Lara požádala Hillaryho, aby z ní každý den všechno vyházela. Jinak by v ní totiž všechny ty dobroty, které Bryceovi nosila jeho milá tetička Tillie a kterých se Bryce nikdy ani nedotkl shnily a proměnily se v nebezpečný toxický odpad, v němž měl Bryce neustále tendenci se rochnit.

Když vešla Lara dovnitř, odložil Bryce sluchátka a vyšel jí naproti.

„A sakra.“

Lara si všimla, jak se Bryce zamračil, když přejížděl rukama po dírách od kulek v robotově pancíři. Klekl si vedle rozmaširovaného stroje a prohlížel si všechny ty vruby, rýhy a škrábance. Znovu se zamračil a něco zabručel.

Laru v té chvíli ale mnohem víc než rozladěný Bryce zajímaly vlastní namožené svaly. Začala se protahovat. Nohy se jí po té námaze stále ještě trochu chvěly. Cítila se, jako kdyby aspoň hodinu tancovala kozačka. Už se nemohla dočkat, až si dá tu horkou koupel... nebo aspoň sprchu.

Konečně se Bryce narovnal.

„Kristepane, Laro,“ povzdychl si. „Tos vážně musela střílet ostrými?“

Lara si uvědomila, že jí bolí i ramena, především to pravé. Proto se chytla levou rukou za pravé zápěstí a protáhla si trapéz. Totéž udělala i s druhou rukou, a potom začala oběma rukama kroužit, postupně od zápěstí až k celým kruhům v ramenou. To bolelo. Ten zatracený robot se tam musel do něčeho strefit, nejspíš do nějakého nervu, protože jí vždy, když určitým způsobem vytočila rameno, projela páteří až do mozku pronikavá bolest.

K čertu.

Horkou sprchu a masáž.

„Hmmpf.“ Bryce si zase klekl vedle robota a s patrnou přinejmenším pro Laru námahou ho obrátil na záda. Panebože, blesklo jí hlavou, bude ho muset rychle dostat do tělocvičny, aby se dal trochu dohromady, nebo mu bude muset za pár let pomáhat s nákupem.

„No nazdar.“

Zdálo se, že ho něco štve. Při protahování se Lara podívala, co tam vlastně objevil, a teprve teď si všimla, že zezadu vypadá robot mnohem hůř než zepředu. Její pozornost upoutala hlavně změt' drátů, které mu trčely vzadu z rozpůlené hlavy. Nějaká kulka, kterou do něj vpálila z té těsné blízkosti, mu musela rozštípnout kovovou lebku, nebo se prostě rozpadla, když se jí konečně podařilo vyrvat ten kontrolní panel.

„Ajajaj.“ Bryce kroutil hlavou a třeštil na tu spoušť oči. „To je...“

to je...“ Hledal vhodná slova. „To je surovost. Úplně jsi ho zdemolovala. Hrůza. Laro. Laro. Ostrá munice? Jdi se bodnout.“

Jdi se bodnout? Lara se naráz přestala protahovat a otočila se

k němu. Slyšela dobře?

„Promiň, ale naprogramoval jsi tu frézu, aby se zastavila včas?“

Najednou to vypadalo, že ji Bryce přes hudební kulisu nějak špatně slyší.

„Cože?“

Lara k němu přišla o krok blíž a zvýšila hlas. „Naprogramoval jsi tu frézu, aby se zastavila předtím, než mi rozemele obličej?“

Bryce se slabě usmál. „Aha, tak to musím přiznat, že ne.“

„Tak vidíš.“

„Ale vždyť jsi říkala, že chceš něco ostřejšího.“

Lara přikývla. „Jo. Proto jsem střílela ostrými.“

V tu chvíli se otevřely skleněné dveře na druhé straně kontrolní místnosti a dovnitř vešel Hillary se stohem bílých ručníků v náručí.

„Prádlo je vyprané a vyžehlené, Lady Croftová a oběd bude...“

Uviděl robota a povytáhl obočí.

„Zase ostrá střelba?“

„Je to zajímavější,“ poznamenala Lara.

„Nuže, dobrá, když tedy budeme hrát takové hry...“ při těch slovech ukázal Hillary na římsu u stropu místnosti, „...tak bychom si měli dávat větší pozor.“

Lara se podívala nahoru a všimla si, že je dvoumetrový kamenný blok vysoko nad nimi, v místech, kde k sobě přiléhaly kontrolní

místnost a tělocvična, provrtaný kulkami jako řešeto.

„Sakra,“ vydechl Bryce.

„Jejda,“ přidala se Lara.

„Croftové žijí v tomto domě už tři sta padesát let. Laro, ale toto je poprvé, co výzdobu interiéru zámku doplnily díry po kulkách.“

Mohu navrhnout, abyste byla příště opatrnější a tohle se už neopakovalo?“

Ta poslední poznámka patřila Bryceovi, který souhlasně přikývl,

a Lara ho napodobila, přestože si myslela, že se Hillary už zase trochu moc vyžívá v roli služebně nejstaršího člena domácnosti. Uvědomovala si, že na to má právo, jelikož byl synem správce jejího otce, žil na zámku déle než ona a věděl o jeho historii mnohem víc než ona, ale přesto...

Prostě šlo o to, že se Hillary v devětatřiceti letech hrozně rád choval jako sedmdesátiletý kmet.

„Pochopitelně by bylo nejsnazší, kdybyste se spokojili s tím, že nebudete při tréninku používat ostré náboje,“ navrhoval Hillary.

„Nepoužívat ostrou municí?“

Oba se na sebe s Brycem podívali.

„No, já nevím,“ začal opatrně Bryce.

„Já souhlasím,“ usmála se Lara. „Totiž, vlastně, proč ne?“

Hillary obrátil oči v sloup.

„Nejspíš se tak při tom ani nezapotím,“ dodala a sebrala mu z hromady v náručí jeden ručník.

„Šaty mám nahoře?“

Hillary zabručel něco, co si vyložila jako souhlas.

„Díky,“ zavolala ještě přes rameno na odchodu, „Za ručník.“

Lara odsunula dveře kontrolní místnosti stranou a vešla do Mramorového sálu.

„Nebylo by možné tu hudbu nějak vypnout?“ slyšela ještě Hillaryho.

„A o co myslíte, že se snažím?“ odsekl Bryce.

Sprchu, rozhodla se, když stoupala po schodech do ložnice.

Lara si stejně jako její otec ráda zvala na zámek hosty, ale ti se tam velmi často cítili dost nepohodlně. Lara to dříve přičítala na vrub velikosti domu, ale poslední dobou začínala mít dojem, že to mělo mnohem víc co dělat historií, s asociacemi, které většina pokojů v lidech vyvolávala, a vlastně i jejich jmény, protože většina z nich nesla nějaké jméno místo prostého funkčního označení. Nespali jste v pokoji pro hosty ale v Ložnici krále Jakuba, Královnině ložnici, Van Dykeově pokoji nebo Dramatikově pokoji. Nemohli jste si vypít čaj jen tak v kuchyni, museli jste si ho odnést do Letní obrazárny, kde vás bedlivě sledovala podobizna královny Alžběty. Nebo jste s ním mohli jít do Obrazárny krále Jakuba, která byla považována za neutrální půdu, a kde se měli podle legendy na naléhání jejího dědečka sejít Churchill s Chamberlainem, aby vyřešili vzájemné neshody.

Lara teoreticky chápala, že taková porce dějin může na lidi doslova padat a nahánět jim strach, ale jí samotné to tak nikdy nepřipadalo. Pro Laru byla historie něčím, co musela probádat, prozkoumat a prošťourat, aby odhalila její největší tajemství a vytáhla ho na světlo. Proto také tak snadno vplula do role archeoložky, nebo „Vykradačky hrobů“, jak ji překřtil tisk. (Pěkně děkuju, Alexi.) A to je také důvod, napadlo ji, proč by se jí zamlouvala i kariéra fotografky. Každopádně už jako dítě přistupovala k rodinnému zámku jako k archeologické lokalitě. Tehdy bylo ještě přístupných mnohem víc místností a ona trávila dlouhé hodiny brouzdáním z křídla do křídla, z pokoje do pokoje, prohlížením obrazů, soch a nábytku, aby se pak vrátila k otci a zavalila ho stovkami otázek. Či je to obraz? Kdo žil v tom pokoji? Proč je tohle támhle a tamto tam... a tak dál, donekonečna. Většinou měl otec po ruce nějakou odpověď, a když náhodou ne, zalovil v knihovně a vytáhl z ní knížku, ve které odpověď našla. Ty průzkumné výpravy jí nezakázal, dokonce ani když jednou rozbila v Tisovém pokoji vzácnou vázu. Jenom ji požádal, aby byla napříště opatrnější.

Otec se také několikrát nejasně zmínil, že je dost možná na zámku spousta tajných chodeb, ukrytých pokojů a padacích dveří. Když byla mladší, chodila často do suterénu nebo do zapečetěných pater pod Hodinovou věží a poklepávala na dřevěné obložení zdí, jestli neuslyší nějaký dutý zvuk. Teď už samozřejmě věděla, že ji celou dobu vodil za nos, ale část jejího já se stále ještě dívala na rodinné sídlo jako na místo, které je třeba důkladně prozkoumat, protože jí ještě může nahlídnout pár překvapení.

Lara zavřela vodu a vyšla ze sprchy. Zatočila si vlasy do vrkoče, omotala si ručník kolem těla a vešla do ložnice.

Hillary zrovna aranžoval kytici kosatců ve váze na nočním stolku.

„Musím se obléct,“ oznámila mu Lara. Nechala ručník sklouznout.

Hillary zalpal po dechu a zakryl si oči.

„Buď tak hodný a netvař se, že ti to vadí,“ požádala ho.

Vykoukl mezi prsty, a potom ruce spustil docela. „Ztělesněná krása.“

„No jasně.“ Lara došla ke skříni a otevřela ji. Její obvyklé oblečení tam nebylo. Místo něj našla jen prosté bílé šaty.

Otočila se k Hillarymu.

„Moc vtipné.“

„Ještě jsem nestačil roznést prádlo,“ bránil se.

„Odkud tohle vlastně je?“ zeptala se a zvedla šaty do výšky.

„Od Harroda. Od minulých Vánoc. Asi si vzpomenete?“

Lara se na okamžik zamyslela, a opravdu si vzpomněla. „Aha, to byl tvůj dárek k Vánocům. Před Krétou.“

„Přesně tak.“

„A doufal jsi, že si je vezmu na sebe.“

„Tedy...“ Pokrčil rameny.

Zamračila se, protože si vzpomněla ještě na něco jiného. „Nevsadal ses náhodou s Bryceem o to, kdy... nebo jestli vůbec... si ji obléknu?“

„Ehm.“ Sklopil hlavu.

„Hillary.“ Podívala se na hodinky. Bylo za deset minut jedna..

za deset minut oběd. „Půjdu ke stolu nahá, jestli tady svoje oblečení nebudu mít do...“

„Už běžím, už běžím,“ zarazil ji a odběhl. Lara pověsila šaty do skříně a pomyslela si, že to bylo od Hillaryho milé, že se jí pokusil rozptýlit, ale to nebylo tak snadné.

Na nočním stolku vedle postele stála černobílá fotografie v rámečku. Byla na ní malá dívka v sametových šatech, vzpomínala si že byly zelené a muž ve smokingu. Usmívali se do objektivu ze soukromě lóže v Covent Garden. Lara a její otec těsně před začátkem baletu Louskáček.

Půl roku poté zmizel.

Hillary přinesl oblečení a zase se vytratil. Lara se oblékla a sešla dolů do přízemí. Cestou přemýšlela o Louskáčku a měsících, které předcházely otcovu odjezdu.

Ten rok to bylo ve škole strašné. Snad všechny děti z vesnic (jedinou výjimkou byl Bobby Cecil) si vzaly do hlavy, že je nafoukaný snob, a rozhodly se, že jí to dají sežrat obrazně i doslova.

Když se tak dívala zpátky, usoudila, že se ten rok opravdu možná chovala trochu jako mrcha, nebo alespoň těch pár posledních měsíců před koncem roku, když otec odjel. Byla panovačná, sobecká, protivná, všechny komandovala a říkala jim, co by pro ni měli udělat, Clarková to nehodlala vzít na vědomí, a tak se vzápětí obě válely na fotbalovém hřišti a mlátily do sebe jak šílené.

Když se od sebe na chvíli odtrhly, Lara vzhledla a uviděla, že k nim blíží jejich učitelka, paní Weishová, se zámeckým zahradníkem panem Shannonem. To ji zarazilo tak, že se přestala prát.

Když přišel pan Shannon blíž, všimla si, že mu z kapsy čouhá bílý kapesník a že má zarudlé oči. Plakal.

Vzpomínala si, že jí tenkrát okamžitě prolétlo hlavou: Někdo umřel, ale proč pro mě přišel pan Shannon a ne pan Hillary?

Potom jí napadlo, že tím, kdo zemřel, je možná právě starý pan Hillary, protože ten byl už dlouho nemocný. Nebo třeba někdo jiný z personálu paní Bigsbeeová nebo slečna Tompkinsová. Ale vůbec, ani ve snu, jí nenapadlo, že by příchod pana Shannona mohl nějak souviset s jejím otcem. Byl přece tisíce kilometrů daleko a mimoto, kdyby šlo o jejího otce, určitě by si pro ni přišel starý pan Hillary, takže to nemohl být její otec. Určitě ne.

A potom jí pan Shannon, se kterým za celý život prohodila sotva pár slov, položil ruku na rameno a povídá: „Laro, měla byste jít se mnou domů,“ a jí to najednou došlo. Její nejhorší noční můra se stala skutečností. Do očí jí vyhrkly slzy.

A teď jí také začaly pálit oči.

„Laro?“

Podvědomě došla do otcovy pracovny. Vzhledla a uviděla ve dveřích Hillaryho. Nesl plnou náruč červenožlutých šanonů.

„Co tady děláte?“

Hillary prošel kolem plátnem zakrytého nábytku a zastavil se u stolu. Vzal ze svého stolu jeden šanon a hodil ho na stůl před ni,

„Pár potenciálních zakázek. Říkal jsem si, že byste se na to mohla podívat.“

Zamračila se. Hillary se jí stejně jako předtím Bryce snažil pomoci zapomenout. Milé, ale...

Hillary si odkašlal a dál klidně čekal.

No jo, k čertu s tím, pomyslela si Lara, a otevřela pořadač.

Hned na vrchu našla fotografii Zoserovy pyramidy.

Proboha, prolétlo jí hlavou, laserová pyramida. Přišlo jí směšné, jak si někdo může myslet, že by se v okruhu sta kilometrů kolem dalo ještě najít něco historicky cenného nebo alespoň slušně zpeněžitelného. Zběžně spis prolétla.

Celý ten nápad byl směšný.

Jak mohl někdo uvažovat o zahájení vykopávek jenom na základě matematické extrapolace nalezišť z historických pramenů? Směšné.

Dokonce hloupé. A mimoto...

„Do Egypta se mi už nechce. Samé pyramidy a písek.“

Odsunula spis stranou.

Hillary přikývl. „Já vím. Zaleze všude. Do každé skuliny. Co takhle španělská galeona?“ Podal jí další šanon.

„Vyfotografovat, nebo vybrat?“

„Jedno nebo druhé. Možná oboje.“

Lara pokrčila rameny. Ta představa ji nijak zvlášť nelákala. Pár starých dublonů? Truhly plné shnilého hedvábí na mořském dně?

Otevřela spis a bez zájmu ho prolistovala. Ani fotografie ji zrovna nenadchly. Stožár a hromada písku, která mohla, ale také nemusela, být trupem lodi... Další zbytečná a nudná archeologická otročina, díky za optání. Ztráta času a zbytečná námaha.

Vážila si Hillaryho pokusů, ale přitom věděla, že je hloupost snažit se ji zrovna v tu chvíli uvtat do úvah o nějaké práci. A musela mu to říct.

„Víš, co je dnes za den, Hillary?“

„Ano,“ opáčil tichým hlasem. „Samozřejmě. Patnáctého.“

Lara přikývla a hodila druhý pořadač tam, kde předtím přistál ten první.

„Přesně tak. A to není nikdy dobrý den.“

Podívala se na něj, a potom zalétla pohledem na mozaiku Roberta Crofta nad krbem a dál k obrovské olejomalbě, která visela na vzdálenější stěně studovny.

Nechala ji namalovat před pár lety na základě fotografií, které poslal Sullah z poslední expedice, a drobné skici, kterou nakreslila sama na památku jejich předchozí expedice o rok dříve. Proto byl obraz v nadživotní velikosti a přitom propracovaný do nejmenších detailů. Přesně takový, jaký byl její otec ve skutečnosti.

Lara vstala a volným krokem došla k obrazu.

Lord Henshingly Croft byl vyobrazen v duchu klasické tradice velkých objevitelů, jako například byli sir Richard Burton, Ernest Shackleton a Ame Sacknussem. Hrdě stál před svým polním stanem a měl na sobě cestovatelskou plnou polní. Za ním se zvedala oblaka písečného prachu a na stožáru vlála anglická vlajka. Zobrazoval jejího otce vzdorujícího živlům, hrdě vzpřímeného a s bezstarostným úsměvem na tváři. Lara si najednou uvědomila, že právě to byl výraz, který u něj v těch posledních dnech, které strávili spolu, tak málo vidala.

Hmmm.

Plaketa pod obrazem říkala: LORD CROFT 1917 - 1981.

Jen těžko si dokázala představit, že už je pryč dvacet let ano,

už to bylo dvacet let, co ji pan Shannon zavedl do zámecké kaple a hystericky vzlykající teta Liate ji málem zadusila v objetí. Lara se uzavřela před světem. Nepotřebovala, aby ti cizinci vstupovali do jejího světa a pořád dokola se jí vyptávali, jestli je v pořádku. Bylo to příšerné. Někdo ji vyndal šaty, které si podle něj měla vzít na sebe, někdo jiný jí zase říkal, co má cítit, a všichni ji neustále sledovali.

Stejně jako tenkrát si i teď nechávala své pocity pro sebe. Otec

by jí rozuměl a chápal by to.

Chvilí se upřeně dívala jeho portrétu do očí, a potom opětovně jeho úsměv.

„Není to dobrý den,“ utrousil Hillary.

„Ne,“ souhlasila Lara. „To tedy není. Ale je důležitý.“

Bez dalších řečí se otočila na patě a nechala Hillaryho i studovnu za sebou. Prošla Dlouhou galerií, kolem knihovny a kaple, a nakonec vyšla západním vchodem ven. Z balustrádami zdobené terasy se jí otevřel výhled na dokonale upravenou zahradu. Vnější kruh tvořily vzrostlé lípy, které obklopovaly puntičkářsky rozmístěné květinové záhony. Ty pro změnu obklopovaly jezírko s lekníny, kterému vévodila fontána se sousoším.

Přímou před ní však dokonalou symetrii zahrady narušoval malý záhon. K mezeře v jinak dokonalém kruhu stromů to bylo jen pár kroků a v té malé průrvě někdo nezkušenou rukou nasázel jasmíny.

Vedle keřů stála kamenná replika polního stanu z otcova obrazu.

Zvláštní, pomyslela si, ta replika mi evokuje jeho přítomnost mnohem víc než portrét. Jako kdyby na mě uvnitř čekal.

Ale vnitřek stanového pomníku byl pochopitelně prázdný.

A přesto Lara cítila přítomnost otcova ducha všude kolem.

Nathala kytici jasmínů a zašeptala: „Spatřit celý svět v zrnku písku... a nebe v divokém květu. Stýská se mi po tobě, tati.“

Poklekla před pomníkem.

U vchodu do kamenného stanu stál náhrobek. Stálo na něm:

LORD CROFT

ZAHYNUL 15. KVĚTNA 1981

ZTRACEN ALE NIKDY ZAPOMENUT

Nikdy zapomenut, znělo Laře hlavou jako ozvěna. Už je to dvacet let, ale nikdy jsme na tebe nezapomněli.

Položila květy na zem před náhrobek a klečela před pomníkem dobrou hodinu, než slunce zapadlo za obzor a Hillary jí přišel říct, že už je večere.

J.Powell se právě oblékal k večeři, když do místnosti vrazil Pimms, a s očima rozšířenýma hrůzou vyhrkl: „Jsou tady!" Powell zvedl oči od zapínání knoflíčků u košile.

„Klepat, Pimmsi, klepat tě nenaučili?"

„Ano, pane. Omlouvám se, pane, to proto, že jsou tady. Jsou tady. Členové Rady."

„Vážně?" Powell se zamračil. „Rada?"

„Ano, pane. Tedy tři členové Rady: pan Gareth, paní Kingová a pan Ravenna. Čekají dole v obrazárně a chtějí s vámi mluvit."

„Hmm." Tak tohle bylo zajímavé. Po skončení zasedání by ho nijak nepřekvapilo, kdyby se u něho rozdrnčel telefon, nebo kdyby ho Gareth požádal o schůzku, ale příchod tří pětina Rady rozhodně nečekal.

„Co jim mám vyřídit, pane?"

„Mohl bys jim například sdělit, že se právě oblékám a že za okamžik budu dole. Doufám, že jim nabídl něco k pití, nebo ne?"

„Proboha živého." Pimms se zatvářil vyděšeně. „Zapomněl jsem, pane. Chtěl jsem, abyste se co nejrychleji dověděl, že jsou tady, takže jsem..."

„Nuže dobrá, jdi dolů a naprav to. Pan Gareth si potrpí na Courvosier, nabídní mu ten nejlepší. Za okamžik budu dole." Pimms přikývl a rychle vycouval z místnosti.

Powell vklouzl do saka a stoupl si před zrcadlo.

Co tady dělá Gareth? Na tuto otázku se nabízela jednoduchá odpověď. Poslal ho Důstojný. Představenému Řádu na objevení Trojúhelníku hodně záleželo a chtěl, aby si to Powell uvědomil, proto poslal Garetha. Chtěl mu znovu připomenout, jak je Trojúhelník pro Řád důležitý, čím více Powell o této možnosti přemýšlel, tím se mu líbila méně. Důstojný nikdy nehrál s odkrytými kartami. Nikdy by nedal své záměry tak okatě najevo, pokud nechtěl, aby se někdo vydal po falešné stopě. Jenomže tady nebylo koho zmást.

Čas utíkal a všichni to věděli. Ne, ať už měla Garethova návštěva jakýkoli důvod, jednalo se o velice delikátní a ožehavou záležitost.

Odpověď na otázku, proč Gareth přišel, mu ale zrcadlo dát nemůže.

Sešel dolů do obrazárny. Gareth samozřejmě zabral křeslo potažené rudou kůží, ve kterém se uvelebil s baňatou skleničkou s koňakem. Ravenna se usadil na kraji gauče co nejbližší svému učiteli a paní Kingová postávala u klavíru. Jakmile vstoupil, všichni se jako na povel otočili k němu. Gareth promluvil první.

„Pane Powelle."

„Pane Garethe."

„Promiňte nám ten vpád. Přišel jsem jménem Rady, abychom pokračovali v diskusi započaté dnes odpoledne. O Trojúhelníku."

Z výrazu tváře toho muže se nedalo nic vyčíst.

„Nuže, jak už jsem dnes odpoledne zmínil," začal Powell a snažil se, aby jeho hlas zněl nezúčastněně, „sledujeme řadu nadějných stop. Jsem naprosto přesvědčen, že naše pátrání ve velmi krátké době přinese ovoce."

Usmál se a čekal, co mu Gareth odpoví. Když už se nadočká vysvětlení, proč za ním přišel, přinejmenším by mu jeho odpověď mohla pomoci osvětlit důvod, proč za ním přišel, přinejmenším by mu jeho

K nemalému Powellovu překvapení se však slova chopila paní Kingová.

„Prošla jsem si výsledky vašeho pátrání," prohlásila a postoupila k němu. „Je mi líto, ale váš optimismus nesdílím." Powella její reakce na okamžik zaskočila. „Opravdu?"

„Ano, opravdu," opáčila paní Kingová a Powell si teprve v té chvíli všiml, že si s sebou přinesla kufřík, z něhož vytáhla nějaké diagramy. Ne, nejsou to diagramy, ale mapy, na počítači zhotovené mapy jeho vlastního pátracího týmu. Powell musel vynaložit hodně úsilí, aby nezačal řvát vzteky. Ať už tyto informace prozradil kdokoli, budou padat hlavy.

„Tyto mapy vycházejí z vašich odhadů?"

„Ano."

„Mám k dispozici jiné informace," prohlásila a vyňala z kufříku list papíru, na kterém byl seznam čísel v šestnáctkové soustavě. Tatáž čísla Powell zkoumal odpoledne. „Na první pohled to vypadá jako vzorec. Neúplný vzorec, který..."

„Promiňte, že vám skáču do řeči, paní Kingová, ale žádná z těchto informací pro mne není nová. Všiml jsem si toho rovněž, i toho, že některé údaje scházejí. Moje skupina se snaží chybějící informace dovodit."

Paní Kingová vytáhla z kufříku další list papíru. „Tohle pro vás možná novinka bude, pane Powelle. Tady je kompletní číselná řada.

Včetně chybějících údajů."

Powell se nezmohl na odpověď.

„Vaše závěry byly naprosto správné, pane Powelle." Paní Kingová se usmála. „Blahopřeji vám."

„To je..." Powell namáhavě hledal slova, „...zhola nemožné. Jak se vám to podařilo tak rychle?"

Gareth si odkašlal.

„Langley," prohlásil. „Usoudili jsme, že je to s ohledem na situaci nutné."

Powell nemohl udělat nic jiného, než ponuře přikývnout. Hlavou mu vířily zmatené myšlenky. Co je to za vražednou hru? Uvědomoval si, že je za nimi alespoň o krok pozadu. A to nebylo příjemné pomyšlení.

„A tady," pokračovala paní Kingová, „jsou mapy vycházející z nové a úplné řady. Je z nich patrné umístění první hrobky."

Podala mu další vytištěnou mapu. Bylo na ní východní pobřeží Spojených států a červená šipka ukazující k místu nedaleko města New York.

„Amerika? To není možné." Powell se pozorně zadíval na mapu. Vedle špičky šipky bylo něco napsáno. Jedno slovo. Jméno města kde by podle Powellových pracně získaných poznatků měli získat informaci, která je dovede k Trojúhelníku.

Secaucus.

„Děláte si ze mě legraci?" Powellův hlas zněl ostřeji, než by přál.

„Ten žert, pane Powelle, se týká nás všech." opáčila paní Kingová

„Ale kdo..."

Náhle se odmlčel a na tváři se mu rozhostil výraz náhlého prozření.

„Přesně," prohlásil Gareth.

Rozpaky se v něm mísily se vztekem. Uběhlo dvacet let a ten chlap si z něho stále dělá blázný.

„Tentokrát jsem i já rozezlený," vložil se poprvé za celou dobu do hovoru Ravenna. Vztek mu zkřivil obličej do odporlivé grimasy

„Vaše předstírané pátrání, pane Powelle," zasyčel a namířil na osloveného prst, „skončilo tím, že nemáme nic. Neznáme odpověď na nejdůležitější otázku v dějinách Řádu!"

Powell se poprvé v životě nezmohl ani na slovo.

„Pane Powelle," začal Gareth a naklonil se kupředu. Masitou a měkkou dlaň položil na Powellovu mku. „Ztratili jsme mnoho

drahocenného času. Už si nepřeji dál tápat v temnotě. A teď mluvte upřímně, prosím. Myslíte, že se nám podaří najít první hrobku včas?"

Powell ztěžka polkl.

Na vteřinu uvažoval o tom, že by se tomu muži svěřil. S Garethem si nikdy nebyli příliš blízcí, ale tento muž mu pomohl dostat se do Rady a upozorňoval ho na příležitosti, kterých by jiní využili ke svému prospěchu.

Měl by mu říci, že jejich nejčernější obavy jsou oprávněné a že se soustředili na stopu z Aegyptie, a když ta naprosto zkamala, takže neexistuje způsob, jak nalézt relikvii včas. Bude mu to muset říct, protože žádné jiné vysvětlení nemá a dost dobře mu nemůže bezostyšně lhát, nebo snad ano?

Počkat.

Samozřejmě že může!

„Vývoj událostí je skutečně znepokojivý." Powell vrátil mapy

a tabulky zpátky paní Kingové. „Naši situaci však nelze považovat za bezvýchodnou. Právě dnes odpoledne jsem

požádal slečnu Holcombovou, aby se zaměřila i na jiné převodové matice, a navíc," Powell šlehl po Pimmsovi

významným pohledem, „můj spolupracovník Pimms dosáhl povzbudivých výsledků při hledání přístroje zmiňovaného nejen v Aegyptie, ale i v našich archivech."

Gareth se zamračil. „Přístroje? Vy si opravdu myslíte, že bychom ho mohli najít?"

Powell kývl. „Ano, pane."

V okamžiku, kdy se na něho paní Kingová podívala, mu najednou došlo, proč přišla i ona. Kdyby se přiznal, že zklamal, zabila by ho a převzala by jeho úkol.

„Dobrá tedy." Gareth vstal. „Jsem velmi rád, že stále máte situaci pod kontrolou, pane Powelle. Průběžně mě prosím informujte o výsledcích. Pravidelně každý den, prosím."

„Samozřejmě, pane. Pimms vám bude každý den nosit má hlášení do kanceláře."

Powell doprovodil tříčlennou delegaci ke dveřím.

Pimms na něho čekal v obrazárně. „Samozřejmě že nemohu nic namídat proti tomu, co jste řekl, pane, ale jaký přístroj..."

„Je to v archivu, Pimmsi. Dám ti seznam záznamů, které si vyžádáš." Powell se zadíval na hodinky. Bylo sedm padesát tří. Původně chtěl během večere získat pro Řád nového člena. Na to teď už ale neměl čas.

Stačil jen v rychlosti zatelefonovat slečně Holcombové a požádat ji, aby se společně se všemi ostatními členy skupiny okamžitě dostavili k němu, aby mohli zaměřit pátrání jiným směrem.

Dřív než opravdu bude příliš pozdě.

Mírně nalevo nad Jižní branou Croftova sídla se zvedala do výšky dvě patra Hodinové věže. Na počátku 17. století to byl zázrak architektury, který majitelé i služebnictvo rezidence po celá století využívali k synchronizaci denního programu. Díky hodinám na věži se všechna činnost na panství řídila přesným a po dlouhá léta stejným řádem. Hodiny na věži už sice dávno pozbyly svůj původní význam, ale stále zůstávaly nejviditelnější a nejcharakterističtější dominantou sídla, která po staletí zůstávala stále stejná jako sídlo samo přinejmenším zvenčí. Croftova rezidence ztělesňovala neměnný symbol alžbětinské Anglie.

Vnitřní prostory, to už bylo něco jiného.

Vestavby, přestavby a modernizace probíhaly prakticky neustále od okamžiku, kdy byla rezidence dostavěna. Plynové, vodovodní

a elektrické rozvody, telefon, to vše dohromady představovalo doslova a do písmene kilometry trubek a drátů, které zůstávaly skryté očím návštěvníků ve zdech, pod podlahou a ve stropě. Malby, koberce, dřevěné obložení i mramor se objevovaly a zase mizely jen proto, aby se po čase vynořily znovu. Lařin dědeček nechal od základů předělat kapli; její otec nechal strhnout zeď oddělující Baconův pokoj od archivu, aby si měl kde zařídit studovnu.

K vnitřní proměně sídla přispěla svým dílem i Lara, část tanečního sálu nechala uzavřít, aby získala prostor pro tělocvičnu, a část Dlouhé galerie změnila na Bryceovo velitelské stanoviště. Něco jí našeptávalo, že se po jejich zásazích musí původní architekti sídla obracet v hrobec.

Úpravy, které nechala provést v observatoři, by se jim možná líbily, napadlo ji.

Původní přístroj ponechala na místě, ale staré čočky nahradil dvaadvacetipalcový teleskop. Bryce navíc napojil teleskop na počítač a monitor s vysokým rozlišením, takže bylo možné uložit a analyzovat vše, co přístroj zachytil. Té noci teleskop (Lara měla pravé oko přilepené k hledáčku) zachytil něco velice zvláštního. Merkur a Venuše světélkující modře a zelené stály téměř v přímce.

„Haló?“ . . .

Přes potmělou místnost se hrnul Hillary a něco držel v náruči.

Lara se zamračila.

„Ty šaty si na sebe nevezmu.“

„Nenesu vám Šaty,“ začal opatrně Hiliary.

„Tak co tedy?“ „Myslel jsem si, že by vám mohlo být chladno, tak jsem vám přinesl deku.“

„Není mi zima.“ Lara odsunula křeslo od teleskopu a prosklenou kopulí se zadívala na hvězdnaté noční nebe nad sebou.

„Nádhera,“ prohlásil Hillary.

Musela s ním souhlasit. „Tátovi by se to líbilo. Konjunkce.“

Hned vedle teleskopu stál překrásný a astronomicky přesný mosazný model Sluncem soustavy. Lara položila dlaň na mosazné Pluto a všechny makety planet se začaly točit a obíhat po orbitách kolem Slunce.

„Konjunkce?“ Hillary jí opatrně přehodil deku přes záda, „Jaká konjunkce?“

„Dnes v noci budou Merkur, Venuše a Země stát v jedné přímce.“

Je to první fáze. Nakonec bude stát v zákrytu všech devět planet a celá událost vyvrcholí úplným zatměním Slunce.

Něco takového je k vidění jednou za pět tisíc let.“

Napadlo ji, že se jedná o podivnou shodu okolností: výročí zmizení jejího otce a naprosto ojedinělá astronomická událost.

Na mysl se jí tlačila nejasná vzpomínka.

„A kdy dojde k zatmění?“

Lara potřásla hlavou, aby se zbavila nepříjemných myšlenek, „Až osmnáctého. Ale i před tím se bude opravdu na co dívat. Budou se dít divné věci.“

Jako by nebe chtělo její slova potvrdit. Lara koutkem oka zahlédla, že se na nebi cosi blýsklo. Usmála se. „Když o tom tak mluvíme...“

Znenadání se objevil oranžovo-nachový záblesk. Hillary se podíval vzhůru a zavrával.

„Co je to?“

Dříve, než mu Lara stačila odpovědět, hvězdné moře nad nimi přešel další klikatý záblesk.

„Aurora Borealis.“ Sklonila se k počítači a zapnula obrazovku.

Jak jsem říkala, budou se dít divné věci.“

Hillary se tvářil nechápavě. „Aurora co?“

„Polární záře jen trochu dál na jihu. Obvykle je vidět jen kolem Severního pólu.“

Hillary byl druhý nejcyntičtější člověk, kterého znala (první místo samozřejmě obsadil pan Alex West). Čert aby ho spral! Poslal jí pohled po šesti měsících, kdy mu nestála ani za jediné slovíčko!

Hillaryho nebeská podívaná uchvátila.

„Dobrý bože! To je nádhera.“

Lara přikývla. „Neuvěřitelné!“

Otočila se a uviděla v Hillaryho očích odraz pulzující a světélkující Polární záře.

„Tátovi by se to určitě moc líbilo.“

Vzala Hillaryho za ruku a následujících několik okamžiků tam jen oba stáli, hlavy zvrácené dozadu, a pozorovali úchvatné představení, které se odehrávalo vysoko nad nimi.

Té noci se u Lary opět projevila náměsíčnost.

Vstala z postele, bosá a v pyžamu, sešla po Velkém schodišti dolů do Dlouhé galerie, minula otcovu studovnu i kapli, prošla Západní branou a zamířila dál k otcovu náhrobku.

Vysoko nad ní stále ještě zářila Aurora Borealis, rudá, modrá a oranžová se mísila s bledým svitem měsíce, a ozařovala mramorovou repliku polního stanu a malý pomníček před ní.

Foukal mírný a teplý větřík. Lara ucítila poušť a písek, vybavil se jí tábor expedice, V AI Iskandariji to bylo stejné.

Kamenný stan začal zářit zevnitř a bledé zlatavé světlo ji vábilo blíž a blíž...

Natáhla ruku, aby se ho mohla dotknout. Mramorový stan se rozzářil a přímo před jejíma očima se kámen proměnil v látku plovávající ve větru.

Lara odhrnula závěs u vchodu a vstoupila dovnitř.

Byl to otcův stan. Byl přesně takový, jaký si jej pamatovala: spací pytel, velký kufr, knihy, boty. Přesně tak to v otcově stanu vypadalo noc co noc po celé ty dva týdny, které s ním strávila v poušti.

A přímo před ní seděl zády k ní na stoličce muž, kolem něhož se vznášela zlatavá záře světla z petrolejky; pokynul jí, aby šla blíž...

Lara zalapala po dechu. Ze rtů se jí vydral překvapený vzdech ještě dřív, než se ten muž otočil.

Seděl tam její otec. Vypadal přesně tak, jak si ho pamatovala:

pleť ožehnutá pouštním sluncem, v koutcích úst vrásky od smíchu, knírek hrající snad stovkou odstínů hnědé, modré oči stejně pronikavé jako ty její... jejich pohledy se setkaly a...

„Co to bylo, tati?“

Hlas se ozval zpoza otcova ramene. Lara věděla ještě dřív, než se tam podívala, co spatří.

Seděla tam ona, sedmiletá dívka, na zemi s nohama zkříženýma v tureckém sedu. Vedle sebe měla položený fotoaparát, který jí otec koupil (uvědomila si, že proto, aby od ní měl alespoň na chvilku pokoj), a dívala se tázavě na otce. Chtěla po něm vysvětlení.

Lord Croft se obrátil zpátky k mladší verzi své dcery a usmál se.

„To nic, to byl jen vítr, Laro. Jen vítr.“

Petrolejka zablikala.

„Měla bys už spát, andílku.“ Znovu se usmál. „Podívej, kolik už je hodin.“

Zpoza dívčina ucha vylovil kapesní hodinky, které obvykle neustále nosil s sebou.

„Tati!“

Otec nevěřicně zavrtěl hlavou. „Dobrý bože, v tom musí být nějaké kouzlo. Po celá staletí zůstávaly ztracené, a teď je najdu za Lařiným uchem.“

Holčička si od něho vzala hodinky. Víčko s cvaknutím odskočilo.

Máma!“

Laře tlouklo srdce až v krku. Už na to zapomněla. Uvnitř tehdy uviděla černobílou kamej zobrazení její matky. Okamžitě se jí vybavila, ačkoli ji neviděla celé roky. Právě tak si maminku pamatovala. Tak si ji představovala.

„Je tak krásná.“

„Měla tě moc ráda.“ Otec si povzdechl. „Strašně bych si přál, abys ji poznala.“

„To nic, tati. Vždyť mám tebe.“ Dívka si přiložila hodinky k uchu. „A čas. Čas mám taky.“

„Ano, to máš,“ pokýval otec hlavou. „Moře času.“

Zatímco mluvil, tak se otočil od dívky Lary k dospělé dceři.

Provrtával ji pohledem.

Laře se náhle zdálo, že to vůbec není sen.

Já za tím mořem času, Laro, budu s tebou.“

Za ním se objevila barevná záře připomínající zmenšenou Auroru.

A potom vyšel ven ze stanu.

Ne, zakřičela v duchu dospělá Lara.

„Ne,“ zašeptala dívka Lara, vstala a stoupla si do vchodu. „tati? Jsi tam?“

Stanové plachty šustily a povlávaly ve větru. Odpovědi se však nedočkala.

„Tátíí!“

Dívka Lara vyběhla ze stanu a volala do noci. Ocitla se ve tmě a její spící já teď bylo onou holčičkou hledající otce.

Uvědomila si, že nestojí v zahradách u sídla rodiny Croftů, ale v divoké poušti.

Obklopoval ji oceán písku, bezbřehá noc a království větru. Zůstala sama, otec odešel.

Zase ji nechal samotnou. Sedmiletou dívku, která neměla matku, otce ani přátele. Nebyl tu nikdo, kdo by jí poradil na cestě životem.

Vysoko nad ní se rozprostíralo noční nebe. Planety se blížily k sobě. Merkur, Venuše i Mars, všech devět planet se blížilo k sobě.

Přibližovaly se víc a víc. Zrychlený kaleidoskop obrázků, který s sebou strhl i Zemi.

Zaskučel vítr.

Lara se vrátila do stanu. Ta dospělá.

„tati?“

Zvedl se oblak zvířeného prachu.

Lara se posadila v posteli s vytřeštěnýma očima, propocená a zmatená. Srdce jí bušilo jako o závod. Venku pomalu skomírala

záře Aurory a do ložnice oknem pronikalo už jen stříbřité bílé měsíční světlo.

Lara se s úlevou znovu zabořila do polštáře. Už se jí začínalo dýchat lépe. Rukou si přejela po čele. Chvilí bez hnutí ležela a přemýšlela o svém snu. Vychutnávala si klid a ticho noci.

Počkat!

Zprudka se posadila.

Zas tak úplné ticho nebylo.

Lara naprosto zřetelně slyšela tikot hodin.

Za okamžik na to přišla. Hodinová věž. Velké hodiny, hlasité tikání. Jde se spát.

Lara se zamračila.

Až na to, že nikdy předtím tikání hodin na věži ve své ložnici neslyšela, takže nedávalo smysl, aby je teď najednou slyšela.

Netikaly ani hodiny na nočním stolku, protože byly digitální.

Totéž platilo i o jejích hodinkách, a když se nad tím tak zamyslela tak i o všech hodinách v domě. Digitální a synchronizované. To byla Bryceova práce.

Ale přesto tady něco tikalo monotónní, rezonující, nepřetržitě tikání, jako kdyby dítě v obrovské prázdné tělocvičně o sebe klepalo dvěma dřevěnými hůlkami.

Lara odkopla deku a vylezla z postele.

Její pokoj byl na vrcholku Velkého schodiště. Zdálo se jí, že ten

zvuk přichází odkudsi přímo pod jejíma nohama. Muselo to být někde v přízemí. Bosky sešla po schodech dolů. Šla tiše, neslyšně jako kočka.

Ted' se jí zdálo, že ten zvuk slyší za sebou.

Bryceova počítačová laboratoř? Už ji to napadlo, bylo to koneckonců nejpravděpodobnější místo, odkud by mohly vycházet nějaké elektromechanické zvuky. Bylo by mu docela podobné, kdyby se jí chtěl pomstít za to, že mu rozstřílela robota.

Ale jak postupovala podél zdi vedle schodů, uvědomila si, že tikání vychází přímo zpod schodů. To bylo zvláštní. Jak mohl kus dřeva tikat? To očividně nemohl.

Ale jestli bylo něco za tím dřevěným obložením...

Okamžitě jí hlavou prolétly divoké představy tajných chodeb,

padacích dveří a tajných skrýší, jako by její dětské fantazie v dospělosti náraz ožily. Lara opatrně zaklepala na jeden dřevěný panel potom na další. Ani v jednom případě se neozval dutý zvuk. Zkusila další a ještě jeden, a najednou jí blesklo hlavou: Co když se jí celá ta noční vycházka zdá? To by určitě dávalo víc smysl, protože představa hodin, které tikají tak hlasitě, že je slyšela až nahoře nadschody...

Nestačila tu myšlenku dokončit.

Zaklepala na další panel obložení a zaslechla ozvěnu. A tikání se v těch místech také ozývalo mnohem hlasitěji.

Ohmatávala panel a snažila se přijít na to, jak ho otevřít. Když na něj přitlačila, prohnulo se tenké obložení dovnitř.

Aha. Aspoň nebude problém podívat se, co je za ním.

Lara odstoupila a z otočky do panelu kopl. Roztříštila dřevo na tisíc kousků, jako kdyby jediným jeho účelem bylo se při nárazu rozsypat. Otevřela se před ní tajná skrýš. Odsunula stranou, co zbylo z dřevěného obložení, a vešla dovnitř. Stěny tajné místnosti lemovaly police. Ve vzduchu byla cítit zatuchlina. Nejdřív její pozornost upoutal stoh v kůži vázaných deníků. Asi půl tuctu rudých a hnědých knih svázaných dohromady provazem na nejhořejší polici. Na deskách prvního z nich stálo: „Croft-květen 81“.

Přetrhla špagát a začala deníkem listovat. Otcův rukopis, jeho deník.

Proč jí o nich nikdy neřekl? A jak se tam do té skrýše na zámku vlastně dostaly?

Hodiny stále tikaly.

Na zemi přímo před ní stála jediná zaprášená krabice. Tikání zřejmě vycházelo z ní.

Lara si k ní klekla a setřela prach z etikety, na níž stálo jen prostě: CROFT RŮZNÉ.

Před dvěma lety, týden poté, co ho najala, si Bryce ve starém přívěsu Airstream přivezl na zámek všechno svoje vybavení a zaparkoval ho přímo před Severním vchodem.

Hillary se na ten přívěs jednou podíval a dal Bryceovi přesně den na to, aby ho přeparkoval, nebo mu ho nechá odtáhnout. Přívěs pochopitelně pořád stál na svém původním místě a teď ho navíc obklopovala změt' satelitních antén a napájecích kabelů, díky nimž byl Severní vchod prakticky neprůchodný. Tedy pokud jste přesně nevěděli, kam šlápnout.

A to Lara naštěstí věděla.

Došla ke dveřím přívěsu a několikrát rychle po sobě zaklepala.

"Brycei!"

Žádná odpověď.

Přitiskla ucho ke dveřím a zaslechla mumlání.

„Brycei! Otevři!“

„Hmmmh,“ reptal, ale konečně se probral k životu.

Měl na sobě totéž, co den předtím. Upřímně řečeno, vypadalo to, že už totéž nosí nepřetržitě pár dní. Vnitřek přívěsu ale vypadal ještě mnohem hůř.

Lara tam zavítala poprvé po několika týdnech. Ti jeho malí brouci byli prostě všude, měl jich několik desítek. Lezli mezi kusy rozbitých rádií, walkmanů a všemožné jiné elektroniky, z níž je vyrobil. Pochopitelně se ani na chvíli nezastavili, byli přece mechanici.

Lezli jeden přes druhého, po matraci položené na zemi i po šatech, které Bryce poházel kolem.

Vypadalo to tam jako po výbuchu. Prostě hrůza. Lara byla v pokušení najmout úklidovou čtu, aby to tam všechno nastrkala do krabic a odvezla někam na skládku. Nechápala, proč Bryce trval na tom, že bude žít v přívěsu.

„Proč se nepřestěhuješ do domu? Mám tam třiaosmdesát pokojů.“

Zavrtěl hlavou.

„Jsem svobodný duch.“

Lara pokrčila rameny a podívala se na pneumatiky přívěsu.

Všechny čtyři byly prázdné. „Chápu, jasně. Tvoje věc.“

„Tak co chceš?“

„Tebe. A hned.“

„Hned?“ Bryce si rukou zastínil oči a zamžoural do šedé mlhy, která obklopovala přívěs. „Potřebuju se vyspat.“

„Hned.“ Lara se otočila a zamířila k domu.

„Ale vždyť je příšerná mlha!“ zavolal za ní Bryce. Promnul si kořen nosu. „A co to tady smrdí?“

„Ráno. Je šest,“ houkla na něj Lara přes rameno. „Takhle smrdí svět po ránu. Rosa v trávě a tak podobně.“

„Aha.“ Zívl. „Zajímavé.“

„Žádné flákání, Brycei. Pohni.“

Dívala se, jak se zimomřivě otrásl a zavřel za sebou dveře přívěsu.

„Doufám, že to stojí za to.“

„To uvidíme,“ odpověděla Lara. „Pojď.“

Prošli kolem všudypřítomných parabol satelitních antén a vešli do domu.

Lara v kontrolní místnosti nahodila systémy a rozsvítila, než došla pro Bryce. Když vešli dovnitř, zastavil se a zamračil. „Odkud vychází to tikání?“

Lara ukázala na pracovní stůl, na němž ležely stolní hodiny. Byla to dobrých třicet centimetrů vysoká dřevěná skříňka s bílou čelní stěnou a mosaznými čísly a zdobením.

„Tohle jsem našla.“

Ale Bryce ji neposlouchal. Obcházel kolem kruhu počítačů, díval se pod stoly, za židle a rozpačitě se při tom šklebil.

„Kde je můj robot?“

„Překážel mi, tak jsem ho přesunula.“

„Ale já na tom robotovi pracoval,“ opáčil Bryce ublíženě. „V této fázi je hrozně křehký.“

„Důvěrně jsem se seznámila s tím, jak je ten tvůj robot křehký,“ uzemnila ho Lara.

„Hmmpf.“ Bryce se zastavil u pracovního stolu a zadíval se na hodiny. „Na tohle jsi chtěla, abych se podíval?“

„Tak jest.“

Bryce se na hodiny chvíli díval, potom zalétl pohledem k ní, potom zase k hodinám a opět k ní. „Vypadá to jako hodiny.“

Lara přikývla. „Našla jsem to dnes v noci. Tikalo to.“

Bryce přikývl. „Aha. To tak staré hodiny občas dělají.“

Lara na to neměla náladu. „Našla jsem je v tajné místnosti.“

„Ach tak.“ Bryce se ušklíbl a zrovna se chystal zase zavtipkovat, když Lara zavrtěla hlavou.

„Prosím. Nezačínej s tím.“

„Laro...“ povzdechl si. „Jsou to hodiny. Tikají. Ukazují čas.“

Bryce se podíval na hodiny, a potom na své hodinky. „Jdou špatně.“

„Začaly tikat dnes v noci, při první fázi konjunkce. Probudilo mě to.“

„Při konjunkci?“

Lara mu to vysvětlila. Zatímco mluvila, otáčel Bryce hodinami ze strany na stranu a prohlížel si je ve světle halogenové lampy na pracovním stole.

„Zajímavé.“ Vzal do ruky magneto-optické vlákno a začal s ním testovat povrch hodin. Na monitoru na pracovním stole se objevil jejich zvětšený obraz. „Je to viktoriánská práce, ale šrouby jsou podstatně novější. Úmyslná napodobenina dobových hodin.“

„Je to kamufláž,“ poznamenala Lara.

„Cože?“ Bryce vrtěl hlavou. „Kdo by něco takového dělal?“

A proč?

„Přesně to chci, abys zjistil.“

Bryce položil hodiny na stůl a vstal. „Přidám si to na seznam věcí, které mám udělat.“

Lara mu položila ruku na rameno a usadila ho zpátky.

„Ne, ne, ne. Tohle uděláš hned teď.“

„Ted? Laro, můj slitování, pro samou práci už skoro nespím. Streetfighter je pořád ještě na kusy a tyhle domácí hodiny jsou...“

Zvedla ruku. „Dost. Brycei, tohle nějak souvisí s mým otcem, vím to. Je to důležité s velkým ‚D‘ už si rozumíme?“

Poraženecky si povzdechl. „Dobrá, udělám, co budu moci.“

„Díky, Brycei.“

„Nemáš zač.“ Protáhl se a zív. „K nejlepším výkonům ale potřebuju kafe. Co říkáš, našel by se tu někdo, kdo by mi ho uvařil?“

Lara se podívala na monitor. Bylo krátce po šesté.

„Hillary je na zahradě. Strašně rád vaří kafe.“

Vstala.

„A kam zase jdeš?“

„Byl u toho deník,“ vysvětlila mu. „Chci se do něj podívat. Hned se vrátím.“

„Tak fajn, najdeš mě tady.“ Bryce opět zvedl vlákno a hodiny.

Z tónu jeho hlasu Lara poznala, že už ho nový úkol zcela pohltil. Bryce byl prima chlap. Potřeboval vždycky jenom trochu nasměrovat. A občas vysprchovat a možná také čas od času zajít do tělocvičny. Ale přesto to byl fajn chlap.

„Jsi fajn chlap, Brycei,“ zavolala na něj přes rameno cestou do tajné místnosti k otcovým deníkům.

Zabrán do práce neodpověděl.

O deset minut později odstranil Bryce zadní stranu hodin a zkoumal magneto-optickým vláknem hodinový strojek. Všechna možná ozubená kola, čepy a převody se okamžitě zobrazovaly na velkém centrálním videomonitoru.

Lara pozorně sledovala obrazovku. Otcův poslední deník z května 1981 ležel na lavici vedle ní. Měla sotva čas ho zběžně prolétnout, ale přesto učinila zajímavý objev. Polovina stran ty nejnovější včetně stránky ze dne, kdy zmizel chyběla.

„Hele,“ ozval se najednou Bryce. „Vidíš, jak je ten strojek navržen tak, aby se to malé kolečko dotklo toho většího jenom jednou za několik set otočení? Je to neuvěřitelně jemná práce.“

„Takže už rozumíš tomu, jak to funguje?“

Bryce přikývl. „Brzy určitě budu.“

„Tak proč to začalo tikat?“

„To ještě nevím. Zatím mi připadají naprosto obyčejné."

Lara se zamračila. „No, tak hledej dál."

Lara zaslechla vrznutí otevíraných dveří. Otočila se a uviděla Hillaryho. Už takhle po ránu měl na sobě oblek a kravatu a v každé ruce třímал hrnek.

„Dobré ráno, Laro."

„Dobré ráno, Hillary. A díky."

„Rádo se stalo." Hillary postavil jeden hrnek na lavici vedle ní a obrátil se k Bryceovi. „Říkal jsem si, že byste si dnes ráno možná dal něco trochu jiného." Natáhl k němu ruku a s poťouchlým úsměvem na tváři mu hrnek podal. „Káva bez kofeinu s netučným mlékem."

„Cože?" Bryce od rána poprvé pořádně otevřel oči. „Bez kofeinu? S mlékem?"

Lara se dusila smíchy.

Hillary přikývl. „Ano. Řekněte mi, co o ní soudíte."

Postavil hrnek na stůl vedle Bryce, a ten si začal dost znepokojeně prohlížet jeho obsah. Pára z horkého kafe mu zamlžila brýle, ale potom se doširoka usmál.

„Je černá. Hillary, ty vtipálku." Natáhl se po hrnku a magnetooptické vlákno odložil stranou. „Jsi pašák. Pořádné, kouřící bahenní kafe. Dík."

Vlákno sklouzlo z předchozí pozice a obraz na monitoru sebou prudce škulbl, jeho nepatrné pohyby obrazovka monitoru tisíckrát zveličila.

Ozubená kolečka a pérka zmizela a na obrazovce se ustálil obraz trojúhelníku vyrytý do plechu. Obklopovaly ho podivné hieroglyfy.

Trojúhelník.

Hluboko v Lařině mysli se něco pohnulo.

„Počkej!" Vyskočila a sklonila se nad obrazovkou. „Cos to udělal?"

Bryce, který už měl hrnek na půl cesty ke rtům, se najednou zarazil. „Co?" Nervózně se rozhlížel kolem a bál se pohnout.

„Co jsem měl udělat?"

Lara ukázala na obrazovku, na trojúhelník a na podivné symboly kolem něj. „Co to je?"

„Netuším. Jenom jsem to pustil."

Lara se dotkla hrany trojúhelníku. „Podívej se na tohle."

„Co to je?" zjišťoval Bryce.

Lara se zamračila. „Myslím..." začala s pohledem stále ještě upřeným na hranu trojúhelníku. Její hlas se vytratil, jak se snažila přiřadit tomu obrazu správnou etiketu. Bylo jí to povědomé ne ty hieroglyfy, ale ten trojúhelník. Odněkud ho znala...

„Uvidíme, jestli z toho dostaneme celý obraz," prohlásil Bryce, a dřív než ho mohla Lara zastavit, vzal opatrně vlákno do ruky. Přitom nepatrným pohybem se obraz rozkomíhal a symbol byl stejně jako hieroglyfy pryč. A s nimi to vzdala i vzpomínka, kterou se Lara mamě snažila vydolovat z paměti. Před očima se jim opět ustálilo teď už důvěrně známé panorama tikajícího hodinového strojeku.

„A sakra," ulevil si Bryce.

„Sakra," přidala se Lara.

Hillary, který se až do té chvíle skláněl nad monitorem spolu s nimi, pronesl jenom cosi jako: „hmmmm", narovnal se a šel pro další kafe.

O hodinu později, poté, co definitivně vzdal veškeré snahy najít magneto-optickým vláknem znovu ten obraz, měl už Bryce skoro celé hodiny rozebrané. Lara fascinovaně sledovala, jak opatrně odstraňuje miniaturní šroubek za miniaturním šroubkem, nejdřív zvenku a potom i zevnitř, a rovnaje do úhledného, geometrického vzorce na stole vedle sebe.

„To musí dát strašnou práci, myslím tu vaši konstrukci támhle," poznamenal Hillary, který si také všiml, jak si Bryce rovná šroubky.

„To je moje mapa," opáčil Bryce, aniž by vzhlédl. „Abych věděl, kam který z nich patří."

„Jaká škoda, že se vaše posedlost pořádkem nevztahuje i na prostranství kolem vašeho přívěsu," rýpl si Hillary.

Tentokrát se Bryce obrátil a zpražil ho pohledem. „Ha, ha, ha, moc vtipné."

Hodiny stále ještě tikaly, ačkoli mnohem tišeji než předtím.

Schránka zřejmě fungovala jako rezonanční komora. Ta dřevěná

schránka opravdu sloužila jako kamufláž, jak správně odhadla. Vnitřek hodin byl mnohem novější, museli ho vyrobit teprve před několika desítkami let.

Lara o tom chvíli přemýšlela. Proč? Proč vyrobit hodiny, aby vypadaly jako něco, co vlastně nejsou? Odpověď byla jasná aby se zamaskovala jejich pravá funkce.

Ale copak by si někdo dal tak záležet, aby zamaskoval obyčejné hodiny? I tato odpověď byla trapně jednoduchá ne. A to znamenalo, že nějaká důležitá část těch hodin byla dobře schovaná, což zase znamenalo...

„Celé je to kamufláž."

Bryce právě zajel s malíčkým zlatnickým šroubovákem přes centimetr do hodin a orientoval se ve změní koleček a převodů jen podle schématu na obrazovce, ale při jejích slovech se zarazil.

„Říkala jsi něco?"

„Říkala jsem, že je to celé kamufláž."

Bryce odložil šroubovák a s nechápavým výrazem ve tváři se na ni podíval. „Cože? Jak kamufláž?"

Lara vstala. Cítila, jak má ztuhlé svaly. Byla to dlouhá noc, a divná noc, která začala konjunkcí, pokračovala Aurorou a

tím snem a teď zase hodiny. Všechno to nějak souviselo, tím si byla jistá, a všechno to nějak souviselo s jejím otcem. „Kamufláž," zopakovala Lara. „Podvod, který má zamaskovat pravdu."
„A ta je?"
„Na to teprve musíme přijít."
Bryce ukázal na hodiny. „Tak jak poznáme, která z těch částí je kamufláž?"
„Třeba takhle."
Lara vzala do ruky hodinový strojek, zvedla ho vysoko nad hlavu a praštila s ním o desku pracovního stolu. Hillary, který stál pár kroků od nich, doslova nadskočil. Všechny Bryceovy pečlivě narovnané šroubky vylétly do vzduchu a rozlétly se po místnosti.
Lara se zamračila. „Hmmm." Železná kostra strojeku se promáčkla, ale zůstala v jednom kuse. Rozhlédla se po stole a uviděla na něm kladivo. Vzala ho do ruky, potěžkala a usmála se. „Tohle by mělo stačit."
„Laro, ty ses..." Bryce otevřel pusku, zase ji zavřel a znovu otevřel. „Jenom doufám, že víš, co děláš."
„To brzo zjistíme."
Lara zvedla kladivo...
Bryce si zakryl oči.
Hillary sebou trhl.
... a vši silou s ním praštila do hodin.
Totéž udělala ještě jednou a ještě jednou a ještě jednou. Každou ránu doprovázelo uspokojujivé krach. Všude kolem létaly čepy, ozubená kolečka, pružiny, kusy mosazi, oceli a gumy. S každou další ranou byl strojek menší a menší a menší, až uviděla...
Matný záblesk stříbra, tyrkysu a rubínu.
„Celé to byla kamufláž," ozval se Hillary zpoza jejího levého ramene. „Vidíte, Bryce? Byla to kamufláž."
„To vidím." Bryce se jí prakticky nakláněl přes pravé rameno.
„Schované uvnitř. Co to k čertu je?"
Lara neodpověděla, jenom odložila kladivo a začala páčit a odstraňovat zbylé kusy vnějšího hodinového strojeku. Vnitřní hodiny pořád ještě tikaly a s těmi vnějšími je spojovalo rubínové oko, ze kterého se vyklubalo ozubené kolečko vnitřního mechanismu.
„To je nádhera," vydechl Hillary.
„Je to staré," poznamenal Bryce.
Laře se mezitím podařilo vysvobodit celé hodiny, když z nich doslova oloupala falešnou vnější slupku. Na víčku hodin viděli kruh s vepsaným čtvercem, to celé ve stříbře. Kruh byl rozdělen na dvanáct stejně velkých výsečí a ke každé z nich náležel jeden hieroglyf. Na vnitřní straně víčka byl další kruh, tentokrát tyrkysový, do něj byl zasazen trojúhelník a přímo v jeho středu zářilo Oko.
Oko uprostřed rovnostranného trojúhelníku. Oko uvnitř pyramidy.
Vševidoucí oko.
Bryce se naklonil ještě víc Laře přes rameno a natáhl se po hodinách. „Počítám, že tohle asi tikalo."
„Oko v pyramidě," poznamenal Hillary. „Proč mi to připadá tak známé?"
Lara je oba slyšela, ale jen jako kdyby na ni volali z druhého konce dlouhého tunelu a vzdalovali se od ní.
V tu chvíli neviděla ani monitor, ani hodiny, dokonce ani rozmlácený hodinový strojek, jehož části se válely všude kolem nich.
Viděla oko pyramidy. Otcovo oko, třpytivě modré, orámované trojúhelníkem z palců a ukazováků.
Minulost ožila a obklopila ji.

Mezihra

Srpen 1980
Libyjská poušť, asi 400 kilometrů jihozápadně od AI Iskandariji
„Vševidoucí oko."
Otec se na ni díval skrze rozevřené prsty.
„Všechno vidím."
Zachichotala se.
„Vím všechno. Úplně všechno." Nakláněl se k ní blíž a blíž. „Při večeři jsi nesnědla ani jeden hrášek."
„Tati!"
„Nesnědla jsi ani jediný hrášek," zopakoval hlubokým hlasem. „A ještě jsi ječela na Olivu."
„Neječela."
Otec zavrtěl hlavou. Ječela."
Jak to víš?"
Znovu se na ni zadíval skrz trojúhelník z prstů. „Vím všechno.
Všechno vidím."
Lara se zamračila. „Olivie žalovala."

„Ano." Spustil ruce. „Olivie mi to řekla."

Lara se zatvářila provinile. „Nechtěla jsem na ni ječet. Prostě jsem měla vztek."

Seděli v otcově stanu, který se na celé léto stal jejich domovem.

Usínající Lara zaslechla, jak se z vykopávek vracejí kopáči, a proto zapálila petrolejku. Čekala, až přijde otec.

„Zmeškals večeri."

Vzal ji do náruče a políbil ji. Obličej i šaty měl samý prach.

„Omlouvám se, andítku, ale to ještě neomlouvá tvoje ječení."

„Já vím." Věděla to až moc dobře, ale otcova stálá nepřítomnost ji zmáhala. Viděla ho jen zřídka. Před odjezdem ji varoval, že bude muset spoustu času trávit sama. Tehdy jí to tolik nevadilo, zvlášť když jí daroval fotoaparát. Ale těch posledních několik dní bylo prostě k uzoufání. Vstával a odcházel, když ještě spala, a vracel se zpátky až poté, co tvrdě usnula.

Když začali s vykopávkami, všechno bylo v pořádku. Mohla chodit s ním a pozorovat, jak práce pokračuje. Jenomže od okamžiku, kdy objevili hrobku a všechno se začalo odehrávat pod zemí, už ji s sebou brát odmítl...

„Jak vidím, už se na mě nezlobíš."

Otec znovu složil z prstů trojúhelník.

„Ale ano," prohlásila Lara. Otec udělal tak směšně zkormoucený obličej, že se neubránila úsměvu. Sklonil se a pošimral ji. Nemohla dělat nic jiného, než se smát.

„To není fér!" chichotala se. „Ani trochu." Udělala z prstů trojúhelník a otec ji napodobil. Dívali se na sebe skrz ty trojúhelníky složené z prstů.

„Všechno vidím," smála se.

„A já vidím, že je čas jít spát." Otec vstal. „Po pravdě řečeno, už jsi měla dávno spát."

„Tati, ještě jsi mi ani neřekl, co jsi dneska dělal! Našli jste něco?"

Zavrtěl hlavou. „Ne. Ale o tom si můžeme promluvit zítra." Došel k jejímu lehátku a sedl si na kraj. „Je čas, aby ses vrátila zpátky do postýlky."

„Nejsem unavená."

„Laro..."

„Povídej mi zase o tom Oku, tati. O Vševidoucím oku."

Povzdechl si. Sáhl do kapsy a vytáhl doutník. „A co kdybych ti dneska vyprávěl o něčem jiném?"

„Ne."

Škrtl sirkou, připálil si a potáhl. „Tak dobrá, ať je po tvém."

Lara vyskočila ze země a rozběhla se ke svému kufru. Na složených šatech (většinu z nich si ani jednou neoblékla a celé léto běhala v jedné khaki kraťasech a bílé košili stejně jako její otec) ležela knížka, kterou jí otec půjčil ještě před tím, než odjeli do pouště.

Hagbardovy Legendy ztracených civilizací.

Objala tlustou knihu oběma rukama a přinesla ji otci. Vzal si ji od ní a udělal jí místo, aby si mu mohla vlézt na klín.

„Od začátku?"

Lara kývla. Otevřel knihu na oboustranné ilustraci, na níž se cosi blížilo k Zemi. Skupina primitivních divochů se shromáždila kolem místa dopadu a zvědavě a užasle na ně zírala.

„Před dávnými a dávnými lety," začal otec vyprávět, „na Zemi dopadl meteorit."

„A jak dávno?"

„Velmi dávno. Před tisíci a tisíci lety."

„To není moc přesné. Tvrdils mi, že vědci se vždy snaží být přesní."

„Nuže." Croft si potáhl z doutníku a vyfoukl kouř směrem k východu ze stanu, aby nešel na Lani. „Tohle není věda, ale legenda."

„Ale..."

„Už žádné otázky, prosím. Nebo to nedopovím ani do rána."

Odkášlal si a pokračoval. „Kolem kráteru se začaly dít divné věci. Dávní lidé vykopali ten meteorit a v jeho nitru objevili záhadný,

krystalický kov.

Na kráter se přicházeli podívat lidé zblízka i zdaleka," pokračoval dál, „chtěli spatřit to, co se v něm našlo: záhadný, podivně tvarovaný kus kovu, který všechny kmeny a jejich náčelníci považovali za dar bohů." Následoval obrázek krystalického kovu zářícího z nitra kráteru. Létaly z něho jiskry. Kolem kráteru v soustředných kruzích klečely tisíce lidí a s posvátnou úctou se klaněli až k zemi tomu kusu kovu.

„Uctívali ten kov kvůli jeho kouzelné moci. Uzdravoval nemocné, hloupým dával rozum a moudré činil ještě moudřejšími. Náhle si král uvědomil jeho moc a rozkázal, aby ho vyzvedli z kráteru a vykovali ho do posvátného tvaru. Sto dní a nocí plály ohně, bušila kladiva a dmuly se měchy. Nakonec byl kouzelný kov z nebes překován v jediný trojúhelník. A potom sám král vyryl do trojúhelníku symbol jeho obrovské moci oko které mělo všem oznamovat jeho kouzelnou moc."

Lara opět složila z prstů trojúhelník a tvářila se při tom smrtelně vážně. Představovala si moc Vševidoucího oka.

„Magický Trojúhelník obdařil své strážce velkou moudrostí, dal jim obrovské znalosti matematiky a přírodních věd. Žili v míru se všemi lidmi, zvířaty i stromy. Získali takovou moudrost, že o tisíce let předčili své současníky. Považovali se za strážce lidstva a vystavěli město, jaké do té doby ani nikdy potom svět neviděl."

Otočil stránku a objevil se obrázek toho města uvnitř kráteru, který při střetu se Zemí udělal onen meteorit. Bylo to neuvěřitelné město. Ulice se spirálovitě stáčely výš a výš a obtáčely Pyramidu uprostřed, na jejímž vrcholu se skvělo Vševidoucí oko. Pyramida sloužila jako chrám a místo nejsvětější, kde uchovávali Trojúhelník, žádali ho o pomoc a modlili se k němu. Trojúhelník byl nekonečným zdrojem moudrosti, která napájela okolní legendární město.

„To je krása," prohlásila Lara. Otec se na ni usmál a něžně ji pohladil po vlasech.

„Slovy se popsat nedá," přikývl. „Říkali si Lid světla. Civilizace, kterou vybudovali, a kultura, již stvořili, je považována za ztracený zlatý věk lidstva. Všichni bohové ze starověkých mýtů, veškeré legendy ze všech zemí jsou jen vybledlými vzpomínkami na toto nádherné město."

Lara se usmála. Úsměv vzápětí přerostl v zívnutí, které hbitě zakryla dlaní. Kdyby si ho totiž otec všiml, přestal by vyprávět a přinutil by ji jít spát. Přišla by o tu nejzajímavější část! Otočil na další stránku. Nalevo byl obraz téhož města obleženého hordou barbarů.

Spousty vousatých válečníků na koních a ještě více pěších s oštěpy, meči a štíty se sbíhaly k městu jako mravenci.

„Velká krása vyvolává velkou závist, a tak tomu bylo i v tomto případě. O moci Trojúhelníku se dozvěděli i další a chtěli ho získat pro sebe. Barbari ze všech koutů světa se spojili a vypukla ničivá válka. Nakonec barbari stanuli až před branami města. Začalo kruté obléhání. Ve městě došla voda i potraviny, nemoce navštívily každý dům, vzplály požáry. Velekněz uvnitř Velké pyramidy věděl, že Lid světla a všechno, co dali lidstvu, může zachránit jen zázrak, jinak město zmizí navěky."

Následovala podobizna velekněze, starého, nesmířitelně vyhlížejícího muže, kolem něhož plápolaly ohně, obličej se mu leskl potem. Stál před oltářem s rukama položenýma na Trojúhelníku.

„Zatímco se velekněz modlil, zázrak se skutečně stal. Spolu s tím, jak plameny polykaly jejich domovy, se začalo ztrácet Slunce."

„Zatmění," poznamenala Lara a ukázala na nebe nad veleknězem, kde sluneční kotouč zastínil měsíc.

„Nebylo to obyčejně zatmění, ale tehdy došlo ke konjunkci všech planet." Podíval se do knihy, očima našel, kde přestal číst, a pokračoval. „Velekněz se domníval, že se neodvratně blíží konec světa, a zoufale se modlil k nebesům. „Ať zhynou všichni moji nepřátelé!" vykřikl. V jediném strašlivém okamžiku byla jeho motlitba vyslyšena. Trojúhelník se rozzářil a z Pyramidy vyšlehl oslepující záblesk, který zničil všechno, čeho se dotkl.

Velekněz poté sestoupal z pyramidy do ulic kdysi překrásného města. Viděl kolem sebe jen zkázu a smrt. Smrt skosila nepřátelská vojska do posledního muže. Byla to záhada, protože všichni obránci a obyvatelé Spirálového města bez výjimky zůstali ušetřeni. Náhle si uvědomil skutečnou moc Trojúhelníku v plném rozsahu. Jakmile dojde ke konjunkci všech devíti planet. Trojúhelník poskytne svému majiteli moc tak obrovskou, že se vymyká lidskému chápání.

Protože to však byl velice moudrý muž, tak pochopil, že takovou mocí nesmí vládnout jediný člověk. Trojúhelník měl moc uskutečnit jakékoli přání. Jakýkoli sen se mohl stát skutečností. Takovou mocí vládnou bohové a měla by patřit jen bohům. Velekněz proto rozhlásil, že Trojúhelník, který je darem nebes, musí být zničen, aby nepadl do rukou nečisté duši."

Otec nalistoval další stránku, na níž se znovu objevil velekněz, který předával nějaký předmět zabalený ve zlaté látce do natažených rukou osamělého jezdce.

„Záhadný kov však odolával všem pokusům ho zničit, roztavit nebo rozlámat. Velekněz proto rozkázal, aby ho rozřízli na dva menší trojúhelníky. Jedna polovina měla zůstat v Chrámu a tu druhou měl jezdec ukrýt na konci země, aby tak už nikdo nikdy nemohl získat moc Trojúhelníku. Naneštěstí však v přímém rozporu s příkazy velekněze řemeslníci, kteří rozřezávali Trojúhelník na dvě poloviny, potají zhotovili velice důmyslný přístroj. Ten měl v budoucnu posloužit k nalezení ukryté poloviny Trojúhelníku a zachovat moc Trojúhelníku pro budoucí generace."

„Kouzelné hodiny," poznamenala Lara.

Otec přikývl. „Právě jejich potomci složili svatou přísahu, že až přijde čas, použijí moc Trojúhelníku k tomu, aby zastavili čas a přivedli své předky zpět k životu. Uvědomovali si, že na tu správnou konstelaci planet budou muset čekat dalších pět tisíc let."

Otec zaklapl knihu. „A ukáže se, že je to právě tak akorát, aby malá Lara Croftová vyrostla a našla ho. A teď..." Zlehka zatřásl ukazovákem Laře na nos a prohlásil: „Je nejvyšší čas jít do postele."

Lara se zamračila. „Nejsem unavená."

„Tohle na mě nezkoušej, mladá dámo. Po tom vyprávění se ti určitě budou zdát nádherné sny. Tak utíkej."

Lara zívla a vlezla si do postele.

Otec zhasl petrolejku. Jakmile Lampa zhasla, Lara si vzpomněla na otázku, která ji zaměstnávala už dřív.

„A jak si říkali, tati? Ti, co udělali ty hodiny?"

Otec, který už byl napůl cesty k Lařinu kufru, s odpovědí dlouho váhal.

„Osvícení, andílku."

„To je ono," zamumlala, „Osvícení."

Zavřela oči a ponořila se do světa snů.

Bryce se smál.

„Osvícení! Dobrý Bože, Laro, to nemyslíš vážně. Tedy..."

Zostrá se na něho podívala.

„Myslíš to vážně,"

Bryce, který celou dobu mlčky naslouchal Lařiným bez mála dvacet let starým vzpomínkám, vstal. „Laro, ten tvůj příběh

je velice zábavný, ale... Osvícení?" Podíval se na Hillaryho. „Tajná společnost, která vládne světu? To není možné, nic takového neexistuje. To je možné jen ve zmučených představách paranoidních šilenců.“

„Vážně?" Lara ukázala na Hodiny: oko pyramidy. „A tohle je co...?"

Bryce si odfrkl, vytáhl peněženku a rozhodil na stole hrst bankovek různých hodnot a barev z mnoha zemí.

„Velice působivé," poznamenal Hillary. „Hodláte si otevřít směnárnu?"

„Moji dodavatelé upřednostňují platbu v různých měnách," opáčil Bryce a začal se probírat bankovkami, „takže mívám u sebe mnoho nejrůznějších... a tady!" Vytáhl americký dolar a obrátil jej. „Tady máte zase to svoje Oko pyramidy. Znamená to snad, že Osvícení navrhl i americký dolar?"

„Nic nechápeš, Brycei."

„Laro, Laro, Laro..." Bryce zavrtěl hlavou. „Vrat' se na okamžik nohama zpátky na zem. Je to jen pohádka, kterou ti vyprávěl otec. Pohádka na dobrou noc, aby se ti lépe spalo. Bylo by směšné se domnívat, že tyhle hodiny..." a ukázal na ně, „... jsou dílem tajné společnosti, která s jejich pomocí hodlá nalézt části nějakého mystického a všemocného Trojúhelníku."

„Dobrá tedy," odsekla Lara a odsunula židli od stolu a zadívala se na Bryce. „Tak co to tedy je? Tak proč tedy tikají? A jak se dostaly do tajné místnosti?"

„Ehm," Bryce se zamračil. „Hmmm."

„Mám takový dojem, že přinejmenším na tu poslední otázku existuje velice prostá odpověď." Hillary stál zpřímá s rukama sepjatýma za zády. „Dal je tam váš otec."

„Ale proč? Proč by je schovával tak, aby je nikdo nenašel?"

„Laro, promiňte mi. To nebylo úplně přesné vyjádření. Schoval je na místě, kde je mohla objevit pouze jediná osoba."

Hillary se jí podíval zpřímá do očí. „Vy."

Lara přikývla a přejela konečky prstů po okraji hodin. „Ano.

A musel předpokládat, že je najdu právě teď, ačkoli mi není jasné, jak mohl vědět..."

Vičko z tyrkysu s vakuutím odskočilo.

„Ale, ale," prohlásil Bryce a naklonil se přes Lařino rameno, aby lépe viděl. „Copak to tady máme?"

„Chlapíka, který mi zaclání," odsekla mu Lara.

„Omlouvám se." Bryce ustoupil zpět, jen o kousek, aby Lara viděla, co je na víčku: několik kruhů, každý rozdělený na stejných dvanáct dílů a označený hieroglyfem.

„Co vám to říká?" zeptal se Hillary.

„Nevím přesně. Devět kruhů... devět planet?"

„Mně se zdá, že je jich tam jen osm," poznamenal Bryce.

Hillary se sklonil. „Ne, je jich devět." Položil ruku na Bryceovo rameno. „Přinesu vám ještě trochu kávy."

„Ha, ha."

Lara vstala a začala přecházet po místnosti. „Ten přístroj, měl posloužit k nalezení ukryté poloviny', tak to otec říkal."

„A jak asi? Pochybují, že by tenkrát měli GPS. Ne." Znovu zavrtěl hlavou. Ani náhodou."

„Její otec tomu věřil," prohlásil Hillary, „a rozhodně nebyl šílený."

Všichni tři se zadívali na Hodiny. Dlouhou chvíli ani jeden z nich nepromluvil.

„Fajn," prolomil konečně ticho Bryce. „Řekněme, A co teď?"

„Dobrá otázka." Lara se opřela a přemýšlela o předmětu, který ležel před ní. Netušila, jak by ho měla použít: Jako kompas? Sluneční hodiny? Nebo úplně jinak? Přemýšlela o náboženských objektech jiných civilizací, které rovněž využívaly astronomických jevů k vlastním účelům: Velká pyramida v Chitchén-Itzá, Stonehenge, Ur-Kolan v Dembroviku. Musí na to přijít. Věděla o několika svazcích v knihovně, u nichž by mohla začít s pátráním. Musí neprodleně začít. Pomohlo by, kdyby se našel někdo, kdo by ji mohl ve stručnosti se vším seznámit a...

„Jo." Lara lusklá prsty.

„Co?"

„Znám člověka, který by nám možná mohl pomoci." Vstala.

„Hillary. Dám si sprchu, a potom mi prosím přines snídani do malého sálu. Ovocný salát, belgickou vafli a kapucino."

Hillary přikývl. „Za patnáct minut."

„Děkuji," řekla Lara a vstala. „Brycei?"

Kývl. „Ano, rád. Myslím, že si dám totéž, jenom místo ovocného salátu bych si dal uzeného lososa a místo kapucína..."

Lara zavrtěla hlavou.

„Copak?"

„Budu potřebovat Nortona."

„Motorku? Ještě není hotová. Už jsem to říkal. Budu potřebovat ještě tak den. Možná půlden bude stačit. Když mě už nebude nikdo rušit."

Lara zavrtěla hlavou. „Na vylepšování zapomeň. Máš půl hodiny."

„Půl hodiny?" Bryce obrátil oči v sloup. „Panebože, Laro!"

Hillary se měl k odchodu. „Pane Brycei, vaše snídáně už bude přichystaná, až budete s prací hotov."

Bryce znovu zaúpěl. „Vy dva."

Lara ho poplácala po rameni. „Jsi fajn chlap, Brycei."

Odešla se nahoru osprchovat a převléknout se.

O hodinu později už Lara na Nortonu ujížděla po dálnici M-25 do Londýna. Naposledy tam byla před šesti měsíci, což bylo pro ni dávno. Rodu Croftů patřil řadový dům v St. James, který Lara nedávno pronajala nadaci. Měla na něj špatné vzpomínky. Naposledy se v jeho zdech obzvlášť ošklivě pohádala s Alexem. Nemělo smysl si to připomínat, protože se s ním stejně ještě hodně dlouho neuvidí.

Ze všech svých motorek měla Nortona na delší cesty po dálnici

nejraději. Jezdila na plný pln a proplétala se ucpanými ulicemi velkoměsta. Ne že by tentokrát tolik spěchala, ale takové omezení rychlosti bylo prostě k smíchu. Zajela vedle nákladního auta. Staženým okénkem uviděla připešatělého obtlouštělého řidiče, který po ní mlsně pokukoval a při úsměvu odhalil značně prořídlý chrup.

„Líbí se mi tvoje kožené kalhoty, slečinko!“ zahulákal.

Lara se usmála. „A mně tvoje zuby.“

Zalapal po dechu a obdařil ji nepřilíš zdvořilým gestem.

Rozesmála se a nechala ho daleko za sebou.

O čtyřicet minut později už zaparkovala a vcházela do aukčního domu Boothby's. Patřil k trojici původních zakládajících aukčních síní (společně s proslulými domy Christie's a Sotheby's).

Osobně ho měla z těch tří nejraději. Mnohé z předmětů, které přivezla z cest (a právem jí tedy patřily), prodala právě tady. Zrovna probíhala aukce.

„Předmět č. 121. Pozlacené bronzové hodiny z období Ludvíka XV,“ hlásil dražitel.

Dobře oblečený mladík jí hned u vchodu nabízel katalog dražených předmětů. Odbyla ho mávnutím ruky a vyhlédla si místo v zadní části aukční síně v uličce. Profesorsky vyhlížející pán po její pravici pečlivě studoval katalog.

Vlastně všichni v sále byli bezvadně oblečení: sběratelé, alespoň si to myslela, archeologové, právníci, bankéři, internetoví magnáti.

Lara si v kožených kalhotách mezi nimi připadala výjimečná.

Ráda byla výjimečná.

Položila si nohy na prázdné sedadlo před sebou. Profesor vedle ní pohoršené zdvihl bezvadně upravené obočí.

Lara se otočila k němu: „Co je?“

Zrudl a zabořil se hlouběji do svého křesla.

Vývolávač si odkašlal a spustil.

„Tento kousek byl vyroben v polovině 17. století a patří k nejstarším kusům, při jejichž výrobě bylo použito zlaceného bronzu.“

Staršímu pánovi sedícímu za ní padala hlava. Narovnal se, sepal ruce za zády a usmál se. „Je signován Adioisem Gormleem. Závaží visí na hedvábném závěsu. Skříňka je z bronzu. Nad porcelánovým ciferníkem je zobrazen zamilovaný pár. Jedná se o unikát. Vývolávací cena je dva miliony liber šterlinků.“

Aukce začala. Vývolávací cena padla téměř okamžitě. Lara se pohodlně opřela a sledovala, jak se zvyšují nabídky.

Hodiny nakonec připadly velitelsky vyhlížející ženě, která seděla za ní, za několikánásobek vyvolávací ceny, což jen zvýšilo Lařiny sympatie ke klientele aukčního domu Boothby's: Vědí, co chtějí, a cena je nezajímá.

Lara se neklidně zavrtěla. Upoutala pozornost postaršího muže na stupínku, jemuž se oči rozšířily překvapením. Vzápětí se usmál a nenápadně ukázal na místo poněkud stranou.

Lara se na něho rovněž usmála a kývla hlavou, že pochopila.

„Předmět číslo 155,“ pokračoval dál vyvolávač. „Dýka ze Sianu.“ Závěs v pravé části pódia se zavlnil a vešli dva příslušníci bezpečnostní služby, kteří nesli skleněnou skříňku. Uvnitř se třpytila drahokamy posázená rukojeť dýky.

„Dámy a pánové, předmět, jako je tento, se jen zřídka nabízí ke koupi. Pokud budete mít trochu strpení, ve stručnosti vám načrtnu jeho původ.“

Laru nezajímala historie té dýky, ale byla v pokušení zůstat, jen aby se dozvěděla, za kolik se ji podaří vydražit. Ale odpověď na otázku týkající se záhadných Hodin ji zajímala mnohem víc, víc než to, kolik peněz přibude na jejím účtu. Vstala a opustila síň. Prostorná chodba byla přečpaná koupěchtivými a prodávajícími, mluvilo se tam o penězích, módě, letních sídlech a všech těch věcech, o kterých smetánka tak ráda debatuje a které Laru tak unavovaly. Jednalo se o překrásné prostory. Všude byla spousta světla deroucího se dovnitř proskleným stropem, důmyslně naaranžované kytice, mramorové podlahy...

„Laro!“

Lara se otočila a uviděla Alexe.

Alex West. Ve svém typickém obleku skládajícím se ze značkových džín a koženého saka vypadal přesně tak, jako když se viděli naposled.

„Vypadáš dobře,“ prohodila Lara.

„A ty...“ Přejel jí pohledem od hlavy k patě. „Vypadáš...“

„Neříkej to,“ varovala Lara.

„A co?“

Probodla ho pohledem.

„Víš, že zrovna draží tu dýku?“ poznamenal a kývl směrem k aukční síni. „Měl jsem dojem, že bys u toho chtěla být.“

Lara pokrčila rameny. „Vždycky je to hrozná nuda.“

„Samozřejmě.“

Pokýval hlavou.

„Mimochodem, dobrá práce.“

Myslím v Číně."

„Díky, Alexi."

„Pořád ještě předstíráš, že jsi fotografka od novin? Víš, je to fajn mít práci, i když očividně jen na oko. A co takhle Pulitzerova cena?"

Chci říct, že..."

„Dělá to dojem na omezece. Jako jsi ty." Usmála se. Nepustím si ho k tělu.

„A co ty? Pořád předstíráš, že jsi archeolog, Alexi?"

„Snažím se ze všech sil." Zakřivil se. Laře se náhle vybavily všechny ty krásné chvíle, které spolu prožili. Příjemné vzpomínky jí vykouzlily na tváři úsměv.

A potom si vzpomněla na Tibet, zamračila se a odkašlala si.

„Tak, už musím jít. Ráda jsem tě viděla."

„Laro..." Chytil ji za ruku. „Dostalas můj pohled?"

Podívala se napřed dolů na ruku, a potom zvedla oči k jeho obličeji. „Dej tu ruku okamžitě pryč, nebo ti zlomím žebro. Možná dvě."

Alex pustil její ruku a zatvářil se ublíženě. „Tys můj pohled nedostala?"

„Dostala. Děkuji," odpověděla nabručeně.

„Rádo se stalo." Rozhlédl se kolem.

„Hele, Laro, to spolu vždycky musíme bojovat? Možná bychom nemuseli."

„Nejspíš musíme."

„Proč?"

„Dovol, abych se nad tím zamyslela." Položila si pravý ukazováček na ústa a předstírala, že přemýšlí. „Na Tibet už jsi patrně zapomněl, nebo ne?"

„Ach tak. Máš na mysli ty, no, modlitební mlýnky."

„Výborně, pane Weste. Mluvím o modlitebních mlýncích. Určitě si ještě vzpomenete, že jsem vám zaplatila předem, nebo ne?"

„Cože? To bylo náležité."

Lara pomalu zavrtěla hlavou. Ten chlap má ale nervy. „Ne, to byla odměna za radu. Nežádala jsem tě, abys něco hledal."

„Cože?"

Zkřížila ruce na prsou. „Ukradls moje modlitební mlýnky."

„Ukradl? Já? Tobě? Nikdy ti přece žádný nepatřil."

Lara se jen s velkým sebezapřením přinutila zůstat klidná. Toužila ho praštit.

Alex si vzteku, který s ní cloumal, zjevně nevšiml a pokračoval dál.

„Ty a já, zlato, jsme stejní."

„Ach tak."

Ted' už mu došlo, že něco není v pořádku.

„Tedy jako že jsme ze stejné branže? Prostě jsme ve Žlutých stránkách v jedné kolonce."

„Přesně tak. Jsme duševně spřízněni, Laro. Oba balancujeme na ostří nože, ty i já. Hledáme vzrušení, peníze, chlast, nebezpečí... a nevím, co ještě!"

„Jenomže v tvém případě jde především..."

„O peníze." Alex potřásl hlavou. „Věděl jsem, že to vytáhneš."

Sakra."

„To jsi řekl ty."

„Hele, ty vykrádáš hrobky."

„Jo, to jo." Píchla ho ukazováčkem do prsou. „A na to nezapomínej."

Otočila se a odcházela.

„Laro!" Alex se rozběhl za ní. „Laro!"

Zastavila se a nechala ho dojít až k sobě.

„Laro," zašeptal.

Otočila se a pohlédla mu do očí. „Myslím, že tě už tvoji zákazníci netrpělivě očekávají."

Lara kývla hlavou směrem ke skupině japonských sběratelů, kteří právě vycházeli z aukční síně a mířili k Alexovi.

„Pane Weste! Pane Weste!"

Alex se otočil, uviděl je a zaúpěl.

„Raději byste to měl vzít poklusem, pane Weste," prohlásila Lara. „Zdá se, že je po vás v přízemí shánka."

„Laro..."

„Konec konců, sám jsi jednou pronesl onen paměťhodný výrok, že všechno je jen obchod. Tak proč se mu vzpírat?"

Zamračil se. „To nebylo fér."

„Život není fér, Alexi," řekla, zatímco se k nim dostali dychtiví

sběratelé, obklíčili je, a odtáhli Alexe stranou.

Tolik k Alexi Westovi. Muži s ocelovými nervy, který jí říkal zlato. Až se příště setkáme, bude se rozhovor točit kolem toho 'zlata', zlatíčko!

A potom uviděla muže, s nímž si chtěla promluvit, onoho postaršího pána, který stál na stupínku vedle vydražených

bronzových hodin. Muž, který patřil k nejbližším přátelům jejího otce, si k ní razil cestu davem.

„Strýčku Wilson!“

„Laro, má milá Laro.“ Padli si do náruče. „Sluší ti to.“

„Nápodobně.“

„Jak se má Hillaryho kluk? A co dům?“

„Oba jsou v pořádku. Měl by ses na ně někdy zajet podívat.“

Přikývl. „To bych měl. Přijedu. Ale nejdřív... nejde mi do hlavy, cos mi včera řekla do telefonu.“

Lara poklepala na batoh. „Mám dojem, že ještě mihn ti půjdou do

hlavy ty Hodiny.“

„O tom nepochybuji. Pojdme do mé kanceláře.“

Wilson šel první a zkušeně se proplétal štěbetajícím davem. Lara koutkem oka zahlédla Alexe, který se škvířil ve vlastní šťávě pod

palbou otázek dotěrných zákazníků. I on si jí všiml. Lara na sobě cítila jeho pohled celou dobu, co šli ke služebním výtahům.

Tolik k Alexi Westovi.

Lara znala pana Wilsona od malička. Bez přehánění by se dalo říct, že ho považovala za strýčka mnohem víc než všechny sourozence svých rodičů. Po otcově zmizení a problémech nejprve na škole ve Wimbledonu a potom i v Gordonstounu měla Lara dlouhý telefonický rozhovor s jediným dospělým, který jí jen sáhodlouze nekázal, ale občas ji také pustil ke slovu. A tím byl právě pan Wilson. Poslouchal a povzbuzoval ji, aby se věnovala svým zálibám.

Když jí bylo čtrnáct, přesvědčil její příbuzné, aby ji pustili na expedici profesora Von Croye, a byl to opět on, kdo se za ni postavil, když se rozhodla zrušit zasnoubení s hrabětem z Farringtonu. Jeho byt v Londýně jí posloužil jako útočiště při mnoha problémech a do jeho kanceláře u Boothbyho nosila všechny své objevy, které odtud putovaly do dražby.

Teď ji Wilson vedl halou do své kanceláře. Na tabulce z mléčného skla byl vyleptán nápis: P. WILSON HODINÁŘ.

Odemkl a rozsvítil.

„Tak jsme tu.“ Prostá, dřevem obložená kancelář jí v určitých

směrech připomínala otcovu studovnu, až na to, že tady viděla místo archeologických nálezů, kterými se lord Croft rád obklopoval, hodiny a hodinové strojky ze všech dob.

Wilson došel ke svému stolu a sedl si do křesla.

„Vydržíš ještě chvíličku, Laro?“

„Samozřejmě.“ Položila svou helmu na kraj stolu a Wilson mezitím otevřel jednu zásuvku, vytáhl odtamtud zápisník a nalistoval jeho konec. Potom vytáhl ze stojanu na stole plnicí pero a udělal si krátkou poznámku.

„Sleduji ty pozlacené hodiny,“ poznamenal polohlasem spíš pro

sebe než pro Laru. „Prodal se za mnohem víc, než jsem očekával.“ Zastrčil pero zpět do stojanu, notes do šuplíku, opřel se v křesle a usmál na Laru. „A ta dýka? Ta byla tvoje, že ano?“

„Ano.“

Jistě ráda uslyšíš, že ji koupili lord a lady Von Biesterovi. Za dvojnásobek vyvolávací ceny.“

Lara přikývla. „Skvělé.“ Von Biesterovi byli zapálení sběratelé

asijského umění a jejich pozemky v podstatě sousedily s jejími. To znamenalo, že tu dýku zase uvidí, což bylo vždy příjemné.

„Nuže?“ pobídl ji Wilson. „Co pro tebe mohu udělat, má drahá?“

Lara položila batoh na stůl a otevřela ho. „Můžeš mi něco říct o tomhle?“ Vytáhla Hodiny a postavila je přímo před něj.

Wilson vytřeštil oči úžasem. Otevřel ústa, ale nevydal ani hlásku. V první chvíli Laru napadlo, že dostal infarkt.

„Jsi v pořádku?“

„Panebože,“ vydechl a podíval se na Lani. „Kde jsi k tomu přišla?“

„Viš, co to je?“

Vytáhl z kapsy kapesník a otřel si čelo.

„Já...“ Na okamžik se odmlčel a zavrtěl hlavou. „Ne. Ale je to neuvěřitelné.“ Opatrně se hodin dotkl, jako by se bál, že se spálí.

„Jsou neuvěřitelně starobylé. Neuvěřitelně staré.“ Znovu otevřel zásuvku stolu a vytáhl z ní lupu. „Laro. Tohle je unikátní památka.“

„Ano.“ Mluvila tiše. Wilson držel lupu nad hodinami a zkoumal každý milimetr jejich povrchu tak soustředěně, že se neodvážila víc než zašeptat, aby ho nevyrušila.

Potom Wilson odložil lupu a přejel prstem po obvodu hodin. Víčko odskočilo, stejně jako předtím Laře, a odhalilo mechanismus.

„Zatím funguje jenom jeden ciferník. Září jako Oko. Zatím jenom málo, ale ta záře pořád sílí.“

Wilson přikývl. „Ano, také to vidím.“

„A zdá se, že jdou pozpátku, jako kdyby ani neměřily čas, ale něco odpočítávaly.“

„Ano, vidím. Tady. Podívej.“ Pokynul Laře, aby se naklonila blíž, a ukázal jí na komplikovanou soustavu malíčkových ozubených koleček uprostřed strojek. „Vidíš to? Tohle obrací směr každého otočení, takže se ručičky hodin pohybují normálně dopředu.“ Ukázal na jejich pohyb. „Neuvěřitelně propracované.“

Potom Wilson ukázal na tři malé tečky, které obíhaly kolem středu svítícího ciferníku. „A tohle...“

„Napadlo mě, že vypadají jako planety.“

„Také myslím. Ano. To by opravdu mohly být.“ Zamračil se.

„Jak jsi na to vlastně přišla?"

„Tyhle hodiny začaly títat tu noc, kdy se ocitly první tři planety

v přímce," vysvětlila mu Lara. „A právě to mě mate. Už ses někdy během své praxe setkal s nějakými hodinami, které by pracovaly jako tyhle? S hodinami, které začnou títat při určitém astronomickém jevu?"

Wilson zavrtěl hlavou. „Ne. Nikdy. Nemám ani ponětí, jak by se něco takového vůbec dalo sestavit." Dál hodiny zkoumal. Lara si pro změnu prohlížela jeho. Měla takový zvláštní pocit, jako by k ní teď nebyl úplně upřímný... že ty Hodiny opravdu poznal. To bylo ale naprosto směšné. Vždyť to byl strýček Wilson, určitě by jí to řekl, kdyby je poznal. Ale přesto na něj ty hodiny udělaly velký dojem. Do očí mu k jejímu nemalému překvapení vyhrkly slzy.

Položila mu ruku na rameno. „Strýčku Wilsone. Děje se něco?"

„Ne. Jenom... fascinující. Neuvěřitelné. Nepředstavitelně krásné."

„Nenapadá tě nějaký způsob, jak se dostat k vnitřnímu strojeku?"

zeptala se Lara. „Je dokonale zapečetěný, nevím jak ani čím. Nikde jsem nenašla žádnou skulinu a nechci je rozbít."

„Ne," souhlasil Wilson. „Něco takového nesmíš zničit."

„Táta je schoval, strýčku Wilsone. Byly v domě ukryté dvacet let."

„Musel je považovat za velice cenné."

„Také myslím," odpověděla Lara, která si při těch slovech vzpomněla, jak ty Hodiny našla na dně krabice pod hromadou dalších věcí včetně posmrtné masky z Bali. Uložil je do nepřehledné zmrzlé zřejmě naprosto náhodně vybraných předmětů. Ty ostatní věci mají na volném trhu velkou cenu, ale pro opravdové znalce jsou to jen cetky. Brak. Cetky jako drahokamy zdobený goblen z Konstantinopole, tyrkysy z Velikonočního ostrova a panenka Hopijů sbírka zajímavostí, které k sobě zdánlivě nijak nepasovaly.

„Nikdy se ti nezminil o tom, že by něco takového našel?"

„Ne. Ani v jeho denících není žádná zmínka o hodinách. Ale z toho posledního někdo vytrhal polovinu listů." Cestou za Wilsonem měla čas o tom přemýšlet. Udělal to sám otec? A jestli ano, tak proč? Kam se poděly ty chybějící listy mohl je schovat v nějaké další skrýši na zámku? Nebo tam byla nějaká další stopa, která jí unikala? Tati, pomyslela si, co se mi to snažíš říct?

„Tvůj otec šel vždycky svou vlastní cestou," prohlásil Wilson, jako kdyby jí četl myšlenky. Položil Hodiny na stůl, vstal a přešel k malé dřevěné skřínce za stolem. „Byl to velký muž."

„Věděl, že ty Hodiny najdu." Lara také vstala a došla k Wilsonovi. Díval se na fotografii, jednu z pěti šesti, které visely na zdi za stolem. Na téhle byl s jejím otcem mnohem mladší Wilson na nějaké společenské večeři. Musela být dobrých čtyřicet let stará. „Ale netuším, co chtěl, abych s nimi udělala."

„Nedala by sis trochu portského?" Wilson navázal na svůj monolog, jako kdyby Lani neslyšel. „Je opravdu moc dobré."

„Ne, děkuji."

Wilson si nalil skleničku a vypil ji.

„Nemohu ti pomoci, Laro," prohlásil nakonec tak tichým hlasem, že ho téměř neslyšela.

„Strýčku Wilsone?"

Zavrtěl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit, a usmál se.

„Chci říct, že jsem nikdy nic takového neviděl. Tohle skutečně dalece překračuje mé schopnosti. Je to záhada." Podíval se jí přímo do očí. „Měla by sis to nechat pro sebe."

„To také chci." Lara otevřela pusku, aby se ho zeptala, jestli ho nenapadá někdo, ke komu by ji mohl poslat, ale to byl jen další směšný nápad. Na světě pravděpodobně nebyl žádný druhý člověk, který by toho věděl o hodinách tolik co strýček Wilson. Tu otázku ale beztak nevyslovila, protože jí slova uvízla v hrdle, když viděla, jak se nejistě šourá zpátky ke stolu a malátně si sedá do křesla.

Uvědomila si, že zestárla, a přemýšlela, kdy se to stalo. Pan Wilson byl strašně dlouho v jejích představách elegantní, vytištěný aristokrat, který ji brávil do Muzea přírodních dějin a Archeologického institutu, a s nímž šla hrát na Huntingdonský ples debutantek.

Tenhle strýček Wilson byl křehký stařec.

A vrstevník mého otce, připomněla si. Kdyby byl táta naživu, bylo by mu teď právě tolik co strýčku Wilsonovi. Nikdo z nás nezastaví čas.

„Ráda jsem tě zase viděla." Lara sebrala hodiny ze stolu a zastrčila je zpět do batohu. Naklonila se k němu a políbila ho na čelo.

„Ano, ano. Také jsem tě rád viděl." Slabě se usmál a rozloučil se s ní.

Celou cestu zpět na zámek měla neodbytnou zlou předtuchu, že už strýčka Wilsona nikdy neuvidí, ani neuslyší jeho hlas. Rozčilovalo ji to tak, že nedovolila Hillarymu, aby jí uvařil večeři, a oběma jim s Brycem vynadala, že znevažují Wilsonovy znalosti.

Zadrnčení telefonu pozdě v noci ji zastihlo ještě v pracovně. Poslední, s kým čekala, že bude tak pozdě večer po telefonu mluvit, byl muž, za kterým jela týž den odpoledne pro radu.

„Ahoj, Laro, tady Wilson."

„Strýčku Wilsone. Ani nevíš, jak ráda tě zase slyším." A to byla pravda. Jeho hlas zněl mnohem, mnohem pevněji než odpoledne.

„Ano. Tedy, ehm, víš, trochu jsem o těch tvých hodinách přemýšlel."

„Opravdu?" Lara měla na stole před sebou rozložený Astrofyzikův lexikon a e-mailovala si s jedním historikem ze Sydney, co by ty symboly na hodinách mohly znamenat. Zatím to ale nikam nevedlo.

„Znám jednoho člověka, který by ti snad mohl pomoci. Víš, já, ehm... je to můj přítel. Řekl jsem mu o těch, ehm
Hodinách a jeho to velice zaujalo. Mohl by ti pomoci s identifikací jejich původu.“

„Skvělé.“ Lara se to snažila říct pokud možno nadšeně, ale část
jejího já si říkala, že Wilson, kterého znala, normálně neřešil její
záležitosti s nikým cizím. A navíc, všechno, co mu odpoledne řekla, mělo zůstat jen mezi nimi.
Najednou se dřívější neklid vrátil.

„Každopádně jsem si dovolil ti s ním sjednat na zítra schůzku.
Na jedenáctou. Doufám, že ti to vyhovuje.“

„Fajn.“

Wilson jí nadiktoval adresu a jméno. Následovala krátká odmlka.

„Zítra odpoledne mi zavolej a dej mi vědět, jak to dopadlo. Budeš tak hodná, Laro?“

„Samozřejmě.“

„Dobře. Tak tedy, dávej na sebe pozor.“

„Tak děkuji, strýčku Wilson. Budu. Měj se. Opatruj se.“

Lara položila telefon a chvíli o tom uvažovala. Měla dojem, že z Wilsonova hlasu zaslechla strach. Za kým ji to vlastně
posílá?

Za jejími zády něco vybuchlo.

Lara sáhla po pistolích, ale u pasu je neměla, a tak si v duchu pěkně šťavnatě vynadala, že ji zastihli takhle
nepřipravenou. Otočila se připravena postavit se komukoli, kdo...

Večeře, kterou si vařila v mikrovlnce, explodovala. Sklo pokryla tlustá vrstva bramborové kaše.

„Sakra.“

Otevřela mikrovlnku, vytáhla z ní ještě doutnající zbytky tácku
a hodila ho na zem.

Hillary se zastavil mezi dveřmi a nakoukl dovnitř.

„Aha. Briand ala mikrovlnná trouba. Vypadá to skvěle.“

Ukázala na něj prstem. „Zmiz. Běž si zase dát dvacet, nebo co to děláš, když zrovna nejsem poblíž.“

Odešel. Lara si sedla na zem a začala se vidličkou dloubat ve své večeři. Najednou si silně uvědomovala přítomnost
otcovy tváře, která na ni shlížela z obrazu na zdi.

Zaklesla do sebe prsty obou rukou a opřela si o ně bradu.

„Tati,“ pronesla tiše s pohledem upřeným na otcův portrét. „Co
se to tady, k čertu, děje?“

Lara se probudila brzy a pustila se do příprav.

V deset hodin už seděla ve volných černých kalhotách a svetru za volantem svého Aston Martinu a ujížděla po dálnici
M 25 na Londýn. Zvolila poněkud decentnější oblečení a také poněkud méně výstřední dopravní prostředek, aby na
hodinářského experta, za nímž ji poslal strýček Wilson, udělala dobrý první dojem. Když takhle oblečená přišla na
snídaní, povytáhl Hillary významně obočí.

„Lady Croftová,“ spustil, když jí přidržoval židli. „Dva dny po sobě pokaždé jiné oblečení a ani v jednom případě to
nejsou šortky a tričko? Žijeme to ale ve velmi zvláštní době. Jsem v pokušení vzbudit pana Bryce.“

„Skutečně zvláštní bude, až si obleču ty tvoje šaty, Hillary.“

Uklonil se. „Budu se na ten den těšit. Já i moji bankéři.“

Wilson jí nadiktoval adresu v Holland Parku. Zaparkovala auto v podzemních garážích a vydala se na Melbury Road
hledat číslo 25. Nakonec se zastavila před honosným domem s neúměrně velkými vstupními dveřmi, které navozovaly
dojem, že patří k mnohem větší budově.

Dvě videokamery diskrétně připevněné na obou stranách vstupu

sledovaly každý její pohyb. Všimla si, že je to profesionální a bytelná práce. Kdyby někdo dostal zálsusk vloupat se
dovnitř, musel by se nejdřív vypořádat s těmi dvěma kamerami, a ty vypadaly na to, že jsou na takové „vypořádávání“
připravené. Zvláštní.

Ale ještě zvláštnější bylo, že nikde nenašla žádný zvonek. Ani klepadlo. Když vás neočekávali, tak jste se nejen
nedostali dovnitř, ale nikdo si vás ani nevšiml.

Laru ovšem očekávali. Když zkusila vzít za kliku, zjistila, že není zamčeno. Zatlačila na dveře a ony se bez větší námahy
poslušně otevřely, i když při tom budily dojem, že jejich hmotnost museli tesaři pečlivě rozložit. Rozhodně to byly
impozantní dveře. Odhadovala, že budou pravděpodobně ještě bytelnější než masivní tvrdé dubové dveře, za které se
vydávaly. Určitě měly uvnitř ještě ocelové výstuže.

Kdo byl ten člověk, za kterým ji strýček Wilson poslal?

Vešla dovnitř a uviděla před sebou majestátní schodiště, které
stoupalo z neméně impozantního vestibulu. Ze schodů právě scházel muž v černé vestičce a natahoval k ní pravou
ruku. Okamžitě z něj měla dojem, že jeho tělesná konstrukce je zdaleka nejkřehčí věcí široko daleko.

„Lady Croftová?“

Potřásla mu rukou a přikývla.

„Pan Powell?“

„Ach, Bože, to ne. Ne. Jsem jeho asistent. Pimms.“

„Pan... Pimms?“ V jednu chvíli se Lara málem rozesmála, ale nakonec to nutkání potlačila.

Mladík s nemódně dlouhými vlasy, díky nimž vypadal skoro jako dvořan z úplně jiné historické epochy (někdy z

devatenáctého století... nebo snad z osmdesátých let dvacátého?), se široce usmál.

„Ano. Pimms. Jako to pítí." Mírně se uklonil. „Kdybyste byla tak laskavá a následovala mě..."

Pimms ji provedl halou a potom dlouhou chodbou. Cestou minuli řemeslníka, který právě pracoval na mramorové bustě. Odstraňoval z ní zelenkavou plíseň, která pokryla její tvář. Lara se na okamžik zastavila a dívala se, jak pracuje.

„Zdlouhavá práce," prohodil Pimms, když si všiml jejího zájmu.

„Bylo mi řečeno, že je velmi šikovný."

Lara přikývla. „Kdo je to?"

Pimms se na okamžik odmlčel. „A víte, že vlastně ani nevím?"

Usmál se.

Lara se zdvořile usmála také, ale v duchu přiřadila Pimmsovi jedno staré a poslední dobou velmi málo užívané označení, které se však na něj podle jejího názoru perfektně hodilo.

Budižkničemu.

Šli dál. Powell byl evidentně sběratelem všemožných starožitností, soudě alespoň podle nesourodé sbírky předmětů, které vystavoval na odív. Obřadní čelenka amerických indiánů, středověký meč, obří kamenný totem plodnosti, jehož veřejné vystavování považovala Lara za důkaz poněkud pochybného vkusu. Pochybný v jejích očích ovšem zůstal jen do chvíle, než vstoupili do hlavního sálu, a Lara se musela poopravit. Ten člověk neměl pochybný, ale jednoduše špatný vkus.

„Bože můj," vylétlo jí bezděky z úst.

„Působivé, že?" Pimms vůbec nepochopil smysl toho vydechnutí. Nadšeně ukazoval na protější stěnu, kde stálo v bojovém šiku půl tuctu anatomicky perfektně vyvedených soch masajských válečníků. „To je naše nejnovější akvizice."

Stáli v obrovské místnosti, která jí ze všeho nejvíc připomínala

uměleckou sbírku nějakého máhárádži z devatenáctého století. Našly se tam věci ze všech koutů světa, naaranžované bez ladu a skladu podél stěn. Byly tam sochy a umělecká díla ze severní Afriky, Asie i obou Amerik. Uprostřed sálu uviděla sezení z několika desítek polštářů obklopených nejrůznějšími perskými koberci. Ani dva nebyly stejné.

Lara pocítila nesmírnou touhu vypravit se někam do odlehlého, mrazivého koutu světa, kde by se jejím očím nevnucovalo nic jiného než čistá, bílá, neposkvrněná krajina.

„Čím se vlastně," zeptala se, zatímco nevěřicně vrtěla hlavou, „pan Powell zabývá?"

„Je právník," opáčil Pimms. „Já jsem jeho tajemník. Nejsem, ehm, ve funkci ještě dlouho."

„Právník," zopakovala poněkud nevěřicně Lara.

„Není to zřejmé na první pohled?"

Otočila se a uviděla vysokého, elegantního muže v tmavě zeleném smokingu, jemuž na rtech pohrával zcela neupřímný, ale přesto velice podmanivý úsměv. Je to pravděpodobně velmi dobrý právník, pomyslela si, když si toho muže představila před porotou.

„Lady Croftová." Podal jí ruku. „Rád vás poznávám. Manfred Powell, Q.C."

„Dobré ráno." Měl pevnější stisk, než čekala, ale oplátila mu stejnou mincí.

„Doufám, že jste měla příjemnou cestu."

Lara přikývla. „Měla, děkuji za optání." Pustila mu ruku ze svěráku a s potěšením si všimla, že sebou maličko trhl. „Máte to tady zařízené opravdu ve velkém stylu, pane Powelle."

Pimms se naklonil dopředu. „Lady Croftová se zajímala o to, kdo je zachycen na té restaurované bustě."

„Na té bustě?"

Lara přikývla.

„To je Pluto. Rozumějte, ne ten pes, ale Král podsvětí."

Pimms se zasmál. Lara ne.

Ale vy ten rozdíl pochopitelně poznáte, lady Croftová." Powell

ji zavedl k polštářovému sezení a sám si sedl. „Pokud se nemýlím, tak jste odbornice na starožitnosti a mytologii."

Sedla si naproti němu a odložila si batoh.

„No, víte, hodně cestuji."

Powell se usmál. „To se opravdu podceňujete, lady Croftová. Viděl jsem vaše fotografie v časopisech. Jste velmi dobrá."

„Moc dobrá," přizvukoval Pimms. Stál Powellovi za zády a se založenýma rukama čekal na pokyny.

„Děkuji. Vám oběma."

„A pan Wilson mi říkal, že jste také zdatná archeoložka."

„Je hrozně milý. A nešetří chválou."

„Vyrozuměl jsem, že je to starý rodinný přítel."

„Ano. Znáám ho celý život."

„A předpokládám, že dobře znal i vašeho otce."

„Byli výborní přátelé."

„Skvělé." Powell přikývl. „Jednou jsem měl tu čest se s ním osobně setkat. V Benátkách."

Powell znal jejího otce? Lara povytáhla obočí.

Při rozhovoru s Powellem se Pimms vytratil. Slyšela jeho kroky,

mnohem tišší než předtím, za sebou na koberci. Že by se k ní chtěl zezadu připlížit?

Lara se maličko natočila, aby mohla snáze sáhnout po pistoli

ukryté v pravé botě.

„Ach, Pimmsi,“ ozval se najednou Powell a s pohledem adresovaným kamsi za ni se usmál. „Nebudeš mít zpoždění?“

Lara se otočila a uviděla Pimmsův obličej pokřivený grimasou nefalšovaného překvapení.

„Co?“

„Úplně jsem zapomněl, že už musíš jít.“ Powell litostivě potřásl hlavou. „Jaká škoda. Rozluč se s lady Croftovou.“

„Aha. Ano. Jistě.“ Pimms se zatvářil zklamaně. „Sbohem, lady Croftová.“

„Sbohem, pane Pimmsi.“ Otočil se na patě a odkráčel.

„Tak tedy,“ Powell se mímě naklonil kupředu. „Pan Wilson říkal, že máte něco, co byste mi chtěla ukázat.“

Lara přikývla. Rozepnula zip batohu asi by nebyl dobrý nápad omylem otevřít špatnou kapsu a předvést Powellovi svůj arzenál a vytáhla z ní štos fotografií.

„Ano,“ souhlasila. „Toto jsou fotografie předmětu, s jehož identifikací, jak doufám, byste mi mohl pomoci.“

Powell se zatvářil překvapeně.

„Doufal jsem, že přinesete samotné Hodiny. Někdy je identifikace z pouhých fotografií velmi obtížná.“

Lara přikývla. „To chápu. Ocením jakoukoli pomoc, již mi budete moci poskytnout.“

„Samozřejmě.“ Powell měl po pravé ruce malý stolek, z jehož zásuvky teď vylovil lupu. „Udělám, co budu moci.“

S kamennou tvář se prolistoval štosem fotografií, a potom se

vrátil k té, kterou Lara položila navrch. Pečeť na víčku Hodin. Oko pyramidy.

„To je velmi zajímavá rytina. Vševidoucí oko, že ano?“

„Ano.“ Lara přikývla.

Powell se jí podíval do očí. Nedokázala z jeho tváře vůbec nic vyčíst.

Velmi dobrý právník, usoudila. Možná by stálo za to ho příště, až zase bude mít problémy se zákonem, najmout.

„Fascinující kousek. Škoda že jste přinesla jen fotografie. Nuže dobrá.“

Odložil první fotografii stranou a podíval se lupou na další, potom na další, atakdále. Když skončil, rozprostřel jich několik po stole a začal je znovu zkoumat.

„Vy se také specializujete na hodiny?“

„Na hodiny?“ Powell odpověděl, aniž by zvedl hlavu. „Ne, to opravdu ne.“

„Ale strýček Wilson říkal...“

„Ach ano, pan Wilson. Jak jste říkala, nešetří chválou.“ Powell si zrovna prohlížel snímek dvou číselníků. „Říkala jste mi, nemýlím-li se, že začaly tikat tu noc, kdy se objevila Aurora.“

„Ano.“

„Hmmm.“ Zavrtěl hlavou. „Víte proč?“

Lara na okamžik zaváhala.

„Lady Croftová?“

Stojí za to vyzkoušet, kolik o tom ví... nebo naopak neví. „Už jste někdy slyšel o Hodinách věků?“

„Hmmm? Ne.“ Přesunul lupu k další fotografii. Byl na ní vnitřek Hodin s dobře viditelnými devíti soustřednými kruhy.

„Ale zní

to zajímavě. Musíte mi o tom vyprávět.“

„Je to jen legenda,“ začala opatrně. „Starodávne hodiny, které jsou mapou a vlastně i klíčem.“

„Skutečně?“ Powell sešpulil rty v grimase mírného pobavení.

„K nějakému zakopanému pokladu bezpochyby. A vy myslíte, že toto jsou ty Hodiny?“

„To nevím. Doufala jsem, že byste mi mohl poradit.“

„Hmmm.“

Lara se rozhlížela kolem, zatímco Powell pátral na fotografiích po dalších detailech. Její pohled stále přitahoval nůž na dopisy ze slonoviny na jeho stole. Na jílcí viděla drobný symbol.

Vševidoucí oko.

Co to má, k čertu, znamenat?

„Říkal jste, že jste právník?“

„Ano.“ Powell ani tentokrát nevzhlédl.

„A tohle,“ máchla rukou směrem k fotografiím, „je váš koníček?“

„Spíš posedlost.“ Powell zavrtěl hlavou a konečně zvedl hlavu

a usmál se. „A moje velká záliba. Ve své advokátní praxi se soustřeďuji na starožitnosti.“

„Chápu.“ Laře se nějak podařilo také vyloudit úsměv. „Možná budu jednou potřebovat vaše služby.“

„Bylo by mi ctí být vám k službám.“ Potom ale zavrtěl hlavou a položil lupu na stůl. „Ale toto... mi vůbec nic neříká.“

Podíval se jí do očí tím přímým pohledem, ze kterého nedokázala téměř nic vyčíst. „Myslím, že jsem v životě neviděl nic tak krásného a tak tajemného zároveň.“

Lara nevěděla, co na to říct. To mě chce sbalit nebo co? Další odborník na starožitnosti přinejmenším stejně protřelý jako Alex

West, soudě podle jeho charakteru bylo to poslední, po čem v tu chvíli toužila.

„Takže mi o těch Hodinách nemůžete nic říct?“

Powell pokrčil rameny. „Moudrý muž ví, když něco neví.“

„A také to přizná?“

„Přesně.“ Zavrtěl hlavou a znovu vzal do ruky jednu z fotografií.

„Hodiny věků, říkáte? Musíte mi dát vědět, co se o nich dozvíte.“

„Pokud na něco přijdu, určitě se vám ozvu.“ Lara sesbírala fotografie a vstala. „Mnohokrát vám děkuji za váš čas, pane Powelle.“

„Není zač. Ani to moc nebolelo, lady Croftová. Vlastní neznalost mě vždy dokáže pobavit.“

Laře se při loučení znovu podařilo vyloudit na tváři úsměv. V jejím případě se v tu chvíli rozhodně o pobavení nedalo mluvit. Rozpačitost byla mnohem blíž pravdě.

Cestou domů se tak ponořila do myšlenek, že minula odbočku na Surrey a ani si toho nevšimla.

Konečně dorazila domů. Převlékla se do pohodlnějšího oblečení a část odpoledne strávila vyklízením tajné místnosti, kterou objevila té noci, co se na nebi poprvé objevila Aurora. Byla to otravná práce, kterou za normálních okolností nenáviděla. Předměty bylo třeba roztřídit na hromádky na ty, které rozdá, které prodá a které si nechá. Rovněž musela probrat otcovy zápisky, jestli v nich nenajde nějakou zmínku o Hodinách. Naneštěstí nic neobjevila.

Nudná práce jí však poskytla čas, aby se zamyslela nad událostmi posledních dvou dnů. Dospěla k následujícímu:

Za první. Hodiny, které našla, jsou skutečně Hodiny věků, o kterých jí vyprávěl otec.

Za druhé. Oba Powell i strýček Wilson, a zejména ten druhý

jmenovaný - jí lhal. Hodiny poznali, ale snažili se jí to zatajit. Zatím však nevěděla proč. Hlavou jí vrtala další otcova poznámka:

„Ukryté Hodiny mají nevyčíslitelnou cenu.“ A zejména pro ty, kteří vědí, k jak obrovské moci jsou klíčem. Pro potomky Lidu světla, tajuplné Osvícené. Bryce měl pravdu, světovládné tajné společenství je snem každého teroristy, ale na druhou stranu... ten nůž na dopisy u Powella. Tyto úvahy ji přivedly k závěru číslo tři. Powell není takový, jaký se jeví na první pohled. Něco tají.

Sundala z police poslední krabice a položila je na stůl před sebou.

„Ťuky ťuk, mohu dál?“

Lara se otočila a uviděla Hillaryho, který se snažil protáhnout vybouranou dírou, která sloužila jako vchod. V jedné ruce držel štos papírů.

„Nazdar, Hilly.“

„Laro.“ Protáhl se dovnitř. „Trošku jsem pátral po našem příteli Powellovi.“

„Něco zajímavého?“

„Fůra věci.“ Začal předčítat z vytištěné zprávy a ve stručnosti ji

seznámil s Powellovým dětstvím a mládím. Narodil se v Dorsetu

a vystudoval v Oxfordu. Obhájcem se stal ve třinácti a byl jmenován členem Královské rady neslýchané mladý. V pouhých šestatřiceti. V současné době zastupoval několik bankovních domů, byl členem dozorčích rad a zároveň i akcionářem celé řady významných nadnárodních společností.

„V Londýně, Benátkách a Washingtonu D. C. vlastní domy a k tomu ještě apartmá v New Yorku. A také má pár velice vlivných přátel - jejich jména plní společenské rubriky novin.“

„A finance?“

„Má otevřené účty u několika švýcarských bank. Je mi líto, ale k těm se nedokážeme dostat, aniž bychom někde nezanechali usvědčující stopy.“

„Myslím, že to teď není podstatné,“ odpověděla Lara, „ale...“

Zhaslo světlo.

„Brycei!“ zavolal Hillary tiše.

Lara se protáhla kolem něho, vystrčila hlavu z vybouraného otvoru a zaječela: „Brycei! Brycei!“

„Pardon!“ Bryce se ozýval z technického srdce sídla a jeho křik se nesl přes celou halu. O vteřinu později už se v domě zase svítilo.

„Hilly, můžeš mi dát tu zprávu na stůl?“ Lara vzala otevřenou krabici a v podpaží ji odnášela pryč. „Díky,“ zavolala.

Přešla na druhý konec haly a vstoupila do Bryceova království.

Bryce pečlivě zkoumal Hodiny silnou lupou.

„Co se stalo?“

„Spojil jsem červený drát se zeleným. Hloupá chyba.“ Mluvil s ní s pohledem upřeným na Hodiny. „Myslel jsem si, že jsem přišel na to, jak dovnitř vpašovat optický kabel.“

Ve vzduchu se vznášel slabý zápach spálené gumy a na pracovním stole se válel tlustý spečený kus čehosi, co vzdáleně připomínalo svazek drátů.

„Hodinám se nic nestalo?“

„Ne, nestalo.“ Zavrtěl hlavou. „Ale vůbec si nejsem jistý, že s tím dokážu pohnout.“

„Nech to být,“ přikázala Lara. Přendala krabici na stůl. „Zkusím z Powella vypáčit víc informací.“

Bryce zavrtěl hlavou. „Z pana ‚vlastní neznalost mě pobavila‘.“

„Přesně tak to řekl.“

Bryce si odfrkl. „Vlastní hloupost mě taky baví.“

„Ano, tvoje hloupost dokáže pobavit všechny kolem. Jenomže Powell není trouba.“

„Ne.“ Lara vylovila ze šortek kapesní nůž a rozřízla jím lepicí pásku, kterou byla krabice zalepená.

„Není to žádný trouba. Lže. Ví toho mnohem víc, než na sobě dá znát. Na panu Powellovi se mi něco nezdá.“

Zalovila v krabici a vyndala starý gramofon, který byl v perfektním stavu.

„To by mě zajímalo, co tomu je.“

„Co je zase sakra tohle?“

Lara položila gramofon na pult a zapnula ho do zásuvky. Deska se plynule točila. Vzala si lupu a zkoumala jehlu. Zdálo se, že je skoro nová.

„Tohle?“ Usmála se. „Tohle je analogový záznam zvuku, pane Brycei. Žádné nuly a jedničky, bez šumu a bez datové komprimace. Klasika.“

„E?“

„Inspiraci, Brycei. Inspiraci.“

Poplácala ho po rameni a odešla najít Hillaryho, aby zjistila, jestli už skončil s otcovou sbírkou desek.

Powell oblečený do šedého vlněného kabátu a s italskými koženými rukavicemi, které ho měly chránit před lezavou zimou, postával vysoko nad někdejší kontrolním stanovištěm v elektrárně Battersea, pozoroval hemžení dole a mračil se.

„Nevěřím, že by kdy lidstvo dokázalo využít všechen svůj potenciál, Pimmsi. Opravdu si zoufám.“

Mávl rukou nad rozlehlými prostorami pod sebou. Staříčká elektrárna bývala hlavním dodavatelem elektrického proudu pro Londýn. Kdysi to byla neuvěřitelně honosná a nádherná stavba: leštěné parkety na podlaze, prolamovaná schodištní zábradlí, intarzie ve stylu Art Deco, nablýskaný chrom a ocel se třpytily všude, kam jen oko pohlédlo. Dnes by se dal stav elektrárny velmi šetrně označit za ztělesnění zkázy: díry ve střeše, kaluže vody, kam se člověk podíval, rez, hniloba, odpadky a trosky.

Powell potřásl hlavou. „Někdo by mohl tvrdit, že se Battersea už nedá zachránit.“

Pimms si odkašlal. „Zmýlil by se, pane.“

„Ano, Pimmsi, šeredně by se zmýlil.“ Pokýval hlavou. „Šeredně by se mýlil, protože vzal celou věc do svých rukou Manfred Powell.“ Už byla zahájena rekonstrukce budovy, z níž se v budoucnu mělo stát muzeum připomínající zašlou slávu anglického století.

Velkorysý projekt mohl začít jen díky financím, které podloudným způsobem plynuly do pokladny Výboru na záchranu Battersea od Řádu. Teď už Battersea Řádu patřila. Dělníci pracovali nepřetržitě čtyřicet hodin denně. Až skončí rekonstrukce, při které vycházeli z fotografií pořízených krátce po dokončení stavby, Battersea bude zase jednou z nejobdivovanějších budov Londýna. Jinak si na to Powell posvítí!

Pager připnutý na pásku tiše zabzučel. Společnost dorazila.

Powell se odvrátil od hemžení pod sebou a zamířil ke schodišti.

Gestem naznačil Pimmsovi, aby ho následoval.

„Zajímalo by mě, co si pan Scott myslí o tom, jak se stará dobrá

Anglie zachovala ke klenotu, který jí věnoval. Nechtěla ho ani jako muzejní expozici a nechala ho zchátrat a shnit. Jak jen mohou lidé dovolit, aby se takhle zacházelo s takovými architektonickými skvosty?“

„Je to zločin,“ přitakal Pimms.

„To máš sakra pravdu, je to zločin,“ prohlásil Powell. „A těmi darebáky, Pimmsi, jsou ctihodné dámy a pánové, kteří zasedají v Parlamentu. Parlament, který není schopen ochránit dědictví minulosti, je ještě méně schopen zajistit lidem budoucnost. Dá se takhle vládnout, Pimmsi?“

„Myslím..“

Powell zahrozil ukazováčkem. „To byla pouze řečnická otázka.

Správná odpověď zní: Samozřejmě ne.“

„Samozřejmě ne,“ zopakoval poslušně Pimms.

Powell přikývl. „A právě proto jsou tady Osvícení. Naším posláním je ochránit minulost a dělat plány do budoucna.

Lidstvo se ocitlo v kritickém okamžiku své historie, Pimmsi. Musíme vystoupit a poskytnout světu vládu, kterou potřebuje.“

Powell vedl Pimmsa ke dveřím vedoucím do rozvodny a odtamtud dál až na lešení, které zvenčí obklopovalo budovu. Dole na ulici mířil k hlavnímu vchodu černý taxík. Zastavil a pasažér vystoupil. Byl to starší muž v hnědém kabátě a nesl v ruce hnědou brašnu.

Vše probíhalo podle plánu. Wilson, protože to byl on, se kolem sebe pokradmu rozhlížel, očividně mu vrtalo hlavou, jestli dorazil

skutečně na správné místo.

„Vypadá nervózně.“

„Ano.“ Powell se ušklíbl. „Přesně jak by měl.“

Pokračovali dál v sestupu po lešení. Jakmile se dostali na pevnou zem, přispěchal k nim Richards, který zodpovídal za rekonstrukci. V ruce držel desky.

„Carrarský mramor nebude, pane Powelle,“ hlásil, „ale mám pro vás dobré zprávy. Můžeme získat trochu odlišný druh mramoru od jednoho z našich místních dodavatelů. A za polovinu ceny.“

„Nebude z Carrary?“ Powell se zamračil. „To není dobrá zpráva, pane Richardsi. Už jste volal do Benátek?“

Stavbyvedoucí přikývl. „Ano, pane. Volal jsem tam.“

„A zmínil jste mé jméno?"

V ostrém světle svářeček mu Powell viděl do obličeje.

„No, ne, pane."

„Zmíňte mé jméno." Vzal si od něho desky a podepsal příslušný

dokument. „Chci tady mít carrarský mramor." Právě když stavbyvedoucímu podával desky zpátky, objevil se Wilson.

„A, pan Wilson."

„Pane Powelle. Rád vás opět vidím. Vypadáte dobře."

„Nápodobně." Powell úmyslně lhal. Ve tváři starého pána se zračilo napětí. Kolem očí měl velké tmavé kruhy. Powellovi blesklo hlavou, že nejspíš pil. Ani v nejmenším mu to nevadilo. Chtěl, aby byl uvolněný.

„Děkuji, že jste přišel. Uvědomuji si, že už je dost pozdě."

„Ne, ne." Wilson zavrtěl hlavou. „Vím, jak je to důležité."

„Tady je příliš rušno, pane Wilsone." Powell mávl rukou a Pimms mu podal ochrannou přilbu. „Měl byste si ji nasadit."

Wilson poslechl, ale dal si ji na hlavu poněkud nešikovně. Powell se usmál, přistoupil k němu a narovnal mu ji.

„Přinesl jste všechny své poznámky o Hodinách a původní fotografie?"

Wilson poklepal na aktovku. „Jsou tady."

„Mohu?" Powell nečekal na odpověď a rovnou pokynul Pimmsovi, aby vzal od Wilsona tašku, otevřel ji a ukázal mu její obsah.

Uvnitř, přesně jak Wilson řekl, byly papíry a fotografie. Powell zahlédl Hodiny.

„V pořádku," prohlásil, „děkuji vám."

Pimms s cvaknutím zavřel Wilsonovu tašku. „Pojďme se projít," navrhl Powell a gestem ukázal Wilsonovi před sebe.

Komplex bývalé elektrárny obklopovala zmrzlá cesta, cestiček

a ulic dlážděných kočičími hlavami. Powell je vedl dál od budovy.

Zvolil jednu z menších cest. Wilsona tím nijak nepotěšil. Starý pán se cítil stále hůř. Našlapoval pomalu a opatrně jako opilec, který přebíral, ale nechce, aby to na něm bylo znát. Že by se pokusil prolomit tíživou atmosféru nějakým vtípem? Stáli ve stínu rozlehlé hlavní budovy. Vysoko nad nimi řemeslníci svařovali velké pláty plechu, které měly zakrýt díry ve zdi. „Ta budova je teď naše," prohlásil suše Powell.

„Patří vám?" Wilson potřásl hlavou a rychle se opravil. „Chtěl jsem říct, skutečně nám patří?"

Powell nadzdvihl obočí. Zajímavé podřeknutí to „vám". Využije ho. „Ano, opravdu. Uvažuji o tom, že se sem přestěhujeme. Budeme tu bydlet jen já a moje kočka. Co vy na to?"

Wilson se tvářil zmateně. „Tedy..."

Powell mu skočil do řeči. „Jen jsem žertoval."

V tom okamžiku se z portálu nad nimi snesla k zemi sprška jisker. Uviděli stříbrné a modré záblesky na pozadí nočního nebe. Powellovi připomněly Auroru z předchozí noci.

„Už druhou noc po sobě nebeská záře, Pimmsi. Žijeme ve výjimečné době, co myslíš?"

„Ano, pane."

„A co vy, pane Wilsone? Jak vy se díváte na to, co se kolem nás děje?"

Wilson se zamračil. „Nechápu, kam tím míříte."

Powell se zastavil a otočil se ke starému muži. „Konjunkce, pane Wilsone. Rád bude mít konečně možnost vystoupit ze stínu

a budeme moci zaujmout místo právoplatných vládců. Jak se na to díváte?"

„Vzrušuje mě to, samozřejmě."

„Samozřejmě." Powell sepjí ruce za zády a pokračoval v chůzi.

„A přesto se najdou tací, kteří se nám v tom snaží zabránit. Vede je k tomu neopodstatněný strach a nedůvěra v naše úmysly. Jsem si jistý, že jste pochopil, na co tím narážím."

Pokračovali dál mlčky. Vysoko nad nimi sršely jiskry. Zleva k Powellovi dolehly vzdálené tóny hudby a smích. Od Temže je přece dělí dobrých pár set metrů. Podíval se tím směrem a uviděl jednu z těch bohem zatracených výletních lodí, která svítila jako vánoční stromeček.

Pokračovali dál a zahrnuli za roh. Hudba a smích odezněly. Vedle nich se k nebi tyčily čtyři komíny Battersea.

„Obávám se, že by lady Croftová mohla být jednou z těch pomýlených duší, pane Wilsone. Jistě ji znáte mnohem lépe než já."

Mluvila o vás jako o strýčkovi. Přesně tak vás lady Croftová titulovala."

„Opravdu?"

„Přesně tak."

Wilson polkl, očividně ho to dojalo. Powellovi se nelíbilo, co viděl.

„Musí pro vás hodně znamenat."

„To ano. Známa od malička. Znal jsem ji už jako malou holčičku."

„Naštěstí jste ji však zradil." Powell se zastavil a otočil se tvář k Wilsonovi. „Naštěstí."

Velký reflektor, který svítil na práci svářečů, ozářil i obličej starého pána.

„Nuže, ehm, nemyslím..." Wilson si odkašlal. „Tedy, myslím..."

„Poslat ji k nám," pokračoval Powell úsečně, „za mnou, to od vás byla zrada a vy to víte."

„Myslel jsem si, že to nutně nemusí být... zrada. Doufal jsem, že vy a Lara, lady Croftová, chci říct, že byste mohli..."

Powell znechuceně zavrtěl hlavou. Ten muž blekotal. Powell blekotání nesnášel.

„Věřte mi, byla to zcela jistě zrada. Ale to nic, udělal jste správnou věc. Ale teď, pane Wilsone," zkrčil ruce na prsou,

„mi děláte starosti. Cítím, že jste kvůli tomu rozpolcený. Nemohu si pomoci a stále si musím v duchu klást otázku, co jste asi lady Croftové řekl. O Hodinách. O Řádu. O mně.“

Powell se při těch slovech k Wilsonovi nakláněl blíž a blíž, takže když domluvil, dělilo je od sebe stěží třicet centimetrů. Starší z obou mužů se viditelně třásl.

„Nikdy bych neporušil přísahu.“ Wilsonovi se napjaly svaly na krku. „Nikdy.“

„Dokonce ani kvůli své milované skorneteři ne?“

Wilson sklopil hlavu. „Dokonce ani kvůli ní ne.“

Powell se usmál. „Dobře.“

Dívali se jeden na druhého. Powell si všiml, jak rychle se starému pánovi zvedá hrud', nahoru a dolů, nahoru a dolů, jak se mu chvěje chřípí a v chladném nočním vzduchu se vydechovaná pára sráží. Pravděpodobně jí to ještě neřekl, pomyslel si Powell. Ale řekne. Téměř určitě by jí to řekl.

Zlehka stiskl pager na opasku. Pouze jednou, a potom podal Wilsonovi ruku.

„Stiskněte mi ji.“

Wilson stiskl nabízenou ruku. Ukazováčkem se na okamžik zlehka dotkl Powellova zápěstí a Powell udělal to samé.

„Poklekni, bratře Wilsone.“

Wilson poklekl a sklonil hlavu. Věděl, co se od něho žádá. Ten muž byl dlouhou dobu naším bratrem, blesko Powellovi hlavou.

„Bratře Powelle,“ začal Wilson. Jeho hlas zněl náhle cize a odměřeně. „Klečím před tebou, našimi bratry a Vševidoucím okem v ponížení a nemilosti. Žádám, abych směl znovu dokázat svoji věrnost.“

Zatímco Wilson odříkával předepsanou formuli, Powell si všiml obrysu postavy, která se vynořila z jednoho z mnoha stínů, jež vrhala rozlehlá a členitá budova bývalé elektrárny. Blížil se k nim Julius. Powell ho s oblibou v duchu tituloval ‚kapitán mého komanda‘. Stejně jako všichni ostatní na stavbě byl i Julius členem Řádu.

Julius přišel na zavolání Powellova pageru. Skutečnost byla taková, že se od Powella nikdy nevzdálil víc než na několik metrů.

„Sud'ť mě,“ zněla poslední Wilsonova slova. Stále klečel se skloněnou hlavou a zavřenýma očima.

Julius podal Powellovi meč v pochvě. Powell tasil a Pimms zalapal po dechu.

Vzápětí Powell jedním plynulým pohybem opsal čepelí dokonalý oblouk a sekl s pohledem pevně upřeným na cíl. Rána šla přímo do zhruba půlcentimetrové skuliny mezi Wilsonovými krčními obratly. Čepel prošla úplně hladce a čistě... Šmik.

Hlava se kutálela po zemi a trup se skácel dozadu.

Powell ustoupil o krok a zkušeným pohybem zasunul meč zpátky do pochvy, kterou vzápětí podal Juliovi.

„Tak, a hned je mi líp.“

Usmál se na Julia a otočil se k Pimmsovi, který se náhle začal potit.

Powellovi pohrával na tváři nepříjemný úsměv.

„Vím, jak ti je. Právě teď je ti divně, ale jsi moc rád, že jsi naživu. Cítíš to každým pórem. Chce to trochu cviku a zvykneš si. Věř mi... tohle je ta nejkrásnější doba. Sbalíš tu hlavu, že ano?“

Julius podal Pimmsovi pytel z hrubé látky.

Pimms zbledl jako stěna.

„Sbalit hlavu?“

„Přesně tak,“ pokýval hlavou Powell. „A potom odnes jeho tašku ke mně do kanceláře. A Julie...“

Kapitán postoupil dopředu.

„Pane Powelle?“

„Můžete zahájit operaci.“

Julius se usmál. „Ano, pane. Předpokládám, že budete ve své kanceláři?“

„Ano, jistě. Budu čekat se zatajeným dechem.“

Julius přikývl a ztratil se ve tmě stejně rychle a tiše, jako přišel.

Powell se zadíval na třpytící se a blikající hvězdy nad sebou, zhluboka se nadechl chladného nočního vzduchu a cítil se naprosto klidný a vyrovnaný.

Když byla Lara mladší, měla jedno období, kdy z duše nenáviděla všechno, co nějak souviselo s Croftovým zámkem všechnu tu prudérii, zatuchlou tradici. Vymalovala si pokoj načerno, místo domácího mazlíčka si pořídila hroznýše a začala se stýkat s těmi nejpodradnějšími živly z okolí. Teď už se více méně smířila sama se sebou i se svým původem. Ale přesto měla občas nesmírnou chuť vypláznout jazyk na portréty předků, které na ni zíraly snad z každého volného místa na zdi. Teď ale část z nich musela ustoupit pružným bungee-jumpingovým lanům. Ale když tak stála v pyžamu na prostředním odpočívadle zámeckého Velkého schodiště, na bungee-jumping vůbec nemyslela. Přemýšlela o tom, co se jí honilo hlavou už celé dva dny, potom, co v té tajné místnosti pod schody našla Hodiny věků a absolvovala dva znepokojivé rozhovory s Wilsonem a Powellem. Myslela na otce a na příběhy, které jí kdysi vyprávěl, na příběhy o všemocném Oku a Osvícených. A teď přemýšlela i o strýčku Wilsonovi...

Bylo zvláštní, že jí nebral telefon. Odpoledne mu volala dvakrát, naposledy před hodinou. Začínala vážně uvažovat o tom, že se sebere a zajede k němu, aby se ujistila, jestli je v pořádku.

Možná by za ním měla zajet, i když se už převlékla do postele.

Ale nejdřív...

„Hilly?“

„Minutku,“ zavolal na ni. „Musím ještě zapojit ostatní reproduktory.“

Zaslechla, jak přenoska dosedla na gramofonovou desku. O vteřinu později se halou rozlehly tóny Bachovy Páté symfonie. O pár vteřin později uslyšela Hillaryho kroky směřující do jejího pokoje.

„Díky, Hilly.“ Ani se za ním neotočila, soustředila se. Je čas hodit události toho dne za hlavu. Už cítila, jak z ní hudba pomalu odpлавuje napětí. Konejšila, uvolňovala. Jedna z otcových nejoblíbenějších skladeb, vzpomněla si mimoděk. Už ji neslyšela celé roky.

„Budete potřebovat ještě něco?“

Lara zavrtěla hlavou. „Ne, díky. Běž si lehnout.“

„To půjdu. Neponocujte moc dlouho.“

„Pokusím se.“ Slyšela, jak stoupá do prvního patra. Ještě chvíli stála bez hnutí uprostřed schodiště a dívala se na lesklou mramorovou podlahu deset metrů pod sebou.

Zhluboka se nadechla a po hlavě skočila přes zábradlí.

Za letu vnímala hudbu a uvědomovala si, že se země rychle přibližuje, ale hlavou jí v tu chvíli prolétla otcova zvláštní slova:

Ukryté hodiny mají nevyčíslitelnou cenu, řekl tenkrát.

Podlaha se blížila děsivou rychlostí.

Tricet centimetrů nad zemí se bungee-jumpingová lana připevněná k postroji kolem jejího pasu napjala na maximum a zastavila pád. Na zlomek vteřiny se zastavila ve vzduchu. Tak kratičká chvilka stačila Laře na to, aby se protočila v dokonalém dvojitém saltu, načež ji pružná lana vystřelila do výšky. Prolétla kolem odpočívadla, odkud seskočila, kolem obřího křišťálového lustru až ke stropu haly.

Hudba ji pohltila. Udělala další salto a potom i salto nazad, než po ní opět sáhla zemská přitažlivost.

Ukryté hodiny mají nevyčíslitelnou cenu.

Proto je otec ukryl. Protože každý, kdo znal jejich cenu nebo aspoň každý, kdo znal příběh o moci Trojúhelníku, by udělal téměř vše pro to, aby je získal.

Lara padala, přetočila se a opět vylétla vzhůru.

Schodiště ve vestibulu se koupalo v měsíčním světle. Lara se

v letu jednou, dvakrát protočila a stoupala dál. Přesně tohle potřebovala, potřebovala si trochu rozproudít krev v žilách. Moc dlouho trčela doma, v Londýně, v civilizaci. Začínala si připadat jako skutečná lady Croftová. Při takovém životě by klidně mohla zítra sezvat ženské z vesnice na nějaký zatracený čajový dýchánek. Kdyby ji tak otec viděl...

Poklad nevyčíslitelné ceny, říkal.

A pro nikoho neměl větší cenu než pro Osvícené. Jakmile zjistí, kde je, nezastaví se před ničím, aby ho získali.

Lara udělala další přemet. Padala k zemi kolem obrovského okna, které zalévalo velké schodiště měsíční září, a když dotočila předpisové salto, vyhlédla na okamžik ven.

Okamžitě zaregistrovala pohybující se stíny. Otočila se, ale nespouštěla z nich oči. Postavy v černém, na očích brýle pro noční vidění, přes ramena přehozené zbraně, batohy. Mohlo jich být asi deset. Po zemi pod ní přeběhl tenounký červený paprsek a vzápětí se k němu přidal další, potom ještě jeden, a další. Laserové zaměřovače.

Přepadení.

Lara se znovu snášela k zemi. Všimla si, jak v kontrolní místnosti detektory pohybu spustily kolem Hodin bariéru z neprůstředného skla a ocelovou mříž. Když opět vylétla do výšky, zachytila se obřího křišťálového lustru. Křišťál se rozezvonil. Lara zklidnila jeho komhání a začal ho ve stále se zvětšujících kruzích pomalu roztáčet. Dole pod ní se hala hemžila stíny a pokřivenými obrazy nočních vetřelců.

Lustr se točil jako obří prak rychleji a rychleji, ve stále širších a širších kruzích. Lara, která se ho pevně držela, létala spolu s ním téměř vodorovně nad zemí. V jednu chvíli nohama dosáhla na zábradlí odpočívadla uprostřed schodiště.

Pustila se lustru a rozběhla se. Bungee-jumpingová lana ji pořád

ještě táhla zpět, a díky odstředivé síle běžela de facto v devadesátistupňovém úhlu, a když ji lana opět odtrhla od země, vylétla do výšky, minula balkon a stoupala výš a výš, až nahoru nad schody.

V tu chvíli si rozeznala bungee-jumpingový postroj.

Udělala salto a tiše jako kočka přistála v chodbě.

Potřebovala zbraně. Nechala je na druhé straně schodiště. Přikřčila se a po špičkách se pro ně vydala. Přitom si uvědomila, že ani na okamžik nezapochybovala o tom, co jsou vlastně u vetřelců zač, nebo po čem jdou.

Osvícení a přišli si pro své drahocenné Hodiny.

Laserové zaměřovače klouzaly a tančily na stěně za ní. Hlasy se blížily. Nejvyšší čas začít něco dělat.

Rozběhla se dlouhou chodbou od schodů a snažila se držet u zdi.

Zaslechla klapnutí odjišťované zbraně. Když běžela kolem dveří

jedné skříně, otevřela je dokořán. Právě včas, protože hned vzápětí uslyšela několik hvízdnutí a z rámu dveří odlétlo pár třísek a do vzduchu se vznesl oblak rozdrčené omítky.

Uslyšela kroky i před sebou. Sakra. Museli vylézt nahoru i druhou stranou. Vlastně se zdálo, že už jsou všude v domě.

Slyšela jejich dupání ve vstupní hale, otvírali dveře, zásuvky a skříně. Ozval se výbuch, potom další. Co to, k čertu,

bylo?

Zpoza rohu přímo před ní se vynořila postava v černém.

Laře v tu chvíli prolétlo hlavou několik myšlenek. Skok vpřed,

kotrmelec a vykopnutí. Srazit ho k zemi, vzít mu zbraň, ale co dál... ? Na frontální útok jich bylo moc. Musela je odpravit jednoho po druhém a potřebovala vlastní zbraně nejen kolty, které nechala v ložnici, ale celý arzenál, který měla dole ve zbrojnici. Ale jak se dostat o dvě patra níž, aniž by...

Rozběhla se zpátky chodbou a po chvíli prudce zahнула doprava

do jedné krátké chodby. Opět za sebou zaslechla kroky. Po levé ruce měla skříň s povlečením, vpravo Ložnici krále

Jakuba. Kousek před ní chodba končila. Dvoje dveře a pak už nic.

Žádná úniková cesta. Útočníci sem vběhnou a hned jim to dojde. Lara se usmála.

Byla přesně tam, kde potřebovala.

Powell odpočíval v ložnici. Ležel na břiše na tatami. Přímo před

očima mu zářila malá obrazovka komunikátoru. Na LCD displayi

viděl Juliův obličej. Na očích měl brýle pro noční vidění a na sobě černý rolák. V pozadí se rýsovala sotva rozpoznatelná silueta velkého anglického zámku.

„Jsme uvnitř, pane,” hlásil Julius. „Zaměřili jsme cíl.”

Powell se natáhl a stiskl tlačítko vedle obrazovky. „Skvěle, Julie. Kontaktuj mě, až ho zajistíte.”

Julius přikývl. Powell vypnul display a zhluboka si spokojeně oddechl.

Silně pochyboval o tom, že by se lady Croftová ten večer bavila tak jako on.

Lařiny hodinky píply. Okamžitě zmáčkla knoflík a umlčela je. Ne

že by ji ten tichý zvuk mohl prozradit, ale... lepší se pojistit, než potom litovat.

Teď slyšela jenom tlumené výbuchy, střelbu a dunivé předení

starého motoru. Potřeboval by promazat. Hillary ho zanedbával. Ale na druhou stranu, jak je to už dlouho, co ten výtah naposledy používali?

Lara se stočená do klubíčka vmáčkla do prostoru, kam se měly vejít dva podnosy s jídlem, a sjížděla malou výtahovou šachtou do podzemí. V tu chvíli nemohli útočníci vědět, kde je. Pochybovala o tom, že by ji ta výhoda vydržela dlouho. Podle toho, jak neomylně ji našli, když vtrhli do domu, usoudila, že si museli přinést tepelné senzory. Najdou ji, ať se schová kamkoli...

Najednou se jí zastavilo srdce. Hillary. A Bryce.

Půjdou i po nich.

Výtah se zastavil. Lara otevřela malá dvířka a vyklouzla do tmy.

Kamenná podlaha studila. Zalitovala, že je naboso. Chvilí stála nehybně, aby si její oči zvykly na tmou, a také aby si trochu protáhla svaly. Zнала tu místnost jako své boty, ale ještě nikdy do ní nevstoupila z výtahové šachty.

Zalapala na stěně, našla vypínač a rozsvítila.

Místnost zaplavilo ostré světlo, které se odrazilo od kapoty Aston Martinu, pochromovaného Streetfightera, čelního skla Land Roveru a jejího kompletního vozového parku. Světlo ozářilo také řadu vitrín na protější zdi. V těch vitrinách ležely její zbraně. Starožitné kousky browningy a lugery v jedné, uzi, kalašnikovky a NTG v druhé, chemické zbraně a opravdický arzenál (jak mu s oblibou říkal Bryce) ve třetí.

Lara proběhla zbrojnicí a zastavila se u číselné klávesnice druhé

vitríny, aby na ní bleskově nacvakala správný kód, popadla zbraně a šla uklidit do bezpečí Hillyho a Bryce. Potom dá těm útočníkům lekci a naučí je, že bez pozvání nemají v jejím domě co dělat.

Stačila však zmáčknout jen jedno číslo, když výbuch roztrhal dveře zbrojnice na kousky.

Lara sotva stačila odskočit od vitríny, když dovnitř pod krycí

palbou vběhli tři muži. Zatracený senzory, zaklela v duchu. Uskočila a rozběhla se. Kulky roztržily vitrínu kousek za ní a Lara skočila a odkutálela se za masivní ocelovou bednu s dalším vybavením. Vitrína nad ní, ve které skladovala veškeré spojařské vybavení, v dešti kulek doslova explodovala. Všude kolem ní létaly kusy elektroniky.

Jedním z nich byl čirou náhodou komunikační headset. Bryceův oblíbený kousek. Přes kamery rozmístěné po celém domě jste viděli všude a mohli mluvit s kýmkoli... údajně. Operátor mohl sedět v kontrolní místnosti v přízemí nebo v Bryceově přívěsu.

Bryceův přívěs.

Lara zvedla komunikátor ze země a nasadila si ho.

„Brycei! Brycei! Ozvi se!”

Praskání statické elektřiny.

„Brycei!”

Do truhly zabubnovala dávka ze samopalů. Lara opatrně vykukla ven a uviděla asi metr a půl od truhly zelený plátěný batoh z armádních přebyteků. Pozornost starého přítele, majora Torna Severina z americké námořní pěchoty. Ještě se ani nedostala k tomu, aby ho vybalila. Ještě že tak teď by se jí obsah toho batohu mohl setsakramentsky hodit.

Lara se po něm natáhla a další sprška jí málem ustřelila ruku.

„Brycei! Jsem ve zbrojnici!”

Pořád jen praskání. Nechtěla ani pomyslet, co by to mohlo znamenat. Připouštěla si jen to, že se musí postarat sama o sebe, aspoň prozatím, takže to nějak musí zvládnout.

Sebrala ze země zadní kryt rozstřílené vysílačky a hodila ho přes místnost. Místo, kam dopadl, zasypal déšť kulek.

Lara vyskočila, popadla plátěný batoh a bleskově zase zmizela za truhlou. Rychle batoh otevřela a vytáhla z něj pistoli na plynové kapsle. V batohu našla i pět projektilů se slzným plynem, Skvěle. S tímhle by jim mohla pěkně zatopit.

Světla zhasla.

Sakra práce! Napadal ji jediný důvod, proč zhasli. Měli na očích brýle pro noční vidění. Noční vidění a tepelné senzory. A měla to spočítané, dostanou ji jako nic...

„Laro?”

„Brycei.” Díky bohu.

„Vypadá to, že ti trochu teče do bot.”

„Přepni si kamery na noční vidění, Brycei.” Všechny bezpečnostní kamery měly kromě klasických i infračervené objektivy.

„Potřebuju tě jako své oči.”

„Přepínám. Jsi ozbrojená?”

„Dá se to tak říct.” Zaklapla do komory první plynovou kapsli.

„Co Hilly?”

„Je na tom líp než ty. Mám ho tady na monitoru.” Bryce se uchechtl.

„Co je?”

„Měla bys ho vidět. Má na sobě tu svou srandovní noční košili, přes ni kevlarovou neprůstřelnou vestu a v ruce starou brokovnici.”

„Fajn.”

„Ty máš patrony se steakem?” zeptal se Bryce.

„To snad vidíš líp než já.”

„A máš plynovou masku?”

Pootočila se a vrhla zuřivý pohled směrem, kde po paměti tušila bezpečnostní kameru. „Improvizuji. Kradou mi ty zatracené Hodiny, co?”

„Přesně tak. Pět nebo šest jich je v kontrolní místnosti a snaží se autogenem rozřezat mříž. Máš tak pět minut, maximálně, než se dostanou skrz a seberou je.”

„A to mi to musíš oznamovat tak vesele. No dobře.” Lara se zhluboka nadechla. „Teď se vypořádáme s těmi, co jsou po ruce.

Tak povídej.”

„Dobře. Jsou tři, všichni mají noční vidění. Číslo jedna stojí vedle Aston Martinu.”

Aston Martin. Lara si vybavila, kde stojí. Bylo to blízko, tak tři metry, asi sto padesát stupňů po směru hodinových ručiček od bedny...

Na truhlu zabubnovala další dávka.

„Jo, mimochodem, střílí po tobě.”

„Dík za povzbuzení.” Jediným plynulým pohybem se Lara otočila, zvedla odpalovač nad bednu a vystřelila. Kapsle se zasvištěním vylétla do vzduchu. Slyšela, jak narazila do něčeho tvrdého, a vzápětí žuchnutí, jako kdyby na zem dopadl pytel mouky. „Bingo. Jeden panák dole, teď ještě dva,” komentoval vesele Bryce její výkon, ale na to nebyl teď čas.

Lara si uvědomovala, že se místnost začíná pomalu plnit slzným plynem. A jak správně nadhodil Bryce, neměla plynovou masku.

„Další. Rychle, prosím.” Sáhla do batohu, vytáhla další projektil a zacvakla ho do komory.

„Číslo dvě je v podřepu vedle motorky.”

Lara si opět v duchu vybavila její polohu, bleskově se narovнала, opřela si odpalovač o prsa a vystřelila. Kapsle hvízdla vzduchem...

Ozvalo se třesknutí skla.

Cože?

„A sakra, promiň. Zaparkoval jsem ji jinde.”

Kolem ní prosvištělo několik výstřelů. Neměla čas na přemýšlení, prostě jenom skočila do úkrytu na druhou stranu ocelové bedny.

„Tys jezdil na mé motorce?”

„No, jenom jsem si zajel do vesnice pro...”

Později, Brycei. Kde je ten druhý teď.”

„Jasně.” Odkášlal si. „Číslo dvě se přesouvá k Lotusu... a ten je, ehm, tam, kdes ho nechala. Stojí...”

Lara si odtáhla batoh s sebou, teď zasunula další kapsli a zakašlala. Sakra. To ten plyn. Musí s nimi rychle skoncovat.

Otočila se, zvedla odpalovač a vystřelila. Tentokrát po zasvištění následovalo uspokojivé žuchnutí.

„Tak to máme dva. Třetí je v pohybu. Tenhle je chytřejší.” Na chvíli se úplně odmlčel.

„Brycei?”

„Promiň, ale nemůžu ho zaměřit.”

Sakra.

Lara znovu zakašlala. Začínaly jí slzet oči. Třetí útočník vyčkával. Musel se dovtípit, že nemá plynovou masku. Stačilo mu, aby se někde schovával tak dlouho, až ji ten plyn dostane, bude bezmocně ležet na zemi, kašlat a sípat. Pak bude

mocť klidně přijít až k ní a prohnat jí kulku hlavou.

Znovu se rozkašlala.

„K čertu s tím.“

„Říkalas něco, Laro?“

Ignorovala ho a zamžourala do tmy. Na zdi přímo za ní viselo pár dalších přístrojů. Tyhle ale nebyly Bryceovy. Viděla mezi nimi přívěsky na klíče dálkové ovládání ke všem autům.

Vstala a přeběhla do jiného úkrytu, přičemž cestou strhla přívěsky ze zdi. V běhu začala mačkat knoflíky, jeden po druhém, všechny možné. Po tak dlouhé době ticha ji ten náhlý rámus málem ohlušil. Začala hrát autorádia. Naskočily motory.

„Páni, parádní číslo,“ kvitoval její snažení Bryce. „Vyplašilo ho to.“

Lara se opět přikrčila, zalapala po dechu a zakašlala.

„Kde je?“

„Číslo tři se schovává mezi MacLarenem a starým Lea Francisem tvého otce. Řekl bych, že ho ten rámus dost rozhodil.“

„On se schovává?“ Lara znovu zakašlala, tentokrát silněji. Vzadu v krku ji nesnesitelně páliło a nemohla se toho zbavit.

„Je pěkně našťvaný... obávám se, že by ti mohl MacLaren obtáhnout klíčem.“

Lara zamrkala a upřela pohled přimhouřených, slzících očí na

dálková ovládání v ruce. Tady tohle je od MacLarenu.

Naklonila se a zmáčkla knoflík.

Přední světla MacLarenu se rozsvítila.

„Sakra!“ To byl Bryce. To světlo muselo jeho noční vidění úplně oslepit což znamenalo, že tomu třetímu zmetkovi se vede naprosto stejně.

Lara se narovnala a zase se rozkašlala. Lépe už mu svoji pozici

oznámít nemohla. Vystřelil, ale nestrefil se. Střelil zběsile, naslepo, ale ani jednou nezasáhl. Byl slepý. Lara ne. Teď už ho viděla zcela jasně.

Otočila se a kopla ho do hlavy.

„Trojka je venku,“ poznamenal Bryce.

Ala Lara mu nevěnovala pozornost. Přiskočila k roztržité vitrině se zbraněmi, popadla z ní své dvě pětačtyřicítka a rozběhla se ke dveřím, které vedly do hlavní části domu a tedy i do kontrolní místnosti a k Hodinám.

„Brycei! Jsou tam ještě?“ V běhu kašlala a snažila se pročistit si

plíce. „Nic nevidím. Udělali si tam kouřovou clonu. Bud' opatrná.“

Sprintem běžela chodbou. Bryce měl s tím kouřem pravdu. Jak se blížila ke kontrolní místnosti, houstl, ale s tím si v tu chvíli vůbec nelámala hlavu. Měla strach jenom o Hodiny. Vzápětí proběhla dveřmi kontrolní místnosti a uviděla...

...prořídou kouřovou clonu...

...rozřezané mříže...

...a prázdný podstavec, na němž ležely Hodiny.

„Doprdele!“

Lara se otočila na patě a vyběhla z místnosti. Třeba se jí je podaří ještě chytit, třeba...

Kroky. Za ní. Jeden muž.

Lara se otočila, položila prsty na spouště obou pětačtyřicítek a...

Hillary sebou trhl.

Lara zalapala po dechu.

Prudce, instinktivně strhla pistole stranou a kulky z obou hlavní se zavrtaly do stropu. Odlétly kusy omítky. Sprška prachu, drobného, sněhově bílého, se snesla k zemi.

„Uf,“ zaslechla Bryceův hlas v uchu. „To bylo o fous.“

Hillary, který měl na sobě opravdu noční košili a neprůstřelnou

vestu, jak jí Bryce říkal, zajistil brokovnici a setřel si pot z čela.

„Myslím, že jsou všichni pryč.“ Ta slova mu vyšla z hrdla jen jako přidušený šepot.

Lara spustila ruce podél těla. „Mají, pro co přišli.“

Hillary si mátožně sedl na zem.

„Na okamžik mě omluvte. Je mi zle od žaludku.“

„Promiň mi to.“ Lara zastrčila pistole do pouzder.

„Ani vy nevypadáte nejlépe.“

„Slzný plyn.“ Zavrtěla hlavou. „To přejde.“

A byla to pravda. Ale co ji rozhodně nemohlo přejít tak rychle,

byl ten svíravý pocit v žaludku.

Otec jí svěřil Hodiny věků něco, co považoval za nesmírně důležité.

A ona ho zklamala.

Powell obvykle začínal den důkladnou masáží a sprchou, ale dnes měl kontemplativnější náladu. Měl takové štěstí, přišlo tak nečekaně a budoucnost slibovala ještě mnohem víc... to už stálo za to, aby si ten okamžik náležitě vychutnal. Roztáhl v kanceláři závěsy, rozvinul tatami a klekl si na ně.

Bylo krátce po rozbřesku. Paprsky ranního slunce se odrazily od

blyštivého povrchu ocelové makety sluneční soustavy na stole. Jak se mechanický model zvolna otáčel, jako by

jednotlivé planety vrhaly miniaturní blesky, vytvářely jakousi mihotavou záři, která mu téměř připomínala stroboskop.

Chvilí sledoval ustavičný pohyb těch malinkatých planetek, potom zavřel oči a v duchu se připravoval na první modlitbu. Nedokázal se soustředit na rituál. Jeho myšlenky se stále znovu a znovu stáčely ke skutečnosti, že Hodiny jsou konečně jeho.

Požehnaná buď Vševědoucí. I když po pravdě řečeno, uvědomil si. Vševědoucí s tím má společného mnohem méně než Juliovo důkladné plánování a příprava. Ten člověk má cenu deseti Pimmsů. Kdyby se mi do něj jen, pomyslel si Powell toužebně, podařilo vpravit alespoň základy společenského chování, které naprosto postrádal...

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Powell otevřel oči.

„Běžte pryč.“

Dveře se otevřely a my o čertu a on za dveřmi dovnitř vešel Pimms.

„Dobré ráno, pane. Omlouvám se, že vás vyrušuji, ale..." Pimms se ohromeně odmlčel. „Panebože.“

Upřeně zíral na stůl, na maketu sluneční soustavy a to, co leželo vedle ní.

„To jsou ty Hodiny?" vyptával se.

Powell obrátil oči v sloup. „Ne, to je nejspíš ryba, kterou jsem ulovil. Nebo snad kytice čerstvých květin?"

„Chápu." Pimms se zamračil. „Pane?"

„Jistě že jsou to Hodiny." Powell se jediným ladným pohybem

postavil. „Lady Croftová byla tak laskavá a zapůjčila nám je.“

„Skutečně?"

Powell opět obrátil oči v sloup.

„Aha." Pimms našpulil rty. „Byla... je, ehm, lady Croftová, ehm... mrtvá?"

„Ne. Pořád je ve hře.“

„Skvěle. Totiž, chtěl jsem říct, dobře.“

Pimmsův špatně maskovaný zájem o ni ho pobavil. Powell si vzal ze stolu šálek čaje a trochu usrkl. Rozhodně mu to nemůžu vyčítat, pomyslel si. Lady Croftová byla skutečně velmi zajímavá žena.

„To děvče má pořádnou porci odvahy, nemyslíš, Pimmsi?"

„Ano. Tedy. Je velice... ehm..." Pimms zrudl.

„Dala Juliovi a jeho lidem menší lekci o tom, jak se dělá takový útok na venkovský zámek. Jsem si jist, že ji ještě uvidíme.“

„Myslíte?"

„Myslím. Obávám se, že ji dokonce budeme muset najmout, Pimmsi." Na lady Croftové toho beze sporu bylo víc, než se na první pohled zdálo. Nebo spíš toho na ní bylo mnohem víc bez ohledu na to, čím se na první pohled zdála být.

Powell usoudil, že má v sobě velký kus svého otce.

Pimms pořád upřeně zíral na Hodiny. „Mohu?" Natáhl k nim ruku, jako by se jich chtěl dotknout.

„Radši se jen dívej," zpražil ho Powell. Slečna Holcombová je pozorně zkoumala přes dvě hodiny, ale ještě nedokázala s jistotou říct, jak ten mechanismus funguje, ani to, co se stane, když někdo zmáčkne ta čtyři tlačítka v rozích hodin. Jak znal Pimms, určitě by neomylně našel a zmáčknul knoflík autodestrukce.

„Jistě. Promiňte." Pimms si klekl a naklonil se k zářicímu oku Hodin tak blízko, jak to jen bylo možné. Jsou moc krásné. Geniální. Jak to, že září?"

„Za to může jeden kdysi odvolaný přírodní zákon: $e = mc^2$. Už jsi o něm asi slyšel.“

Pimms přikývl. „Ano, ale..."

„Ach, Pimmsi. Ty mě zas přinutíš, abych tí to vysvětlil, že?"

„Pane?"

„Zapomeň na to." Ted', když mu Pimms nenávratně překazil možnost tiché meditace, se Powell rozhodl, že se místo toho pustí do práce. Koneckonců ještě zbývalo udělat pár posledních výpočtů. Vstal, přešel na druhou stranu kanceláře a pověsil obřadní roucho na věšák vedle kartotéky z višňového dřeva. Pod rouchem měl svůj obvyklý tmavý oblek a rolák. Sedl si do křesla a opatrně Hodiny otevřel tak, aby dobře viděl na vnitřní mechanismus.

„Záhadou ovšem, Pimmsi, zůstává, jak je možné, že Hodiny fungují, i když není vidět nic, co by je pohánělo. Pracují samy od sebe." Ukázal na tři ciferníky na vnitřní straně víčka. Jako by byly kouzelné.

„Kouzelné. Opravdu? Jako v těch starých pověstech?"

„Přesně tak. Jako ve starých pověstech." Powell zapnul laptop.

Astronomické mapy, které mu opatřila slečna Holcombová, měl

v jednom okně na obrazovce a kalkulačku ve druhém. Na stole před ním ležel sextant a kompas. Přečetl si údaje na nejmenším ciferníku Hodin a začal s měřením.

„To je neuvěřitelné." Pimms ukázal na Hodiny. „Takže tohle nás dovede k první hrobce?"

Jakmile tohle dokončím," odvětil Powell, „budeme mít její přesnou polohu.“

„A co chcete říct Nejvyšší radě?"

„Že jsme na to přišli," Powell významně poklepal sextantem na

laptop, „s pomocí našich nesmíme drahých superpočítačů.“

Pimms se zamračil. „Opravdu?"

„Pimmsi, Pimmsi." Powell zavrtěl hlavou. „Pimmsi, Pimmsi, Pimmsi." Vypnul laptop. „Ne. Nepřišli jsme na to díky těm superpočítačům. To byl jeden velký výbuch. Ale my nic takového nepřiznáme.“

„Ne? Totiž... ne. Jistě že ne.“

„Takže co řekneme Radě?"

„Ehmm." Pimms otevřel pus, zase ji zavřel a znovu otevřel.

„Že... že jsme to rozluštili díky počítačům?"

Powell se na něj povzbudivě usmál. „To jsem chtěl slyšet, Pimmsi." Vstal a poklepal Pimmsovi na rameno. „Začínáš tomu přicházet na kloub. Lži a polopравdy. Skvěle." Zasmál se. Pimms se také zasmál. Powell zvedl varovně prst.

„Samozřejmě s jedinou výjimkou... když mluvíš se mnou."

„Samozřejmě." Pimms ztěžka polkl. Jeho oči podvědomě zabloudily k pochybě, ležící na stole.

Strach, pomyslel si Powell. Zdaleka nejlepší motivace.

„Chlapík." Powell se otočil a zamířil k oknu. „Slečna Holcombová si pro Hodiny co nevidět přijde. Dojednala si v Oxfordu, že bude moci použít jejich elektronový mikroskop. Zaříd', aby dostala tolik peněz, kolik bude potřebovat."

Jistě, pane."

Powell se díval ven na probouzející se ulici. Byl to slavný den slavná chvíle. Hodiny byly jeho.

„Croft je měl celé ty roky," říkal si polohlasně pro sebe a vrtěl při tom užasle hlavou. Ten chlap by klidně nechal konjunkci proběhnout a nepoužil by je. On to věděl, cítil to v duši. Hlupák.

„Pochyboval jsem, že existují... ale on to cítil v kostech."

„Byl to velký muž," nadhodil Pimms.

Powell ho zpražil pohledem. „A jak to můžeš vědět?"

„Tedy, ehm... paní Kingová mi vyprávěla pár příběhů..."

„No, prosím." Powell zavrtěl hlavou. „Budiž, byl to velký muž."

Ale na druhou stranu, já jsem naživu a on ne."

Lara se po zlodějích ani nesnažila uklidit a Hillarymu to výslovně zakázala.

„Objednáme na to firmu z Londýna," prohlásila. „Celé to tady uklidí. Potom se můžeme pustit do oprav."

Hillary, jehož pokoj utrpěl při nájezdu jen minimální škody, se

ochotně vrátil do postele. Bryce byl úplně opačný případ.

„Chci upravit brouky," oznámil jí. Seděl u stolu ve zdevastované

kontrolní místnosti, na pravém oku měl nasazený monokl, v pravé ruce držel optický kabel a před ním se povalovalo pět maličkých mechanických robotků v nejrůznějších fázích rozkladu. „Myslím, že bych je mohl upravit tak, aby to tu uklidili."

Lara ho nechala být a vydala se do svého pokoje, aby se oblékla. Potřebovala si vybit vztek. Pro ten účel si vybrala tělocvičnu.

O dvě hodiny později se koupala v potu, ale zlost z ní nevyprchala.

Pane Powelle, byla si totiž jistá, že to vloupání je jeho práce, protože to bylo jediné aspoň trochu smysluplné vysvětlení, pane Powelle, opakovala si pořád dokola, já chci své Hodiny zpátky.

Osprchovala se a nasnídala. V hale zastihla Hillaryho s kusem papíru a perem v ruce. Prováděl soupis škod. Bryce seděl na zničeném schodišti a vypadal sklíčeně. Když zaregistroval Laru, vzhlédl a zavrtěl hlavou.

„Zatracení brouci," povzdechl si. „Odmítají mou definici smetí."

„A není to proto, že je to příliš liberální definice?" nadhodila Lara.

Bryce na ni vrhl zlostný pohled.

Někdo zaklepal na dveře. Lara šla otevřít. Na prahu stál kurýr od UPS. Na to ráno mu na rtech pohrával dost nemístně zářivý úsměv.

„Promiňte, slečno, zkoušel jsem zvonit, ale zvonek je asi..." Poklesla mu čelist.

„Rozbitý? Jak vidíte, tak totéž platí i o spoustě dalších věcí."

Lara si od něj vzala obálku, od Hillaryho se půjčila pero a podepsala se do kolonky „adresát".

Kurýr mezitím bloudil očima po vestibulu. „Co se tu..."

„Prostě jsem se takhle ráno vzbudila a nenáviděla celý svět," uzemnila ho Lara a vrátila mu obálku.

Vytřeštil na ni oči, jako by na něj z ničeho nic začala mluvit swahilsky.

„Vy si necháte kopii," pomáhala mu Lara, „a obálku mi předáte."

„Jasně. Díky." Udělal, co mu radila. „Sbohem."

Odešel a už se ani jednou neohlédl.

„Kdo je „Stribling, dive a Winterset?" Bryce jí nakukoval přes rameno. „To vypadá na nějakou bandu advokátů."

„A taky to jsou advokáti." Lara obrátila obálku a roztrhla ji.

„Mojí advokáti."

„Aha. Jako bych nic neřekl."

„No, jste trochu moc zvědavý." Hillary jí také koukal přes rameno. „Co je v té obálce?"

„Další obálka." Lara ji vytáhla ven. K té menší obálce kdosi přicvakl svorkou na papíry krátký, na stroji psaný text. Byl na hlavičkovém papíře advokátní kanceláře Stribling, dive a Winterset. Stálo tam:

Podle pokynů našeho klienta, lorda Crofta, bude tato obálka doručena jeho dceři Laře šestého července 2001, pokud a pouze pokud klient zemře před tímto datem.

Laře přeběhl mráz po zádech. Ztěžka si sedla na nejnižší schod zničeného schodiště, který předtím okupoval Bryce.

„Laro?" Hillary se k ní nakláněl, z jeho výrazu číselly obavy o ni.

„Co to je?"

„Je to dopis od otce?"

„Od vašeho otce?"

Přikývla. „Napsal ho předtím, než zemřel, a doručit mi ho měli dnes... přesně podle jeho instrukcí.“
„Doprdele práce," vydechl Bryce.
„Kurva," ulétlo Hillary mu, načež si hned přikryl pusou rukou.
„Omluvte mě, prosím."
Lara se podívala na obálku. Nesla pečeť otištěnou v červeném vosku. Byla to otcova pečeť „C", které vždy používal.
Obrátila ji.
Na přední straně stálo jediné slovo jméno napsané jeho dokonalým, téměř písmomalířským rukopisem: Lara.
Oči se jí zalily slzami.
„Není vám nic?" zajímal se Hillary.
„Abych pravdu řekla, tak si nejsem jistá."
Vytáhla z kapsy zavírací nůž a odstranila pečeť. S překvapením zjistila, že se jí třesou ruce.
Odložila nůž a vytáhla dopis. Byl to otcův hlavičkový papír. Jeho rukopis.

Spatřit svět v zrnku písku,
A nebe v divoké květině,
Zachytit nekonečno v dlani,
A věčnost v jediné hodině.

„Tak co?" zjišťoval Bryce.
Přečetla verše nahlas.
Na chvíli se rozhostilo naprosté ticho. Dopis jí vypadl z ruky.
„To je Blake, že ano?" zeptal se Hillary.
Lara přikývla. „Často mi tu báseň předčítal."
Už tehdy přemýšlela, proč to otec dělá, a teď se jí honily hlavou stejné myšlenky. Co se jí tím snažil otec naznačit?
„Myslíš, že je to nějaký kód?" zajímal se Bryce.
Lara zavrtěla hlavou a snažila se v tom najít nějakou logickou souvislost. Nejdřív Hodiny, teď tohle. Ty dvě věci spolu souvisely, prostě musely. A očividně nějak souvisely s konjunkcí. A s Trojúhelníkem. A pokud měly ukryté hodiny nevyčíslitelnou cenu...
Myslím," začala a vstala. „Myslím..."
Bryce s Hillarym k ní vzhledli. „Ano?"
Prošla mezi nimi a zamířila do knihovny.
Čtvrt hodiny poté stála na žebříku vedle polic plných knih a v rukou držela první vydání Poesie od Williama Blakea. Už tu knihu neviděla několik let, ale otec ji mívával věčně věků přímo na pracovním stole. Byly v ní nádherné ilustrace obrazy bohů, polobohů a nejrůznější apokalyptické vize, jímž mohly svým nábojem konkurovat právě jen Blakeovy verše.
Listovala knihou, dokud nenašla „Předzvěsti nevinnosti", báseň, jejíž první čtyři verše obsahoval otcův dopis, a tam opět stálo:
„Spatřit svět v zrnku písku..." Počítala, že tam najde nějaké vodítko, ale nic takového tam nebylo. Nic. Co teď?
Lara knihu zavřela a slezla dolů. Sedla si do otcova křesla a v záři ranního slunce, které se dralo dovnitř okny za jejími zády, opatrně položila knihu na stůl.
Otevřela ji a po zádech jí opět přeběhl mráz.
Omylem položila knihu vzhůru nohama, a tak ji teď otevřela na konci. A tam uviděla oko v trojúhelníku. Vševidoucí oko.
Lara znovu nalistovala „Předzvěsti nevinnosti" a začala báseň číst. Měla několik stránek. Došla až k posledním veršům a přečetla je nahlas.
„Snadno uvěříme prostým lžím, když nehledíme okem tím..."
Její hlas se vytratil. Vedle tištěného textu zahlédla sotva postřehnutelnou, černým inkoustem namalovanou kresbu.
Další oko v trojúhelníku.
Lara se podívala na konec knihy.
Oko v trojúhelníku.
Vytáhla z kapsy zavírák a jemně nařízla vazbu knihy.
Pod starou kůži našla pečlivě složené listy papíru. Opatrně je od sebe oddělila a rozprostřela před sebou na stole.
První z nich byl dopis od otce a tentokrát to byl opravdu dopis. Jeden celý list papíru popsany jeho ušlechtilým, ale mnohem drobnějším písmem, než na jaké byla u něj zvyklá.
Má milovaná dcero, pokud čteš tyto řádky, tak už se nikdy neuvídíme.
S divoce bušícím srdcem četla Lara dál.

Mezihra

Prosinec 1980, Londýn

Na tenkém papíru se inkoust snadno rozpíjel, a proto Croft musel psát mnohem pomaleji a opatrněji, než byl zvyklý. Pevně věřím, že se mi podařilo najít utajovanou Hrobku tančícího světla, v níž je ukryta první polovina Trojúhelníku. Mohu se mýlit, ale dej Bůh, aby tomu tak nebylo. Svoji teorii ovšem nemohu nijak ověřit, protože Trojúhelník je skrytý nejen v prostoru, ale i v čase. Hodiny nejsou jen pomůckou při hledání, ale jsou zároveň i klíčem, jímž lze odemknout bránu času.

Moc Trojúhelníku je skutečná, Laro. Pokud se sejdou obě poloviny Trojúhelníku, pak jejich majitel získá neuvěřitelnou moc, která podle mne přinese lidstvu zkázu. Hodiny, o kterých jsem ti vyprávěl, jsou klíčem k nalezení Trojúhelníku, lze podle nich přesně určit zeměpisnou délku i šířku. Za několik dnů se vydám na dlouhou cestu, která mne, jak doufám, přivede k Hodinám. Obávám se, že pokud by se to nepodařilo mně, uspěli by jiní. Jsou nebezpeční.

„Tati!“

Lord Croft seděl u stolu a při dceřině výkřiku vzhlédl od psaní.

Lara stála s rukama v bok před otáčejícím se glóblem a mračila se.

„Omlouvám se, Laro. Už jsi to našla?“

Usmála se. „Už dávno, ale ty jsi pořád psal, tati, tak jsem s ním jen tak točila.“

„A tak,“ přikývl. „Ať se točí dál. Za chvíli jsem u tebe.“

„Tak jo,“ odpověděla a vrátila se zpátky ke glóbu. „Víš, že na to nemáme celý den. Ještě musíme zabalit dárky.“

Lordu Croftovi se leknutím málem zastavilo srdce. Dobrý bože, vždyť je Štědrý den! Úplně na to zapomněl. Zazvonil zvonkem, který měl položený na stole. O minutu později se dveře do studovny otevřely a dovnitř vešel Hillary.

„Tak se mi zdá, že má celá rodina plné ruce práce,“ řekl na úvod.

„Hledám Kambodžu,“ hlásila mu Lara.

Hillary nadzdvihl obočí. „Neříkejte.“

Croft mu gestem naznačil, aby šel k němu. Hillary se sklonil a Croft mu zašeptal do ucha: „Dnes je Štědrý večer, Hillary.“

Přikývl. „To je mi známo, pane.“

Croft sklouzl pohledem k Laře, která je podezíravě pozorovala.

„Úplně jsem zapomněl vyzvednout Lařino nové kolo. Už je připravené v Grosvenor's. Myslíte, že byste mohl...“

„Samozřejmě, pane.“ Hillary se narovnal a odkašlal si. „Hned pro tu zeleninu pošlu paní Dooleyovou. Vím, že ji má slečna ráda.“

Mluvil zbytečně hlasitě. Lara ho probodla pohledem a zamračila se.

„Zeleninu nenávidím,“ prohlásila.

„Troufám si tvrdit, slečno, že tahle vám zachutná.“ Očima našel

Crofta a usmál se. „Pokud už je to všechno, pane...“

„Děkuji, Hillary. To je vše.“

Hillary se uklonil a odešel.

Starý dobrý Hillary. Croft se díval za odcházejícím Hillarym a zkoušel si představit rodinné sídlo bez něho. Obával se toho, ale bylo mu jasné, že se to jednou musí stát. Starý pán nedávno oslavil šedesáté narozeniny.

Croft zvedl doutník odložený v popelníku a zamračil se. Ležel tam příliš dlouho, takže vyhasl.

„Najdu ti sirky, tati.“ Ohlédl se. Lara otevřela zásuvku u vedlejšího stolu a přehrabovala se v ní.

„Ne, ne, andílku.“ Zavrtěl hlavou a odložil doutník. „Teď ne.“

A mimochodem, neřikal jsem ti náhodou, že jsi ještě moc malá na to, aby sis zahrávala s takovými věcmi?“ Nejen že jí to říkal. Vzpomínal si, že jednou to na svoji dceru dokonce křičel. Ucítil kouř, vešel do knihovny a uviděl Laru, která se ze všech sil marně snažila uhasit plamínky šlehající z odpadkového koše. Hrála si se sirkami a nedopatřením odhodila jednu hořící zápalku do koše. O chvíli později...

Zavrtěl hlavou. „Dej mi ještě minutku, Laro, a už se ti budu věnovat.“

Okázale si zhluboka povzdechla a vrátila se ke glóbu. Lord Croft se dal znovu do psaní.

Ať se mi stane cokoli, ať už se mi podaří získat pro tebe Hodiny nebo ne, musíš být v Hrobce tančícího světla ve správnou chvíli, v okamžiku, kdy budou stát planety v přímce. Dokonce i v tomto dopise se neodvážím víc, než jen naznačit, kde se asi hrobka nachází, tak mnoho je zde v sázce.

V sázce. Croft zavrtěl hlavou. Mnoho bylo zoufale nepřesné. Pokud se Osvícení zmocní Trojúhelníku a jeho síly....

Ještě chvíli psal, a potom odložil pero. Na krbové římse za ním stála váza s bílými květy. Vzal jeden z nich a vstal.

„Nuže, mladá dámo. Jsem připraven na hodinu zeměpisu.“

Lara se celá rozzářila. „Tak dobře, tati.“ Položila dlaň na glóbus.

Zastavil se. Přišel k ní a klekl si. Ruku s kvítkem držel za zády.

„Tohle je Eurasie,“ poučila ho a objela obrys kontinentu špičkou prstu. „Hodně lidí si myslí že jsou to dva kontinenty, Evropa a Asie, ale ve skutečnosti je to jenom jeden. Evropané se považují za natolik důležité, že musí mít vlastní kontinent. Zvlášť Francouzi!“

„Vážně?“ Croft jen s obtížemi potlačil úsměv. „A kdopak ti to řekl?“

„Hillary.“ Zamračila se, přimhouřila oči a nakonec zabodla prstík do mapy. „Tady je to. Khmerské království.“

„Kambodža. Výborně, andílku. A teď dovol, abych ti něco ukázal.“

Vzal její ruku do své a opatrně ji posunoval až k levému hornímu rohu země.

„Neprobádáno.“

Laře zazářily oči vzrušením. „To tam ještě nikdo nebyl?“

Vážně?“

„Když dělali tenhle glóbus, tak ne. Ale teď...“

Zavrtěl hlavou. „Je mi líto, andílku, ale na mapě světa už nezůstalo mnoho bílých míst. Zdědíte hrozně nudnou planetu.“

„Inteligentní člověk se nikdy nenudí, tati. Copak mi to pořád neopakujete?“

Usmál se. „Máš samozřejmě pravdu.“
Lara znovu ukázala na neprobádanou oblast. „A co tam je?“
„Hmm. Jsem rád, že ses na to zeptala.“
Croft jí ukázal kvítek, který celou dobu schovával za zády.
Lara zalapala po dechu.
„Líbí se ti?“ Přidržel jí ho u nosu.
„Nádherně voní.“ Zavřela oči a vdechovala vůni. Croft se v duchu usmál, sladká vůně mu připomněla teplejší podnebí a jinou dobu. „Co je to?“
„Jasmín, bílý jasmín. Je velice vzácný. Mám několik rostlinek ve skleníku.“
„Je nádherný.“
„Jasmín roste jenom tam, kde je teplo. V teplejších oblastech na jihozápadě Číny na úpatí Himaláje. A v kambodžské džungli roste jen na jednom místě asi na padesáti kilometrech khmerské stezky... tam, kam žádný člověk po tisíc let nevskočil.“
„Jasmín,“ zopakovala. „Tisíc let.“
„Ano, andělku. Jasmín. Khmerská stezka. Budeš si to pamatovat, že ano? Vzpomeneš si, až přijde čas?“
„Přikývla. „Ano, tati. Jasmín. Budu.“
„Dobře.“ Croft dceru objal a políbil ji. Oči se mu zalily slzami.
Měl neodbytný dojem, že se s ní loučí navždy.

Lara seděla v Bryceově přívěsu. Otcův dopis ležel vedle scanneru, který Bryce připojil ke svému Sony V 10. Dopis lorda Crofta i složité diagramy, které byly na ostatních listech papíru, se podařilo zkopírovat do počítače. Díky bohu, že totéž platilo i o náčrtech Hodin. S digitálními soubory se lépe manipulovalo, mohli je studovat a přehazovat. Přesně to také Lara dělala. Jako o život tlučala na klávesnici. Bryce držel Vaio na klíně a nahlas předčítal dopis, jehož text měl před sebou na obrazovce.

„Toto tajemství svěřím jedné, pouze jediné osobě. Doufám, že si vzpomínáš na vůni jasmínu, protože tou osobou jsi ty.“ Bryce se odmlčel a zadíval se na Laru. „A zapamatovala sis to?“

„Do puntíku.“

„To bylo mazané.“

„Jsem mazaná holka.“ Lařinu pozornost náhle upoutalo šustění a podívala se na podlahu. Jedno z Bryceových zvířátek se jí šplhalo po botě. Rozhořčeně ho odkopla.

„Hej!“

„Lezlo mi to po noze.“

„On,“ opravil ji Bryce. „On ti lezl po noze.“

„To. Nepřisuzuj té havěti lidské vlastnosti.“

„Takže Hodiny vlastně nepotřebuješ,“ uzavřel Bryce debatu o svých miláčích. „Víš i bez nich, kde máš hledat.“

Lara přikývla. „Rámcově. Padesát kilometrů je dost dlouhý kus cesty, Bryce. A vzpomeň si, že můj otec psal, že Trojúhelník je ukrytý nejen v prostoru, ale i v čase.“

„Tu pasáž si pamatuju, ale jak se dá něco ukrýt v čase? Tomu nerozumím.“

„Ani já ne. Ale Lid světla to patrně uměl, a to je rozhodující. Tady,“ zabodla prst do poslední číselné řady. „Myslím, že už to mám.“

Bryce odložil Vaio a věnoval svoji pozornost obrazovce V10.

V hlavním okně se zobrazil model sluneční soustavy.

„Nádherná,“ prohlásil. „Hodný planety, pěkně všechny v zákrytu.“

„Přesně v tomhle postavení se budou nacházet těsně před tím, než nastane konjunkce.“

„Fajn...“

„Tedy.“ Lara si procvičovala prsty nad klávesnicí. „Předpokládáme, že tečky na cifernících Hodin představují planety a Hodiny jdou pozpátku, je to tak?“

„Díky zápiskům tvého otce už to víme jistě,“ podotkl Bryce.

„A nejen to, kromě toho, je tu ještě...“

Lara ho probodla pohledem. „Úplně stačí říct ‚ano‘.“

„A, pardon. Omlouvám se. Tedy: ‚ano‘. Hodiny jdou pozpátku.“

„Díky.“ Natlučala číselnou řadu. Planety na obrazovce se daly do pohybu.

„Nejprve dojde ke konjunkci Pluta s Neptunem a Uranem.“

Na obrazovce se mezitím všechny tři jmenované planety dostaly do jedné přímky.

„Jakmile došlo k této konjunkci, naše Hodiny začaly tikat. První ciferník. Je to tak?“

„Přesně.“

„A teď...“

Lara otevřela další okno, v němž se objevil náčrt ciferníků Hodin. Zaměřila se na první, „Ty tři tečky představují výchozí hvězdnou mapu. Pokud uděláme extrapolaci podle konjunkce, získáme jednu osu: návod k určení zeměpisné šířky. A teď, jsem si jistá, že tyhle symboly...”
Klikla na ciferníky a zvětšila runy okolo.
„... jsou klíčem k určení další osy, zeměpisné délky. Takže z toho můžeme určit přesnou polohu hrobky.”
„Stejně jako Powell.”
„Bojím se, že ano.”
„A k tomu, aby tuhle hádanku rozluštil, má k dispozici nejlepší mozky Osvícených.”
„No, a my máme tebe.”
„Mě? Ty jsi odborník na jazyky.”
„Tohle je matematický problém.” Zmáčkla několik dalších tlačítek a na obrazovce se začaly objevovat číselné řady v šestnáctkové soustavě. „A tohle je tvůj píseček, ne?”
Bryce si povzdechl. „Nemohli bychom prostě jenom sledovat pana Powella a držet se ho?”
„Ujišťuji tě, že na to si dáš moc dobrý pozor. A nezapomeň, že vtip je v tom, dostat se tam první. Moment překvapení a tak dál.”
„Tak jo.” Bryce se předklonil. „Podívám se na to. Uvidíme, jestli to zvládnu. Konjunkce má tři fáze.”
Lara přikývla. Ukázala mu tři prsty a jeden vzápětí ohnula zpět.
„Otec říkal, že Trojúhelník rozpůlili. Teď už zbývají pouze dvě fáze konjunkce. Takže se podívejme na tu druhou fázi. Tady máme sluneční soustavu tak, jak vypadá dneska v sedmáct dvacet osm greenwichského času. A teď...” znovu něco natukala, „to trochu urychlíme.”
Planety na obrazovce se daly do pohybu. Rotovaly a pohybovaly se po orbitách.
„A tady máme Saturn, Jupiter a Mars,” řekla Lara a sledovala, jak se planety řadí do zákrytu. „Hádám, že konjunkce nastane přesně ve stejném okamžiku, kdy se na druhém ciferníku objeví nula.
Sleduj, tady.” Ukázala na levý horní roh obrazovky, kde digitální číslice ukazovaly odpočet. „Nastavila jsem to podle druhého ciferníku.”
Nastala konjunkce.
Digitální hodiny ukázaly nulu.
„Bingo,” zahlásil Bryce. „Takže, kolik nám zbývá času... ode dneška do završení druhé fáze?”
Lara přelétla očima poznámky. „Přibližně dva dny.”
„Máš tedy osmačtyřicet hodin na to, aby ses dostala do Kambodže a mohla zachránit svět. Myslíš, že tam Powell bude?”
„Určitě. V doprovodu několika desítek spolupracovníků v černém.”
„Radši by sis měla přibalit pár zásobníků navíc.”
„Nehodlám je postřílet, Bryce.” Poklepala si na čelo. „Hodlám je převést. Pokud je řeč o vykrádání hrobek, mám mnohem víc zkušeností než pan Powell nebo kterýkoli z jeho přátel.”
„Převést je? Vážně? Takže zbraně necháš doma?”
Usmála se. „Zbraně k vykrádání hrobek neodmyslitelně patří.
I to je jedna z mých zkušeností.”
Ozvalo se zaklepání na dveře. Dovnitř se vsunula Hillaryho hlava.
„Úklidová služba už je s prací hotova. Myslím, že byste to chtěla vědět.” Rozhlédl se kolem sebe a ušklíbl se.
„Mám jim říct, aby zašli i sem?”
„A dost,” zakřenil se Bryce, „nebo vydám broukům povel k útoku.”
Hillary zbledl jako stěna.
„Blufuje.” Lara vstala a protáhla se. „Nechme Bryce a jeho čísla o samotě, Hilly. Musím si zabalit.”
„Ach.” Hillary se zamračil.
„Co je?”
„Prádelna, je mi líto, ale musím vám sdělit, že nedávnou... představbu... nepřežila.”
Lara pokrčila rameny. „Moc hadrů nepotřebuju.”
„Také mnoho šatsva nemáte.” Rozzářil se. „Domnívám se však, že ty bílé šaty přežily bez úhony.”
„Cha. Cha,” ušklíbla se Lara. „Prohledám skříň. Určitě se tam něco najde.”
„Podle mě jsou to moc hezké šaty,” zavolal na ni Bryce.
Lara se zastavila ve dveřích a otočila se. „Hele, pane Génie, miň zkratů a víc výpočtů! Potřebuju přesnou polohu té hrobky.”

Powell si držel rezidenci v Londýně již přes třicet let, ale do Whitechapel Street zavítal dnes za celou dobu poprvé.
„Nechutné,” poznamenal na adresu neodklizených odpadků u chodníku a skladišť. Zamračil se. „Vypadá to tady jako v New Yorku.”
„Velmi oblíbené místo umělců, pane,” poznamenal Pimms. Řídil. Powell seděl vzadu a probíral se papíry. V Jakartě opět

vypukly násilnosti a dnes večer se ve Fitzroy měla konat schůzka oblastního výboru. Přeskakoval stránky. Hodlal tam místo sebe poslat slečnu Holcombovou, takže ji musí alespoň stručně informovat o posledních událostech. Snažil se zapamatovat si toho co nejvíc.

„A tady máme pětadvacet a půl,“ zahlásil Pimms a zaparkoval u chodníku. Obešel auto a otevřel Powellovi dveře.

„Zkus najít nějakou slušnou restauraci někde tady poblíž, kde bychom se mohli naobědvat.“ Powell vystoupil z auta. V pravé ruce držel srolované Timesy. „Ale ne asijskou... A potom pojedeme rovnou na letiště.“

„Jste si jistý, že neodmítne?“

Powell se usmál. „Určitě ne. Tady to si vezmi.“ A podal Pimmsovi rozečtené zprávy. „Přečti si tu Indonésii. Můžeš mi pomoci se svodkou pro slečnu Holcombovou.“

Powell se zadíval na budovu. Masivní betonová zeď s dvěma železnými vraty. Nad těmi vlevo byla vymalovaná číslice 25. Štítek na vratech oznamoval příchozím, že se za nimi nachází sídlo Bucketova cukrářství. Napravo byla jasně zelenou barvou vymalovaná číslovka 1/2.

„Okouzlující.“ Powell zmáčkl bzučák.

„Haló?“ ozvalo se nevrle z přístroje.

„Dobrý den, hledám pana Westa.“

„Odpal.“

„Haló.“

„Nic nechci.“

Powell se zamračil. „Mohu vás ujistit, že nejsem podomní obchodník.“

Žádná odpověď.

Powell znovu zmáčkl bzučák.

„Odpal!!!“

„Zopakujete to slovo ještě jednou,“ začal Powell odměřeně a důrazně, „vyrazím dveře a useknu vám hlavu.“

Následovalo ticho.

„A kdo sakra jste?“

„Jmenuji se Manfred Powell a rád bych si s panem Alexem Westem promluvil o jisté práci. Hovořím s panem Westem?“

„Práci? Proč jste to neřekl dřív?“ Ozvalo se dlouhé zabzučení.

Dveře se otevřely a Powell vešel dovnitř.

Ocitl se pod dlouhým betonovým schodištěm. Značně ošlapaným a vydroleným. Železné zábradlí pokrývala rez. Oblékl si rukavice a opatrně začal šlapat po schodech nahoru. Zábradlí se chytil, jen když to opravdu bylo nutné. Hrozivě vyhlížející železné dveře se prudce otevřely. Powell se díval do neoholené a značně pomuchlané tváře mladého muže v modrých trenýrkách, bílém tričku a černé lyžařské čepici.

„Bože, to byla noc. Bratránek se loučil se svobodou.“ Promnul si oči. „Vy jste Powell?“

„To jsem.“

„O jakou práci jde?“

Powell neodpovídal a mlčky čekal. Konečně to Westovi došlo.

„A, pardon, pojďte dál.“ Otevřel dveře a ustoupil. Powell ho následoval dovnitř. „Omluvte mě. Jsem trochu mimo.“

Westův příbytek se skládal z jedné místnosti. Jediný kus nábytku představovala postel s nebesy stojící u okna. Všude jinde se válely starožitnosti nejrůznějšího druhu: sošky, šperky, totemy, kresby.

„Pane Weste, máte to tady opravdu pěkné. Jsem tím překvapen.“

„Co? Tady? Hezký?“

„Vaše sbírka. Velmi působivé.“ Hned vedle Powella trůnil na čtyřech přeprávkách od mléka velký žulový kvádr, na kterém leželo několik různě velkých střepů. Na největším z nich byl nějaký nápis.

Powell vzal střep do ruky a obrátil ho.

„Kananejský?“

„Asyrský. Jen o kousek vedle.“ West se přinutil k úsměvu. „Vy jste archeolog, pane Powelle?“

„To sotva, ale zajímají mě vykopávky. A když už jsme u toho, právě jedny řídím v Kambodži.“

„Vážně?“

„Nuže,“ Powell se usmál, „ne tak úplně, hledám někoho, kdo by mi pomohl.“

„Tak Kambodža?“ West zív. „Omlouvám se. Dáte si kávu? Mám ho v lednici, ohřejte ho.“

Powell se při té představě otřásl. Ohřívání kávy? „Ne. Ne, děkuji. Ale vy si poslužte.“

West odešel na druhý konec místnosti, vyndal z ledničky hrnek

a strčil ho do mikrovlnky. „Tedy Kambodža. Tam jsem byl naposled, no, už jsou to dva roky, myslím. Studie o životním prostředí.“

Tonie Sap, možná že jste o tom slyšel?“

Powell zavrtěl hlavou. Zatímco mluvili, prohlížel si dál Westův byt.

Alex pokračoval. „Ohromná přehrada, neuvěřitelně obrovská.“

Mám dojem, že by se z půlky země stal rybník. Nenávratně by zmizela spousta památek. Najali si mě Greenpeace, abych popsal škody, které by to nadělalo.“

Na dalším provizorním stole Powell objevil hromádku fotek.
„Greenpeace? Vy ale nepatříte k environmentalistům, pane Weste, nebo se pletu?“
„A, to ne.“ Mikrovlnka cinkla. West z ní vyndal hrnek s kávou.
„Jsem kapitalista.“
„Dobře. Opovrhují lidmi s ušlechtilými cíli.“ Powell se probíral fotkami. West v Egyptě. Pózoval před objektivem se skupinou kopáčů s pyramidami v pozadí. Na další Alexovi koukala z písku jen hlava a před ní defilovali velbloudi. A tohle je také z Egypta. A tohle také...
Po chvíli narazil na jinou sérii fotek: led, sníh a lidé s horolezeckým vybavením. A tady... West ruku v ruce s lady Croftovou. Na pozadí se rýsovaly majestátní, sněhem pokryté hory.
Powell zvedl fotografii a podržel ji tak, aby na ni Alex viděl.
„To je Everest?“
„Everest sice ne, ale Tibet ano.“
„A tohle je Lara Croftová, že? Lady Croftová, abych byl přesný.“
West se konečně probral. Powellova poznámka ho konečně probudila. „Znáte Laru?“
„Jen povrchně. Nicméně očekávám, že se opět brzy setkáme.“
„Uf. No, pozdravujte ji ode mě.“ West si lokl kávy a zašklebil se. „Když o tom tak přemýšlím, radši jí nic neříkejte. Bojím se, že by vás při pouhé zmínce o mně mohla začít nenávidět.“
„Nerozešli jste se snad s lady Croftovou v dobrém?“
West se usmál a odložil hrnek. „Nuže. Pojďme se bavit o Kambodži. Nemusím vám zdůrazňovat, že hloubka mého zájmu závisí na časovém rozvrhu a finančních prostředcích. A zejména na nich.“
„Peněz je spousta,“ prohlásil Powell, „a časový rozvrh odpovídajícím způsobem náročný. Odjíždíme okamžitě.“
„Okamžitě?“
„Okamžitě,“ zopakoval znovu Powell a podíval se na hodinky.
„Z Heathrow odlétáme za sto dvacet minut. Pokud si pospíšíme, stihneme ještě i oběd.“
„Oběd.“ West se rozesmál. „To je dobrý.“
„Víte patrně o nějaké restauraci, ne?“
„To myslíte vážně?“
„Pane Weste, jsem ten nejvážnější muž, kterého jste kdy v životě potkal.“
Alex West zavrtěl hlavou. „Je mi to vážně líto, pane Powelle.“
Dnes odpoledne, přibližně za sto dvacet minut, se žení můj bratranec. Obávám se, že u toho musím být. Rodina by mi to nikdy neodpustila.“
„Ach tak.“ Powell pokýval hlavou. „A cokoli řeknu, už vaše rozhodnutí nemůže změnit?“
„Ne, obávám se, že ne.“
„Nuže dobrá, doufám, že se nebudete zlobit, když se o to přece jen pokusím.“ Odložil fotografie a sepnul ruce za zády. „Pane Weste, slyšel jste někdy o Hodinách věků?“
West se rozesmál. „Hodiny věků? To je dobrý. Řekl bych, že je to cosi jako svatej Grál a taky se za tím honí horda šilenců. Hádám, že jste si moc oblíbil Hledání ztracené archy, protože od chvíle, co se ten film...“
West chodil sem tam. Powell sáhl do kapsy a vytáhl z ní Hodiny. Položil je mezi hliněné střepy na žulovém kvádru. Alex hlasitě zalapal po dechu. S pusou dokořán se zarazil uprostřed věty.
Podíval se na Hodiny, potom na Powella, a potom zase znovu sklouzl pohledem na Hodiny.
„Tyto Hodiny,“ prohlásil Powell, „jsou klíčem k mnohem většímu pokladu. A já potřebuji vaši pomoc, abych ho našel.“
West ztěžka polkl. Po chvíli se mu vrátila řeč.
„Moji pomoc?“
„Přesně tak, pane Weste.“ Powell si vzal Hodiny a vrátil je zpátky do kapsy. „Takže si teď promluvíme obchodně? Nebo jste stále ještě rozhodnutý jít na svatbu?“ Naklonil se k Alexovi. „Mohl bych zavolat lady Croftové. Slyšel jsem, že je velice schopná.“
West, který do té chvíle jen nepřítomně zíral, se vzpamatoval.
„Ale, to ne, pane Powelle.“ Zavrtěl hlavou. „Jsem váš člověk.“
„Dobře. A teď... ten oběd? Umírám hladu.“
West přikývl. „Půjdeme do Akvária v Kateřinských docích.“
Rychle se vrátil k lednici, otevřel ji a vrátil tam zpátky hrnek s kávou. „Skočím si pro věci.“

Bryce dělal šestadvacet hodin na tom, aby určil přesnou polohu té hrobky. Lara si nejdřív půl hodiny připravovala oblečení na cestu, a potom ho zabalila. Potom se s Hillarym pustili do inventury škod v domě, uvařili oběd, po kterém zašla za Brycem a zaklepala na dveře přívěsu.
„Jak to jde?“ zeptala se a nakoukla dovnitř.
Bryce vzhlédl a zavrčel: „Zrovna vymýšlím, co nepěkného ti provedu, Laro Croftová.“
„Dokud na to jenom myslíš...“ Zavřela dveře a vrátila se do domu. Zašla do knihovny a chvíli si procvičovala khmerštinu. Byla se proběhnout kolem domu. Udělala si čaj. Znovu se vydala k přívěsu a zaklepala.
„Grrr,“ ozvalo se zevnitř.
„Grrr si sám.“
Vyměnila olej a přehodila na Land Rover nové pneumatiky. Ještě jednou se šla proběhnout. Zašlo to dokonce tak daleko, že zavolala Alexovi Westovi, aby zjistila, jestli nemá chuť jít na večeři.

Měla by se s ním usmířit, zvláště když si posledně našel čas a poslal jí ten pohled. Ale přátelé už nikdy nebudou, o tom nepochybovala.

Telefon zvedla Alexova matka. Také Alexe sháněla. Vyměnily si zdvořilostní fráze.

„Kdybyste náhodou zahlédla mého syna," uzavřela paní Westová rozhovor, „vyřídle mu, že jsem ho vydělila." O půlnoci opět nakoukla do přívěsu. Bryce se hrbil nad klávesnicí, a s hlavou podepřenou oběma rukama upřeně zíral do monitoru. Beze slova se otočila a šla si lehnout.

Usnula, když si už poněkolkáté pročítala otcův dopis.

Vzbudila se ve čtyři a vyhlédla ven z okna. V přívěsu se pořád ještě svítilo, zahlédla Bryce, jak neklidně rázuje sem a tam. Letadlem se dopraví do Phnompenhu a odtud dojde do Dangrokských hor Land Roverem. Tak nějak vypadaly v hrubých rysech její původní cestovní plány. Ale na to teď nebyl čas. Bude muset letět rovnou na khmérskou stezku. Ale bez Land Rover se ani tak neobejde. A to znamenalo, že potřebovala jistou laskavost.

Vstala, oblékla se a šla do přízemí, aby si zavolala.

Když k sobě Lara chtěla být naprosto upřímná, musela si přiznat, že je nejsoutěživějším člověkem, jakého znala. Ať dělala cokoli, ať hrála cokoli, snažila se být nejlepší, vyhrát.

A John Shugrave byl úplně stejný.

Byl to žoldák, vedl bandu žoldáků, kteří se byli za patřičnou sumu ochotni vypravit kamkoli a udělat cokoli. „Nájemní mariňáci," prohlašoval Shugrave s oblibou. A byla pravda, že měl v partě par bývalých mariňáků, k tomu jednoho bývalého agenta Mossadu, bývalou agentku MI-5 a zarostlého divocha, který (v Shugraveově překladu) tvrdil, že osobně zničil dvacet ruských tanků při povstání v Afghánistánu. Skutečně vybraná společnost. Lara je poznala, když se připravovala na svou první velkou expedici pro Natia Technologies.

Její loď zrovna kotvila nedaleko kyperského pobřeží, když se přihnala silná bouře. Hillary zůstal sám na palubě lodi, ona zatím v hloubce trénovala reflexní dýchání v akvalungu. Bouře servala z lodi satelitní anténu, takže s ní Hillary ztratil spojení. Báł se nejhoršího, a tak jí přivolal pomoc, přičemž se obrátil přímo na nejvyšší kruhy (to bylo naposledy, co ho na nějakou výpravu vzala s sebou, ten chlap se o ni pořád bál).

Poslali pro Shugravea, který se pro ni potopil se dvěma členy svého týmu oba to byli bývalí tuleni, tedy příslušníci elitního oddílu amerického námořnictva. Nakonec ale Laru našel sám Shugrave. Ukryla se do bezpečí podmořské jeskyně, kde chtěla bouři přečkat.

„Přišel jsem vás zachránit," oznámil jí, když lezl z vody.

Povytáhla obočí. „Před čím?"

Bouře mezitím nabrala na síle. Shugrave dostal zprávu, že by tam radši oba měli počkat. Aby si ukrátili čekání, začali hrát s mušlemi šachy.

Lara vyhrála.

Potom se vsadili, kdo vydrží déle bez nadechnutí pod vodou.

Lara vyhrála.

Potom si dávali páku. Pravačkou Shugrave trochu s potížením vyhrál.

Levačkou to skončilo nerozhodně. Zkusili to znovu. Zase remíza.

Lara položila na kámen ruku potřetí, ale Shugrave další kolo odmítl. Potom jí nabídl práci. Odmítla.

Když se dostali na břeh, vzal ji na večeri a udělal jí další návrh.

I tentokrát odmítla, ale nezdálo se, že by ho to moc trápilo. „Jen jsem vám chtěl ukázat, že jsem trochu staromódní chlap," oznámil jí, když se podával moučník. „Že mám srdce na pravém místě."

„Prosím - jen žádné podrobnosti z anatomie," opáčila. „Já jsem totiž tak trochu staromódní děvče."

Zašli do baru za Shugraveovým týmem. Zahráli si šipky. Lara vyhrála. Zůstali tam dlouho do noci, hráli pár dalších her a mohutně utužovali kolektiv. Druhý den ráno Lara odjela na schůzku s Jaqueline Natiaovou. Shugrave odletěl do Somálska. Od té doby se viděli jednou, v Tokiu na letišti si dali společně snídani.

Zvedl telefon po prvním zazvonění.

„Shugrave."

„Croftová."

„Dost ponocuješ."

„Spíš brzo vstávám. Chci tě poprosit o laskavost, Johně."

Vysvětlila mu co a jak.

„V pohodě. Pošlu Tookieho na Heathrow dej mi tak hodinu a půl. Přiletěl bych sám, ale jsem v Mexico City."

„Fakt?" Lara mu volala na číslo do Los Angeles. „A co tam děláš?"

Shugrave se zasmál. „No, vlastně v Mexico City vůbec nejsem.

Ale kde jsem, ti říct nemůžu."

„To je mi jasné."

„Každopádně už spolu mluvíme pětadvacet vteřin, takže musím zavěsit."

A zavěsil. Lara chvíli poslouchala obsazovací tón, a potom zavěsila také.

Otočila se a uviděla Bryce, který na ni mával kusem papíru.

„Za tohle budu chtít proplatit přesčasy," prohlásil.

Místo příplatku se Bryce spokojil s Hillaryho francouzským toastem, stejně jako Lara, která ho doslova zhltila. Snesla si

dolů do haly zavazadla, a potom s Brycem a Hillarym v závěsu zašla do zbrojnice, kde našla všechno potřebné provazy, počítače, horolezecké skoby a úchyty a pochopitelně zbraně, které si hned s uspokojivým "cvak" zasunula do pouzder. Potom si došla do otcovy knihovny pro první vydání Blakea.

Uvažovala, jestli si má vzít i otcovy poznámky a dopis. Po chvíli váhání je složila a zasunula zpět do vazby knihy.

„Trocha lehkého čtení?“ nadhodil Hillary, když vyšla ven.

„Trocha inspirace.“

Bryce seděl v červeném koženém křesle v hale a hlasitě odfukoval. Klepla ho knížkou do hlavy.

„Vstávej a pojď se se mnou rozloučit.“

Otevřel jedno oko. „Sbohem.“

„Sbohem.“ Zastrčila si Blakea do batohu.

Bryce otevřel i druhé oko a vstal.

„Ty už jdeš?“

„Zrovna jsme se rozloučili.“

„To jsem ještě spal.“ Zívá a podíval se na hodinky. Jak se, sakra, chceš dostat do Kambodže za patnáct hodin?“

Přehodila si batoh přes rameno.

„No, bude mě to stát jednu laskavost.“

„Jakou laskavost?“ vyptával se Hillary.

„To je tajemství.“ Lara si nasadila sluneční brýle. „Asi bych vám to mohla říct, ale potom bych vás musela zabít.“

„Tak mi nic neříkej,“ prohlásil Bryce. „Už zase spím.“ Sedl si zpátky do křesla.

„Já bych to rád věděl,“ ozval se znovu Hillary. „Pro klid duše.“

„Nelam si s tím hlavu.“ Sehnula se pro jeden batoh. Hillary se chopil druhého. Jižním vchodem vyšli na příjezdovou cestu, kde všechno naložili do Land Roveru.

„Drž mi palce,“ prohodila ještě Lara, když nasedala do auta.

Hillary přikývl. „Budu.“

Nastartovala a odjela.

Shugrave pochopitelně dodržel slovo. Tookie na ni čekal v nákladovém terminálu na Heathrow. Zajela s Land Roverem přímo do útrobu nákladního letadla C-130. Hned potom odstartovali.

Let trval deset hodin. Tankovali za letu. Lara prakticky celou dobu spala, protože usoudila, že je to na dlouho poslední příležitost trochu si zdřímnout. Když letěli nad Dangrokem, ukázala Tookiemu a jeho navigátorovi mapu, kterou jí nakreslil Bryce.

„Chci se dostat sem,“ ukázala na místo asi tři čtvrtě kilometru severně od hrobky.

„Tady to bude lepší,“ usoudil Tookie, přičemž ukázal na místo trochu západně od jejího vytypovaného místa seskoku. Byl to kopec, který nějakých sto metrů vyčníval z okolní krajiny. Lara pochopila, že má (jako obvykle) pravdu. Z toho kopce bude mít lepší výhled. Takže kopec.

Dvacet minut poté byla ona i její Land Rover na zemi. Složila padák a zapnula komunikátor.

„Brycei?“

„Ne, ehm, tady Hillary. Laro? Jak jste na tom? Všechno v pořádku? Mám někoho zavolat?“

V pozadí slyšela chrápání. „Vzbud’ Bryce a dej mi ho, Hilly. Díky.“

V Kambodži bylo právě období monzunů. Zrovna přestalo pršet,

a tak byl vzduch vlhký a těžký. Parní lázeň. Lara si setřela pot z čela, sáhla do batohu a vytáhla z něj dalekohled ten nový, na který byl Bryce tak pyšný k jeho výbavě patřil výkonný zoom, infračervené čočky a několik knoflíků, jejichž funkce mohla jenom odhadovat.

Ve vzduchu se vznášela hutná vůně džungle. Na svahu pod ní rostly ostrůvky hyacintů, oranžových a žlutých lilii tygrovaných,

rododendrony a všemožná bujná zelená vegetace, která se prostírala jako vysoký, měkký, zelený koberec, kam až dohlédla. Vpravo zahlédla modrou a rudou stužku. Ta modrá, to byla řeka, z větší části ukrytá v džungli, ale pár set metrů z ní přece jen vidět bylo. A ta červená, nebo spíš rudohnědá byla obyčejná, prашná cesta.

Asi kilometr a půl před ní se do zeleně zakusoval hnědý zásek, po němž se hemžili mravenci. Nebo vlastně lidé. Spousta lidí.

Lara si přiložila dalekohled k očím.

Ten zásek byl ve skutečnosti obrovská díra v zemi, rozsáhlé naleziště. Stovky snědých dělníků svlečených do půl těla vši silou tahali za provazy, přivázané k obřím ocelovým svorníkům, zaklesnutým do velikých pískovcových bloků, které tahali ze země. Po nich zůstávala jen obrovská prázdná díra.

Hrobka.

„Laro?“

„Brycei.“

„Jsi na místě.“

„Jsem. Vidíš to?“

„Dokud mi nezapneš kameru, nic neuvidím. Zmáčkni ten červený knoflík. Jo, to je ono.“

Teď mohli Bryce s Hillarym doma na zámku vidět totéž co ona.

Na boku hrobky spatřila na dvě půlky rozlomenou apsar. Tak velkou plastiku Lara ještě v životě neviděla.

Zobrazovala khmerský ideál ženské krásy. Vysoko nad ní se tyčily tři kamenné hlavy, které Lara nepoznávala. Zvláštní.

Motivy kambodžských soch velmi dobře znala. To byla práce Von Croye, který ji do jejich tajů zasvětil během léta, které společně strávili v Angkorwatu. Dokázala poznat funanský styl od angkorského a čampaské prvky od javánských.

Znala Višnu, Kršnu i Rámajánu, ten slavný hinduistický příběh, jehož nejdůležitější výjevy si mohla prohlédnout na basreliéfech

v Angkorwatu. Na první pohled dokázala poznat apsary i nágy. Ale tohle jí nic neříkalo. Tahle bytost ve skutečnosti vypadala spíš indicky než kambodžsky, i když jí v určitých směrech připomínala temná hinduistická božstva asury. Možná by to mohl být Ravana, ale Pán podsvětí se přece jen obvykle vyobrazoval s jednadvaceti hlavami. Přesto... Jeho hrozivý, odpudivý zjev měl však být každopádně varováním. Kdokoli, kdo vstoupíš, nemáš naději. A kdo se vlastně chystal vstoupit dovnitř?

Pročesávala naleziště pohledem. Potom její oči spočinuly na muži, který stál vedle Land Roveru byl to standardní model, ne její nadupaný dvanáctiválec se zpevněnou karosérií, v hliníku vyvedeným interiérem a výkonnou komunikační aparaturou. Ten muž právě držel v ruce astroláb a díval se na oblohu. Potom sklouzl pohledem na kapotu auta, na níž, jak si teprve v té chvíli Lara všimla, ležely Hodiny. Hodiny věků. Její Hodiny.

Měl na sobě černé kalhoty, černou košili, zelenou vestu a pochopitelně i černý klobouk.

„Powell." Usmála se.

„Jaké překvapení. A přinesl jste mi i Hodiny. Skvěle."

Powell se zamračeně podíval na astroláb a podal ho dalšímu muži, aby se podíval sám, takže mu Lara v první chvíli neviděla do tváře. Když potom Powell přístroj sklonil, spatřila Lara jeho tvář zcela jasně.

Na okamžik oněměla úžasem.

„Alex West. Ty parchante nenažranej."

West se usmál na Powella. Společně se něčemu zasmáli.

„Bez skrupulí," soptila Lara a sklonila dalekohled.

V uchu jí zapraskalo.

„Říkala jsi Alex West?"

„Nechal se od nich najmout. A nemusíš nad tím tak blaženě chrochtat." Bryce neměl Alexe nikdy v lásce, vlastně od té doby, co se doslechl o těch modlitebních mlýncích.

„A, doprdele. Skoro slyším tu hozenou rukavici. Plesk, cink!"

„Plesk, cink? Nezbáznil ses, Bryce?"

Znovu zvedla dalekohled k očím. Alex držel v ruce Hodiny.

Otevřel je a díval se střídavě do nich a nahoru na oblohu.

„Jenom moc dobře vím, jak miluješ konkurenci," pokračoval

Bryce. „Už to vidím, bude to pomsta za tu frašku s modlitebními mlýnky."

„Brycei." Do Lařina hlasu se vkradl ostřejší tón.

Nevěnoval tomu pozornost a mluvil dál: „Plesk, cink je zvuk, který vydá železná rukavice, když ji jako výzvu za starých časů hodíš na zem."

„Brycei." Lara otočila dalekohled obráceně, aby jí Bryce viděl do tváře, a zvedla varovně prst. „Směju se snad?"

„Ne."

„Správně. Tak si to nech. Nemáš snad nic na práci?"

Zkroušeně si povzdechl. „Ano, Vaše Výsosti."

„Očekávám, že až se vrátím z téhle výpravy, najdu dům vypiglovaný a v dokonalém stavu. O práci se přihlas u Hillaryho."

„U kapitána Utěrky?" zeptal se Bryce nešťastně. „To zas budu muset drhnout palubu, zašívát plachty a podobně."

„Tvoje plachty už by trochu zašít potřebovaly."

Otočila dalekohled, aby se mohla podívat na Alexe. Její bývalý přítel se zrovna skláněl a nasazoval si na ramena popruhy zřejmě velmi těžkého batohu.

„Co myslíš, že v tom má? Že by nějakou bývalou přítelkyni?"

„Brycei, koukej něco dělat. Ozvu se později."

Odložila dalekohled a svlékla si leteckou kombinézu.

Připnula si pouzdra s kolty, vrátila dalekohled na místo do batohu a hodila si ho na záda. Narovнала si komunikační headset a podívala se na hodinky, které si nastavila na odpočet do další fáze konjunkce. Do té doby, než se objeví první polovina Trojúhelníku.

Dvaasedmdesát minut a čas běží.

Otočila se k Land Roveru a v tu chvíli zahlédla v džungli záblesk čehosi bílého.

Jasmín. Utrhla jeden květ a zhluboka vdechla jeho vůni.

„Stůj při mně, tati. Teď tě budu potřebovat."

Vysoko na obloze zalila oblohu barevná záře. Aurora Borealis.

Naskočila do Land Roveru a rozjela se ze srázu směrem k hrobce.

Powell upíral oči na druhý ciferník Hodin, který začínal zářit. Potom se podíval na chronograf ve druhé ruce.

„Dvaasedmdesát minut." Zamračil se a zahleděl se směrem k hrobce. Poblíž vchodu se lopotili najatí dělníci. „Musíme pracovat rychleji."

„Chtěl jste říct, že potřebujeme, aby oni dělali rychleji." West se přehraboval v balíku výstroje, kterou si s sebou přivezl z Londýna. Zase ho odložil. „Možná bychom jim měli jít příkladem. Pojďme si trochu umazat ruce."

„Nesmysl," zasyčel Powell. Mávl na Julia, který stál v uctivé vzdálenosti za nimi z druhé strany Land Rovem. „Vybereme si namátkou dva z nich a zastřelíme je. To bude motivovat ostatní."

West se rozesmál. „Tak leda k tomu, aby se fofrem vrátili zpátky do vesnice."

Julius s cvaknutím zasunul zásobník a udělal výhružný krok vpřed.

„Počkejte minutku." West klouzal pohledem z Powella na Julia a zpátky. Z tváře mu zmizel úsměv. „Děláte si srandu, že jo?"

„Pane Weste, jak jsem vám již dříve řekl, jsem ten nejvážnější člověk, kterého jste kdy v životě potkal."

„Počkejte, no tak, počkejte," vykřikl West. „Ti lidi mi věří. Dejte mi alespoň minutku."

„Šedesát sekund," prohlásil Powell a ušklíbl se. „Do toho. Poslužte si."

West odběhl k nákladáku se zásobami a popadl plnou náruč čutor. Naplnil je vodou a spěchal k dělníkům. V mžiku se shlukli kolem něho a práce se zastavila úplně.

Pf. Další ztráta času. Strach, nepochopení, zvyšuje produktivitu.

Powell se v duchu rozhodl, že až tady budou hotovi, vezme Westa s sebou do Benátek a na několika příkladech z historie, možná i ze současnosti, tomu mladíkovi dokáže, že se mýlí.

Dělníci se pomalu začali vracet zpátky k práci. Powell zvedl k ústům megafon.

„Zbývá nám jedenasedmdesát minut. Pracujte rychleji a lépe,

prosím." Mluvil mandarínskou čínštinou. Westovi se podařilo najmout několik čínsky hovořících kopáčů, kteří tvrdili, že mají s archeologickými vykopávkami zkušenosti. Jeden z nich stál na začátku lidského řetězu. Měl vykotlané zuby a tělo samou jizvu.

Zašklebil se na Powella a zamával mu. Dalších několik dělníků ho napodobilo. West se k nim přidal.

„Pimmsi!" zahulákal Powell a vrátil se k angličtině. „Přinut' je dělat."

Pimms stál na hromadě hlíny, která ještě včera zakrývala kamennou stavbu. Odpověděl vztyčeným palcem. Sáhł do kapsy a vyndal z ní kus papíru, na kterém měl cosi poznamenáno. Začal nahlas mandarínskou čínštinou číst.

„Prosím, pospěšte si. Flak odjíždí z nástupitě číslo si."

Dělníci zírali na Pimmse jako na zjevení. Nechápaté výrazy vzápětí vystřídaly pobavené. West, který stále ještě procházel mezi nimi a nabízel jim vodu, se chopil svého megafonu.

„Věříte těm kecům?" I on mluvil mandarínskou čínštinou. „Chlapi, pohneme s tím tady trochu. Hodinku a půl, dvě hromady a vypadnem odsud. A vrátíte se zpátky do vesnice, dáte si pivko a něco na zub."

Jeden z kopáčů na něho cosi zakřičel. Powell na tu vzdálenost nerozuměl, co říká.

„Chcete Guinness?" West se rozesmál. Stále mluvil do megafonu. „To záleží na panu Powellovi. Co říkáte, pane Powelle? Dostanou chlapi Guinness?"

Powell odpověděl anglicky. „Pane Weste, řekněte jim, že jestli se do pěti minut dostaneme do hrobky, zaplatím pití pro celou vesnici. Jinak mnohým z nich posloužím jedem na krysy."

„Vyřídím jim to," odpověděl mu West tentokrát anglicky. „Ale ne úplně přesně." Odložil megafon a něco dělníkům řekl. Ať už to bylo cokoli, zajásali a chopili se provazů. West přidal ruku k dílu.

Powell se chvíli díval, jak tahají za provaz, ale vzápětí stočil pohled k chronografu. Šedesát osm minut.

Nahoře nad ním se rozzářila Aurora. Byla stále zřetelnější a zářila jasněji než při první konjunkci. Sluncem zelektrizované částčky, které jsou podstatou Aurory, budou během konjunkce nabity mnohem větší energií. A jak se stále více planet bude řadit do zákrytu a úplné zatmění Slunce se přiblíží na dosah, záře Aurory se bude zvyšovat geometrickou řadou. Na nebi se rozehraje úchvatná podívaná...

Ozvalo se dunivé bouchnutí a země se doslova a do písmene otřásla.

Powell uviděl velkou díru, která se černala v místech, kde ještě před okamžikem byly balvany.

Cesta do hrobky byla volná.

„Co jsem říkal? Co jsem vám říkal?" West doběhl zpátky k Powellovi a popadl svůj ranec. „Trocha spolupráce, nějaký lákadlo a dostanete, co chcete. Tady to máte."

„Přestaňte plácát nesmysly, pane Weste." Powell vzal do jedné ruky Hodiny a do druhé chronograf. Mávl na Julia a jeho muže a vydal se ostrým krokem k hrobce. „Zbývá nám pouhých sedmašedesát minut."

„Fůra času," podotkl West a vydal se za Powellem. „Fůra času."

Pimms opatrně slezl z návrší a s tvrdákem v ruce se k nim připojil. Dělníci se rozestoupili a nechali je projít. Všichni na ně upřeně zírali.

„Na co tak zírají?" zeptal se Pimms.

„Na. nás. Myslí si, že jsme se načisto zcvokli." West zasmušile pokynul muži, kterého právě mijeli.

„A proč? Protože kopeme díru?" Jeden z dělníků smekl, když ho Pimms mjel.
„A lezeme do ní."
„Sbohem. Sajónara." Dělníkova angličtina měla těžký asijský přízvuk. Při mluvení potřásl hlavou.
„Nashle," odpověděl mu Pimms rozjařeně. „Tenhle vypadá přátelsky."
„Chtěl tím říct, že už se nevrátíte," suše dodal West. „Že jste vlastně chudák a blázen."
Powell si povsíl, že se mnozí dělníci otočili ke vchodu do hrobky zády. Patrně se báli na zející otvor třeba jen pohlédnout. Zvláštní, pomyslel si, až dosud ho to nenapadlo. Lid světla, ti, kteří ukryli Trojúhelník. Určitě skrýš nějak zabezpečili, aby vzácný poklad ochránili před nezvanými návštěvníky. Ale jak? Na tuto otázku neznal odpověď.
Nejlépe, když budou připraveni na všechno.
Julie!" zavolal. „Bud'te v pohotovosti!" Powell se vzápětí obrátil k Westovi. „Co si myslí, že je uvnitř?"
„Zeptám se." West došel k dělníkovi, který před chvílí pozdravil Pimmsa, a spustil khmersky. Pimms se mezitím zařadil Powellovi po bok.
„A... zatím žádné stopy po lady Croftové?"
„Ještě nic," opáčil Powell.
„Slyšel jsem správně, Croftová?" West se otočil a ušklíbl se. „To jako Lara?"
„No... ano." Pimms se zamračil. „Znáte lady Croftovou?"
West si ho nevšímal a svoji otázku směřoval na Powella. „Podle vás má Lara o tuhle hrobku zájem?"
„Jsem si jist, že ano," odpověděl Powell.
„A nejspíš vás napadlo, že jste si měl najmout ji, že?" dobíral si ho West. „Vyčítáte si, že jste to neudělal?"
„Samozřejmě že ne. Jsem rád, že tady mám vás, pane Weste. Ve skutečnosti jsem přímo nadšen. Zejména tím kouskem s vodou."
West přikývl. „Lara je dobrá, jak víte, ale občas mří moc vysoko. Dělá to pro slávu a ta jí občas vleze na mozek. Já dělám pro peníze."
„Naštěstí." Julius, který šel v čele, vešel do hrobky a zmizel jim z dohledu, West se u vchodu do hrobky zastavil. „A mimochodem, Vševidoucí bůh."
Powell se na něho překvapeně zadíval. „Co?"
„Tenhle chlápek," začal West a ukázal na dělníka, s nímž před chvílí mluvil, „předpokládá, že mu vběhneme přímo do náruče. Dole nás čeká Vševidoucí bůh."
„Vážně?" Powell se usmál. „Vševidoucí bůh a Vševidoucí oko.
Pánové, pojďme. Pojďme se podívat, jestli je na tom něco pravdy.
Vzhůru do útrob netvora."
Vykročil do tmy, která se černala před nimi.

Jsou to zkušení jezdci. Uzavřený okruh. V žádném případě se o něco podobného nepokoušejte. Lara viděla všechny reklamní spoty a samozřejmě i varování, kterých si ovšem ani v nejmenším nevšímal. Vyjela s Volvem na louku, kde se dřív odehrávaly hony, a začala trénovat: jízdu smykem, skoky i průjezdy vodou.
V ní v nejmenším ji proto nevyvedlo z konceptu, když prašná cesta, po které se hnala téměř stodvacetkilometrovou rychlostí, náhle končila v monzunovými lijáky rozvodněné řece. Přejela to, co kdysi bývalo břehem, a dopadla do džungle. Nakonec proč ne, podél řeky rostly jen keřky a pár křehkých stvolů bambusu. Její Land Rover měl navíc náhon na všechny čtyři a zpevněnou karosérii.
Kdyby narazila na silnější strom, tak...
Dobrá, vždyť právě kvůli tomu trénovala reflexy, ne?
Razila si cestu džunglí. Větve keřů a nejrůznější tropické rostliny pleskaly do kapoty a boků auta. Míhaly se jí před očima zelené a červené záblesky. Do vzduchu s křikem vzlétlo hejno jeřábů. Rozstřílelo se bahno a do vzduchu se vznesl gejzír vody.
Lara dupla na brzdu.
Jen pár metrů před ní se tyčily mohutné kmeny tek obrovských.
Majestátní, staleté stromy vzpínaly listnaté větve vysoko k nebi a jejich masivní kořeny se zakusovaly do hnědé půdy a objímaly šedý pískovec. Všude bylo samé kamení. Ani zelený koberec tropické džungle nedokázal šedý kámen zcela pohltit a zakrýt. Šedá probleskovala i listovým keřů. Když se zadívala pozorněji, uvědomila si, že má před sebou trosky obrovského chrámového komplexu. Angkor to sice nebyl, ale i tak se jednalo o úžasný objev. Kdysi významné místo bylo ve velmi zuboženém stavu. Sem nepřišel žádný Groslier, aby znovu pozvedl chrám z trosek. Jen ona a Alex West. Hamižný a podlý Alex West.
Lara seskočila z Rovem, vytáhla svůj batoh a vyndala z něho prvotisk Blakea. Vylovila otcovy poznámky a chvíli je studovala. Poté obrátila pozornost k chrámovému komplexu a mapě, kterou její otec načrtl.
Právě někde tady, pokud vše pochopila správně, musí být zadní východ z hrobky. Pokud tedy vůbec nějaký má. Otec se v poznámkách o žádném zadním východu nezmiňoval.
Znovu zasunula složené listy s poznámkami na místo a vrátila Blakea do batohu. Potom očima přelétla ruiny chrámů.
„Hmm." Složila ruce na prsou a rozhlížela se kolem sebe. Kde začít?
V zeleni se zableskla nepřirozená barva.
Lara se prudce otočila.
Mezi obrovitými kořeny mohutné teky si hrála malá khmerská

holčička ve svítivě šafránových šatech. Obličej jí zakrývaly listy.

„Hej..." Lara se vydala k ní a rukama rozhrnovala větve, které jí bránily ve výhledu a cestě.

Dívka byla pryč.

Zaslechla zachichotání. Obrátila se a uviděla holčičku vykukovat za mohutným vzdušným kořenem. Lara se usmála a obešla kořen z druhé strany. „Nuže, slečno..."

Holčička tam však nebyla. Nemožné. Přece se nevypařila. Kde by asi mohla být?

Aha. Lara se usmála podívala se do větví.

Ani tam dívka nebyla.

Zaslechla zvuk padajícího kamení. Přicházel z dálky.

Holčička stála asi sto metrů od ní přímo u trosek chrámu.

Divné.

„Hej," zakřičela na ni Lara. „Jak ses..."

Dívka se na ni usmála a náhle se její tvář v mihotavém slunečním světle změnila. Lara se dívala na starou, velice starou Khmerku s tváří plnou vrásek a dohněda opálenou kůží. Lara přimhouřila oči, aby lépe viděla. Stařena jediným mrštným pohybem překročila zidku ze zvětralých kamenů a byla pryč.

Neuvěřitelné. Ve skutečnosti naprosto nemožné. Lara nečekala,

že se setká s neuvěřitelným tak brzo...

Podívala se na hodinky.

Do konjunkce přece zbývá jedenačtyřicet minut.

Co to tedy mělo znamenat?

Zaslechla další zachichotání. Podivná holčička stála u jejího Roveru.

„Tak fajn," prohlásila Lara, „tu hru na schovávanou jsi vyhrála."

Odpovědi se nedočkala. Vykročila k autu. Holčička se ani nepohnula.

„Kdo jsi?" zeptala se Lara khmersky a ukázala na sebe. „Jmenuji se Lara. Jak se jmenuješ ty?"

Dívka se usmála a vztáhla k ní ruku, ve které držela několik jasmínových květů.

Lařin mozek pracoval na plné obrátky.

„Ti muži," řekla holčička khmersky, „Jsou blázni. Vševidoucí bůh je spolkne zaživa."

Lara se zhluboka nadechla. „Proč?"

„Copak to nevíš? Ukradli mu jeho milenku."

„Milenku?"

„Vzpomeň si." Holčička se usmála a její rysy se znovu změnily.

Lara měla náhle před sebou sochu, kterou viděla zničenou a pohozenou vedle hrobky. To byla nejspíš milenka Vševidoucího.

„Apsara?"

Dívka pokývala hlavou. Na nebi se znovu rozzářila Aurora. Lara

úporně přemýšlela. Dívka a stařena, Vševidoucí bůh a jeho milenka, konjunkce. Hrobka.

„Existuje ještě jiná cesta?" zeptala se. „Do hrobky."

„Pro tebe ano," odpověděla holčička, pokývala hlavou a Lara se opět dívala do tváře vrásčité a velice staré Khmerky.

„Přijdeš-li k němu s jistou rukou a jasným okem, přijme tě do svého srdce."

Lara přikývla. Jistá ruka. Jasné oko. Fajn.

Co má sakra zase znamenat tohle?

Otevřela ústa, aby se zeptala, ale to už opět měla před sebou holčičku místo stařeny.

„Přijme tě do svého srdce," zopakovala dívka, „ale už tě možná nepustí ven."

Usmála se a ukázala kamsi za Laru.

Lara se otočila a uviděla tři jasmínové kvítky.

Bílý jasmín přesně jak sliboval otec.

Když se otočila zpátky, holčička-stařena, vodní nymfa, nebo kdo vlastně byla, zmizela.

Tak fajn. Zhluboka dýchej. Uklidni se.

Lara zírala do míst, kde ještě před chvílí stála ta dívka, a hlavou jí vířily otázky, na něž nikdy nemohla najít jedinou pravděpodobnou, smysluplnou, racionální odpověď. Takže buď měla právě halucinace, nebo...

Probudil se v ní starý dobrý Sherlock Holmes. Když eliminujete

všechno nepravděpodobné, tak všechno, co vám zbude, ať je to jakkoli nemožné, musí být pravda.

Nemožné bylo, aby se ta malá holka najednou proměnila ve stařenu. Takže to nebyla malá holka. Nebyla to žádná živá, dýchající lidská bytost.

Takže...

Lara se zahleděla do míst, kde rostly jasmíny, a měla pocit, jako by opět zaslechla otcův hlas:

Jasmín. Podél khmerské stezky ho najdeš jen v padesátikilometrovém pásu, v místech, která žádný člověk už tisíc let nespasil."

A rázem byla Lara malou dívkou v otcově studovně. Stála vedle glóbu, vdechovala vůni nádherného kvítka a očima sledovala pomalé kývání otcových kapesních hodin.

Jasmín," slyšela ho říkat. „Budeš si to pamatovat, že ano? Vzpomeň si, až přijde čas?" A potom zaslechla svůj vlastní hlas.

„Ano, tati. Jasmín. Budu si to pamatovat. Určitě budu.“

Lara popošla dopředu a klekla si vedle třech kvítků. Tak fajn.

A co dál?

Rozhlédla se kolem, potom se podívala dolů. Pokrčila rameny

a utrhla jeden květ. Potom druhý. A třetí.

Třetí květina měla zcela nelogicky kořen. Zatáhla za něj. Byl dlouhý. Zatáhla ještě víc. Půda kolem rostliny se začala sypat. Objevila se díra. Lara sáhla do batohu a vytáhla z něj světlici. Díru v zemi ozářilo ostré, zelenkavé světlo. Teď poznala, že to ve skutečnosti není díra. Bylo to ústí jeskyně, která vedla kamsi dolů, do hlubin, do temnoty.

S chemickou loučí v ruce skočila dolů.

„Hanuman,“ prohlásil West. Poklepal soše na čelo a zazubil se.

„Opíčí bůh.“

„Opíčí bůh?“ Powell stál vedle něj a vrtěl hlavou. Jemu osobně připadaly ty sochy, v řadě vedle sebe jich bylo celkem šest, spíš jako opíčí vojáci. Všechny měly na hlavách helmy, ve tvářích zarputilé výrazy a v rukou dlouhé železné meče.

„Proč by někdo, proboha, uctíval opíci?“

„Jsou to docela milá stvoření,“ poznamenal West. „V přirozeném prostředí. A nezapomínejte na to, že to jsou naši blízcí příbuzní.“

„Možná tak vaši,“ odsekl Powell, přejel prstem po ostří jednoho

meče a ucukl. Bylo tak ostré, že se málem tíží. „Moji pocházejí většinou ze Švýcarska.“

Pimms, který mezitím prozkoumával druhou stranu hrobky, se k nim vrátil.

„Co to, proboha, je?“

„Opice,“ odpověděl West.

„Ach ano, vypadají jako živé,“ utrousil Pimms. „A také dost nebezpečně. Díky bohu, že nejsou skutečné. Díky bohu.“

„Zato tohle,“ prohlásil West a vytáhl jedné opice z oka drahokam, „vypadá velice skutečně.“

To byla pravda. Rubín, usoudil Powell. Uvažoval o tom, že řekne Westovi, aby ho vrátil na místo, ale koneckonců, proč by to dělal? Poctivě si musel přiznat, že ho stejně nakonec bude muset nechat zabít.

Pimms si přetřel čelo kapesníkem. „Je to vážně velkolepé místo, řekl bych. Vážně velký objev.“

„Pimmsi,“ obrátil se na něj soucitně Powell. „Vážně jsi v pořádku?“

„Ehm, ano, jistě. Je mi skvěle, báječně.“ Vypadal ohromeně, vyjeveně, prostě úplně mimo. Ale to mu mohl Powell sotva vyčítat. Ta hrobka byla skutečně velkolepé dílo, dalo by se říct, že to až člověku bralo dech, pokud jste tedy inklinovali k takovým pocitům.

Hrobce dominovala hrůzostrašná socha. Dokonce i v naprosté tmě byla tím prvním, co uvnitř uviděli. Teprve potom začali v intenzivním světle pochodní, které dovnitř přinesli Juliovi muži, rozeznávat její rysy a pocit ohrožení ještě zesílil. Byla to pravděpodobně socha nějakého boha, snad osm deset metrů vysoká a celá ze zlata. Seděl se zkříženými nohama na vyvýšeném pódiu u vzdálenější stěny hrobky. Měl šest rukou a v každé z nich držel tři metry dlouhý meč.

Šest rukou, šest mečů a tři hlavy. Tři hlavy.

„Je to stejná socha jako ta, kterou jsme viděli venku,“ poznal ji

Powell. „Vševidoucí bůh.“

„Mít tři hlavy, také bych měl mnohem lepší periferní vidění,“ zabručel West.

„Je strašně veliká,“ všiml si Pimms. „Hrozně veliká.“

Socha držela na klíně něco, co silně připomínalo obrovskou zelenou urnu. Nahoru k soše vedly schody, schody lemované tisíci nedohořelých svíc.

Vstoupili do hlavní komory po příkře se svažující rampě, která se se vstupem do hrobky pomalu narovnávala. Jak postupovali dál, začínali rozpoznávat velikost a tvar té místnosti. Dávni stavitelé tu vytvořili jakousi obří elipsu nebo vejce, na jehož jednom konci stála socha a na druhém se vcházelo dovnitř. Nad jejich hlavami obepínala komoru kamenná galerie, která téměř připomínala balkon.

Po zdech se plazily kořeny stromů, které se ztrácely někde ve stropě nad jejich hlavami.

Asi deset metrů od vchodu do hrobky objevili přes metr vysokou křišťálovou kopuli. Vycházelo z ní tlumené světlo.

„To by mě zajímalo, jak to funguje,“ ozval se West. Klekl si na zem vedle ní a soustředěním přimhouřil oči. „Vypadá to na rtuť.“

Dole pod tou kopulí je jí plný rezervoár.“ Vstal. „Takže... Ty meče,“ prohlásil a ukázal na druhou stranu komory k obrovské soše.

„Budeme je potřebovat.“ Teprve v tu chvíli si Powell všiml, že svažující se rampa končí hned za kopulí. Mezi nimi a sochou zela snad tři metry široká průrva, přes niž nevedla žádná lávka.

Na zemi před sochou viděli další železný plát. Na něm se rýsoval trojúhelník v kruhu. A v trojúhelníku oko.

Vševidoucí oko.

„Proč?“ ptal se Powell. „K čemu budou ty meče?“

West obcházel kolem kopule s loučí v ruce a Powell najednou uviděl dvě věci, kterých si předtím vůbec nevšiml. Na okraji kopule byly runy, které si v tu chvíli West četl, a rampa se těsně před koncem rozšiřovala a vytvářela kolem kopule širší kruh. Po obvodu toho širšího kruhu bylo v pravidelných vzdálenostech rozmístěno šest kamenů. V každém z nich byl obdélníkový otvor, asi pět centimetrů široký a o něco málo delší. West Powella na ty otvory upozornil.

„Runy říkají, že patří sem. Totiž ty meče.“

„Tak sem s nimi.“ Powell se podíval na chronograf. Třináct minut do konjunkce. Otočil se. Julie. Vrať se nahoru,

prosím, a sežeň něco, s čím bychom se mohli dostat na tu plošinu. Asi ti nemusím připomínat, že čas hraje proti nám." Julius se rozběhl ven už při slovech „asi ti nemusím připomínat..." a mávl na jednoho muže, ať jde s ním. Zatímco čekali, až se vrátí, West rozmístil po obvodu hrobky pochodně, aby si ji mohli lépe prohlédnout. Ve stěnách hlavní komory našli spoustu výklenků. Powell s Western je zběžně prohlédli. V jednom z nich našli sérii snad osm metrů dlouhých basreliéfů, v dalším malý, třpytivý vodopád. V každém z těch výklenků stálo stejných šest opicích vojáků, Westových příbuzných.

Powell se vydal na průzkum dalšího výklenku. West s Pimmsem se celou dobu bavili.

„Pimmsi."

„Ano?"

„Myslíš, že najdeš cestu ven na povrch?"

„Tedy, ehm, označili jsme si cestu, ne? Těmi malými věcičkami, co modře svítí... takže, asi ano. Ano. Aspoň doufám."

West ztišil hlas.

„Fajn. Tak běž."

„Kam?"

„Zpátky nahoru. Fofrem, tempo tempo."

„Já... to asi nemohu, aspoň zatím. Totiž, pan Powell..."

„Pimmsi. Kamaráde. Vážně uvažuj o tom, že by ses měl vrátit nahoru. Hned."

Powell se znovu podíval na chronograf. Jedenáct minut,

Uslyšeli kroky.

Do komory vpadl Julius s jedním ze svých mužů a několika vyděšenými domorodci. Nesli dva bambusové žebříky.

„Skvělá práce, Julie. Položte je sem."

Žebříky byly právě tak dlouhé, aby dosáhly z rampy k podstavci sochy. „Pane Weste. Tempus fugit!" zavolal Powell.

„Potřebujeme ty meče."

Tempus fugit. V tom Lara, která se v tu chvíli skrývala ve stínu jednoho obřího kořene, po němž sešplhala dolů, s Powellem souhlasila. Čas letí. Podívala se na hodinky.

Deset minut do konjunkce.

Stála vysoko nad nimi a dívala se, jak pokládají žebříky přes průrvu mezi rampou a zlatou sochou. Potom přes ně Powellovi muži s Western v čele přeběhli.

„Tak fajn, pánové," vykřikl, když se dostali na druhou stranu.

„Ted' toho drobečka obereme!"

Začali soše vytahovat meče z rukou.

Co to, k čertu, dělají?

Vypadalo to, že jsou ty meče hrozně těžké. Každý museli nést ve dvou. Lara je sledovala, jak s nimi scházejí ze schodů a balancují na žebřících, aby je potom jeden po druhém zasunuli do vyvýšených podstavců na kamenné rampě.

„Skvělá práce." To byl Powell. „Opatrně, Julie. Pozor, Alstone."

To je ono. Už nám zbývá jen pár minut." Powell držel Hodiny věků v jedné ruce a chronograf ve druhé. „Pamatujte na to, že hledáme něco, co je ukryto nejen v prostoru, ale i v čase."

Lara se posunula po římse kousek blíž k nim a opět se zastavila.

V místech, kam sešplhala po kořenech, se pískovcová galerie už skoro rozpadala a drolila, ale tam, kde stála teď, zůstal kámen zcela neporušený. Sehnula se k zemi a zastínila narudlé světlo louče, aby lépe viděla. Do kamenného bloku kdosi vytesal runy. Vypadaly podobně jako ty, které si pamatovala z fotografií hodin pokroucené, převrácené podoby run, které už tak dobře znala. Tyto runy tvořily krátký, opakující se vzkaz, pár řádek, opakujících se po celém obvodu hrobky. Ale co znamenaly, to už...

Zkrátka neměla tušení.

„Co uděláme teď?" Komorou se k ní donesl Pimmsův hlas.

„Hodiny jsou klíč," odpověděl Powell. „Uvidíš."

Podívala se pod sebe. Všichni, včetně Alexe, stáli v kruhu kolem něj. Dva muži právě nesli poslední meč. A Lara si všimla, že ta zářící křišťálová kopule na zemi má ve skutečnosti tvar oka.

Powell nad ním držel Hodiny. Vypadalo to, že pozorně sleduje ciferníky uvnitř. Aha. Laře to došlo. Překládal.

Znovu se zadívala na pokroucené runy. Co můžou znamenat?

Na co by mohly být dvě různé sady symbolů, proč někomu ztěžovat...

Aha.

Vytáhla nůž a přiblížila jeho blyštivou čepel k runám. Na jeho povrchu uviděla jejich dokonalý obraz, tentokrát již bez problémů čitelný.

Zrcadlově převrácené runy.

Uklidila nůž a začala překládat téměř současně s Powellem.

„Snadno uvěříme prostým..."

„Lžím," zašeptala Lara a dokončila překlad za něj. „Když nehledíme okem tím."

Blake? Co to má znamenat?

„Dvě minuty do konjunkce," vykřikl Alex.

Powellovi muži zasunuli poslední meč na místo.

„Když nehledíme okem tím," ukončil překlad i Powell. Potom se postavil nad kříšťálovou kopuli a přidržoval Hodiny nad jejím okem.

„Čtyřicet pět, čtyřicet čtyři, čtyřicet tři..."

Powell přikývl. „Počítejte se mnou, pane Weste. Načasování musí být přesné."

„Čtyřicet jedna, ne, kurva, čtyřicet devět..."

Powell na okamžik odtrhl oči od Hodin. West se na něj usmál.

Powell na tohle neměl náladu. Byl v silném pokušení poručit Juliovi, aby toho chlapa zastřelil, ale potom si uvědomil, že na to bude spousta času potom. Vlastně na to budou mít nekonečně času.

A snad ještě o trochu víc.

„To bylo dětinské," zpražil Westa pohledem. „Ať se to neopakuje, jinak bude mít tahle hrobka o nájemníka víc, až ji zase zapečetíme."

Třicet vteřin, plus mínus, pomyslel si. A první část bude má.

„Pane Powelle!"

Hlas Lary Croftové. Nesmysl.

Ale když odtrhl oči od hodin, opravdu ji uviděl stát na druhé straně hrobky, vysoko nad nimi na kamenné galerii.

Vyšla na světlo. „Děláte velkou chybu!"

Hrobkou se rozlehla střelba a Lara opět zmizela ve tmě.

„Přestaňte střílet! Přestaňte střílet!" Panebože, to bylo to poslední, co teď potřeboval. Ještě aby nějaká zbloudilá kulka zasáhla Hodiny... „Weste, počítejte sám. Lady Croftová!"

„Pane Powelle. A pane Weste." Znovu vyšla na světlo. „Alexi.

Koukám, že ses naučil počítat. Já zírám."

„Třicet jedna... ahoj, Laro..."

„Jsi tu na výletě?"

„Dvacet devět... ne, pracovně... dvacet sedm..."

„Lady Croftová." Už toho bylo dost. „Prozradíte mi nějaký dobrý důvod, proč bych vás neměl nechat na místě zastřelit?"

„Tohle není to pravé oko."

Nesmysl. „Je to ono."

„A já vím, kde je to pravé oko."

„Tohle je pravé oko," trval na svém Powell a zavrtěl hlavou. Lara ho napodobila.

„Právě že není, víte? Ve skutečnosti je to jen zrcadlový obraz."

Powell se podíval na Westa, který dál odpočítával. „Dvacet, devatenáct..."

Byl to jen výplod jeho přebujelé představivosti, nebo ve tváři toho muže zahlédl záblesk pochybnosti?

„Lady Croftová. Mám takový dojem, že se mě snažíte připravit o můj velký triumf."

„Proč bych vás měla chtít o něco připravit zrovna teď? Potřebuji, abyste to našel, abych vám to mohla později ukrást."

Uprostřed odpočítávání se West uchechtl. Powella to rozzuřilo málem k nepřítelství.

„Blufujete." Otočil se k Juliovi. „Pamatuj si, že máš slečnu Croftovou zabít, jestli se o něco takového pokusí."

Julius přikývl. „Šestnáct, patnáct..." odpočítával West. Powell se podíval na vrchol kříšťálové kopule, na oko, které čekalo, až do něj vloží Hodiny.

„No, můžeme to udělat po mém, nebo se tady všichni sejdeme při příští konjunkci." V jejím podání to znělo skoro filozoficky.

^ „A to už vám s radostí dovolím, abyste mě zabil."

| Powell se podíval na ciferník hodin. Tři planety se nezadržitelně blížily ke konjunkci. „Budeme sice muset počkat dalších pět tisíc let," pokračovala nevzrušeně Lara, „ale..."

Zuřivě přemýšlel. Podíval se na Laru, potom na sochu boha před sebou a nakonec na urnu na jejím klíně. Všiml si, že do boku té urny je zasazená malá kříšťálová kopule, která vypadala jako oko.

Bylo tohle to pravé oko?

.Jedenáct. Deset."

Podíval se na oko na kopuli pod sebou. Bylo to tohle? Nebo přece jen to na urně u sochy?

K čertu s tím. Hodil Hodiny přes hrobku Laře. Naprosto přesně.

Chytila je v letu, skočila doleva a zmizela.

Na kratičký okamžik Powell oněměl. Cítil odpornou pachut' v puse. Za to ji vlastnoručně zabije. Potom ji oživí a zabije ji znovu.

Lara se objevila na galerii o kus dál, vedle přesného obrazu oka v kříšťálové kopuli.

„Osm," vydechl West.

„Panebože," vzdychl Pimms.

„Ticho," zasyčel Powell.

Položila Hodiny do oka.

Kruhová rampa kolem kopule začala dunět, hýbat se a zuřivě se otřásat. Vypadalo to, že celá hrobka vibruje. Powell si všiml, že se ve tmě u stropu komory něco houpe, kousek od míst, kde stála Lara. Přímě proti zlaté soše visela v úrovni kamenné římsy na dvou silných lanech otesaná kláda. Na jednom konci měla špičku zakončenou železným bodcem,

který měl přesně stejnou velikost jako oko na boku urny. Na tupém konci bylo v kládě oko, které spojoval s podobným okem zapuštěným do římsy velký železný kolík, a tak držela kláda na jednom místě. Od kolíku vedl přes několik masivních kladek silný železný řetěz, který se o kus dál ztrácel pod zemí.

„Pět.“

Bylo slyšet dunění nějakého stroje. Kov narážel na kov. Hned vedle Powella vyjela z podlahy nějaká páka. Zatáhl za ni. Tím uvolnil kládu.

Lara na ni skočila. Co má zas za luhem?

„Zastřelte ji!“ zaječel Powell.

Stříleli. Kulky se zakusovaly do klády, až z ní odletovaly třísky.

Ale stříleli pod špatným úhlem, protože ona byla nahoře. Mrštne po kládě přeběhla a přerázla přední lano, takže se konec klády s bodcem naklonil dolů.

„K čertu,“ zařval Powell. Už měl těch nesmyslů dost.

Vzal pušku, zasunul do ní nový zásobník a namířil.

V zaměřovači se objevila andělská tvářička lady Croftové.

Vždy udělej to, co nikdo nečeká. Lařino pravidlo číslo jedna, což v praxi znamenalo nestát hned vedle Hodin a nečekat, až se objeví první kus Trojúhelníku. Powell by ji měl celou dobu na mušce. Copak by tak vůbec měla šanci se půlky Trojúhelníku zmocnit?

Ne, musela toho muže udržovat v nejistotě. Jakmile spatřila letící beranidlo, usoudila, že nastala ta nejlepší chvíle, aby se vložila do hry. Visela v prostoru a musela se spolehnout na jediné zbývající lano, které přidržovalo kládu. Uvažovala, jak bude postupovat dál. Pustí se provazu, dopadne rovnou na toho tlustého hajzla vedle Powella a použije ho jako štít, který ji bude chránit před kulkami ostatních. Včetně toho mizery Westa a...

Dole pod ní Powell hrábl po pušce a namířil na ni.

Vzápětí však stočil ústí hlavně a prostřelil urnu v klíně sochy.

Vyšplíchla voda. Lara se podívala dolů a uviděla, že urna ukrývala žlutavou kovově lesklou látku. Zlato? Ne.

Je to fosfor, uvědomila si. Ještě stále se držela klády. Jakmile

voda klesne natolik, aby se ke krystalům dostal vzduch...

„Jedna,“ prohlásil Alex.

Vzduch se dostal ke krystalům.

Výbuchly oslnivým bílým světlem. Hrobku zaplavila jasná záře.

Lara rychle odvrátila obličej. Na zlomek vteřiny koutkem oka zahlédla, jak se křišťálová kopule vedle Powella třísť a sloupec stříbřité tekutiny vystřeluje vzhůru. Mohla by to být rtuť?

Otočila se pořádně se zadívala na sloupec před sebou. Nepochybovala o tom, že je to rtuť. Odraz světla na kovovém povrchu sloupce rozehrál na zdech hrobky úchvatnou podívanou, která připomínala výbuchy světlic na Nový rok.

Na vrcholu sloupce se cosi zatřpytilo.

„To je nádhera,“ slyšela říkat Pimmse. „Skutečná... nádhera. Ale

kde je ta polovina Trojúhelníku?“

„Objeví se,“ ujistil ho Powell. „Cítím to, Pimmsi. Vzpomeň si, není skryta pouze v prostoru, ale i v čase. Objeví se pouze najednou... ah...“ Powell udělal krok vpřed směrem ke sloupci rtuť.

„Tady je!“ zakřičel Pimms. „Trojúhelník.“

A měl pravdu. Záře na vrcholu stříbřitého sloupce se zvětšovala.

Lara viděla, jak začíná nabývat konkrétní tvar.

Pustila se lana.

Powell sáhl po Trojúhelníku. Lara prolétla vzduchem, těsně ho minula a sebrala Trojúhelník.

Sloupec rtuťi se teatrálně zhroutil k zemi. Tekutý kov vyplnil každou skulinku v podlaze. Podivná květina s kořeny ze rtuťi rostla neuvěřitelnou rychlostí.

Lara přistála v podřepu na stupínku přímo naproti Powellovi.

V jedné ruce držela Trojúhelník a ve druhé pětáčtyřicetku. Mířila

s ní Powellovi na hlavu. „Vidíte?“ křikla. „Musela jsem počkat, až ho najdete, abych vám ho mohla ukrást.“

„Skvělá práce, lady Croftová.“ Powell, namísto aby byl vzteky

bez sebe, uznale pokýval hlavou a usmíval se. Vyzařovalo z něho něco horšího než vztek. Z toho, co Lara vyčetla v jeho očích, jí naskočila husí kůže. „Zdá se, že jsem vás podcenil. Slibuji, že už se to víckrát nestane.“

„Jsem z toho celá blahem bez sebe.“

Powell kývl směrem ke kládě. „Velice působivé. Myslím, že některé z vašich schopností bychom mohli využít.“

„Mě nikdo nebude využívat, pane Powelle.“

„Nezdá se mi, že byste si za dané situace mohla příliš vybírat.“

Usmál se. „Moji muži, jak vidíte, mají značnou početní převahu.“

Lara to viděla. Okolo ní se shlukla přinejmenším desítka chlapů a mířili na ni odjištěnými samopaly. Viděla je, ale její pozornost upoutalo něco úplně jiného.

Rtuť. která se rozlila po podlaze hrobky... šplhala nahoru po zdech.

Takhle se přece rtuť obvykle nechová. Pokud věděla, tak se tak nechová žádný známý prvek.

„Nuže, lady Croftová,“ Powell zkřížil ruce na prsou a věnoval jí další pokřivený úsměv. „Co teď hodláte udělat?“

Rtuť už dosáhla až ke stropu a začala kapat na hlavy soch ve výklencích. Opičí vojáci.

Laru najednou přepadlo neblahé tušení, velice neblahé tušení, které se týkalo dalšího vývoje událostí.

„Co hodlám udělat?“ Zasunula pětačtyřicítku do pouzdra a ustoupila o krok zpět. „Hodlám odsud vypadnout. A vám radím, abyste udělal to samé.“

„A proč bych vás měl poslechnout?“

Ze všech stran se začalo ozývat praskání. Powellovi muži se nervózně rozhlíželi kolem sebe. Co? Kde?

„Protože je to vaše jediná šance dostat se odsud živý.“

Powell se zatvářil zamyšleně, a potom se ušklíbl.

„Takové drama! Úchvatné!“ Tleskl a rozesmál se. Alex se nesmál. Viděl totéž, co Lara.

„Hele, Poweile, myslím, že má tentokrát pravdu, tedy...“

Powell se otočil k Alexovi a zuřil. „Nebudte...“

Laru zvlášť potěšil pohled na Powella, který samým překvapením nestačil ani zavřít pusy.

Opičí voják, jedna ze soch, si stoupl mezi Alexe a Powella a díval se staršímu z obou mužů přímo do očí.

„...směšný.“ Powell konečně dokončil větu a zíral na oživlou sochu. „Pozoruhodné.“

Kdo uteče, vyhraje, blesklo Laře hlavou. Zasunula Trojúhelník za opasek.

Praskání kamene se ozývalo z celé hrobky. Z výklenků, galerií i z přízemí...

Opičí vojáci se probouzeli k životu.

„Svatá matko Boží.“ Vydechl Pimms a zavrával.

Opičí voják vedle Powella zvedl meč.

Všichni opičí vojáci v hrobce najednou pozvedli meče. Pohled na ně bral dech.

Vůdce opičáků tál po Powellovi, který se v posledním zlomku vteřiny skrčil. Rozpoutalo se peklo.

Lara seskočila z rampy a současně vytáhla obě pětačtyřicítky.

Vzala si na mušku opičáka, který k ní byl nejbližší, a v pádu střílela.

Kulky roztržily meč a zasáhly oživlou sochu do ruky. Aspoň že nejsou nezničitelní. Díky bohu i za maličkosti.

Powellovi muži utvořili kolem něho a Pimmse kruh a bezhlavě stříleli z AK-47.

Náhle se jeden z opičáků oddělil od skupiny útočící na Powella a obrátil svoji pozornost k Alexovi. Rozmáchl se. Co má zase být tohle?

„Hele kámo, je mi to vážně líto,“ brebentil Alex. „Asi to chceš zpátky, vid’?“

Zalovil v kapse a podával opičákovi nějaký kámen. Ne, není to šutr, opravila se v duchu Lara. Je to drahokam. Opičák po něm hrábl a...

Alex mu uštěřil hlavu. „Sráči.“ Lara se zadívala na padající hlavu a všimla si, že jedno oko schází.

„Alexi Weste!“ zakřičela. „Jsi vůl.“

Otočil se usmál se. „Mám dojem, že výstižnější titul je vykradač hrobek, děkuji uctivě.“

Lara ho probodla pohledem. „Ty nejsi vykradač hrobek...“

Zleva zaslechl podezřelý zvuk a hbitě se sehnula.

Nad hlavou jí zahvízdala čepel meče. Zamířila pětačtyřicítku a uštěřila opičákovi ruku. Všimla si, že Powellovi muži už likvidují poslední zbytky oživlých opičáků.

„Mohl bych si to prohlídnout?“ Alex se na ni usmál a ukázal na Trojúhelník, který měla za páskem.

„Pošlu ti fotku,“ odsekla. Už měla nejvyšší čas vypadnout.

Otočila se a rozběhla se pryč. Kličkovala mezi popadanými kusy zdí z horní galerie, kusy rozbitých soch opicích vojáků, a střelbou si razila cestu k východu.

„Zastavte ji!“ řval Powell. „Má Trojúhelník!“

V cestě jí ležel padlý sloup o průměru několikasetleté sekvoje.

Příliš vysoký na to, aby ho přeskočila, a příliš masivní, než aby ho odstřelila. Seskočila dolů, na podlahu hrobky, a na druhé straně se zase vyšvihla zpátky. Dva Powellovi muži jí byli v patách.

A další dva měla přímo před sebou,

Sakra.

Podlaha se znovu zachvěla.

„Proboha, co je to zas?“ vyjekl Powell a rozhlížel se kolem.

„Co zas?“

Na stupínku proti nim se probouzela k životu šestiruká zlatá socha. Vstávala. Tyčila se nad nimi stále výš a výš.

Zapraskal kámen.

Jako by se vztekala, že ji přinutili vstát, a teď si protahovala ztuhlé svaly.

Ta věc však vůbec nepůsobila toporně, když sestoupila z podstavce, pružně se sehnula, natáhla se po šesti masivních mečích kolem kříšťálového dómu a tasila je. Znovu se nad nimi tyčila v plné výšce deseti dvanácti metrů a lině otáčela třemi hlavami a rozhlížela se po hrobce.

Powellovi muži zatím do ní vyprazdňovali jeden zásobník za druhým. Kulky se zavrtávaly do oživlé sochy a vzduchem jako třísky létaly kusy zlata, úlomky kamene a drahokamy.

Ale ta příšerná bytost si toho očividně nevšimla. Něco hledala.

Jeden pár očí upřela na Laru. Všechny tři hlavy ztuhly.

Vykročila přímo k ní. Hrobkou zaburácely kroky.

„Co?“ křikla Lara. „Co chceš?“

Zamířila a začala na tu věc střílet. Lařiny kulky rvaly z oživé sochy větší kusy kamene než náboje ze samopalů, ale ta věc si jich očividně nevšímala o nic víc. S jistotou buldozeru se sunula kupředu. Obrovské meče svištěly vzduchem. Pětačtyřicítka v Lařině pravičce slabě cvakla. Zásobník byl prázdný.

Lara zmáčkla knoflík na popruhu batohu. Ze dna vypadla zvláštní konstrukce, po jejíž obou stranách se ježily zásobníky. Nepřestávala střílet levičkou a pravičkou zašmátrala za sebou, nahmatala zásobník a zacvakla ho na místo.

Tak tohle se ti, Brycei, povedlo. V duchu si umínala, že mu nesmí zapomenout poděkovat, až se vrátí.

Zahlédla nějaký pohyb vpravo.

Otočila se. Mířili k ní dva opičí vojáci s tasenými meči. Trhla sebou. Už byli příliš blízko, než aby stačila vystřelit. Skrčila se a odkutálela...

Oživlá socha švihla jedním z mečů a jedinou ranou utřela oběma opičákům hlavy.

Dala se do běhu a obr za ní. Lara si nedokázala vzpomenout, že by ji kdy někdo tak urputně pronásledoval snad jedině hrabě z Farringtonu, ale ten k tomu měl zcela odlišné a naprosto zřejmé důvody. Proč se ji ten zlatý panák tak moc snaží chytit? Nejspíš proto, že má...

Cítila polovinu Trojúhelníku pevně zastrčenou za opaskem.

„Alexi!“ křikla. „Chceš si to prohlídnout?“

West, který stál zhruba v polovině síně u podstavce, z něhož se zvedla socha, sklonil zbraň.

„Co?“

„Chytej. Je tvůj.“

Hodila Alexovi polovinu Trojúhelníku. Chytil ji a tvářil se zmateně.

„Laro?“ Obrátil ho v ruce. „Co to má sakra znamenat?“

Socha se zarazila uprostřed pohybu a zamířila k Alexovi. Kamenné nohy s duněním dopadaly na podlahu.

Alex pochopil. „Kurva!“ Zamířil a rychle vystřelil. Lara pálila oživlé soše, která dusala k Alexovi, do zad. Lara lapala po dechu, ale přesto byla schopná mířit. Vzala si na mušku jedno z ramen.

Kulky rvaly velké kusy kamene.

Paže s duněním dopadla na zem a roztříštila se. Jedna je fuč, ale pět jich ještě zbývá.

Obr mezitím dorazil k Alexovi. West se schoval za jedním ze sloupů podpírajících galerii. Právě včas. Meč prosvištěl místem, kde ještě před okamžikem stál.

Socha zaútočila na sloup a přerazila ho vpůli.

Celá hrobka se otřásla. Ze stropu se sesypal prach.

„Rozmyslel jsem si to!“ zahulákal Alex. Polovinu Trojúhelníku držel v jedné ruce. „Nech si ho!“

Trojúhelník letěl napříč místností zpátky. Socha se otočila a sledovala jeho let.

„Chyťte ho! Chyťte ho!“ ječel Powell ze stupínku nad Larou na své muže. Nikdo z nich se však k tomu příliš neměl.

Lara zasunula pětačtyřicítku do pouzdra a chňapla po Trojúhelníku. Oživlý obr vyrazil zpátky za ní. Rozběhla se.

Zastavila se tak, aby Powell a jeho muži stáli mezi ní a sochou.

„Tak si pro něj pojďte!“ křikla a zvedla Trojúhelník nad hlavu.

Vzápětí ho zastrčila zpátky za opasek.

Kamenná nestvůra se hnala přímo na ni. Meče se jen mihaly.

Vystříkla krev a hrobka byla náhle plná řevu. Powell a jeho muži umírali. Ne, Powell ne.

Stačila si toho všimnout ve zlomku vteřiny. Víc času neměla, protože nestvůra šla po ní. Střílela z obou zbraní a podařilo se jí soše způsobit několik citelných škod. Opravdu pořádných. Socha už byla jen pouhou kamennou kostrou, stínem někdejší majestátní nádhery, ale stále jí ještě zbývalo dost sil, aby se dokázala ohánět meči.

Jeden z nich teď pozvedla.

Lara zamířila na ruku s mečem a vystřelila. Jednou a podruhé.

Loket se roztříštil a změnil se ve spršku kamenných úlomků. Ruka s mečem se zaduněním dopadla na podlahu.

Dvě už jsou mimo hru.

Kamenná obluda se k ní nepřestávala blížit. Teď se však už jednalo jen o střelbu na cíl. Ustupovala sice, ale měla pocit, že má situaci pod kontrolou. Vzala si na mušku další z paží. Střílela jednou rukou a druhou šátrala po dalším zásobníku, aby nabíla druhou pětačtyřicítku...

Pás byl prázdný.

Oživlá socha zaútočila.

Pravidlo číslo jedna, blesklo Laře hlavou, a zaútočila rovněž.

„Laro!“ slyšela ječet Alexe. „Zbláznila ses?“

Od sochy ji dělil tak metr a půl, když švihem vykopla obě nohy.

Trefila sochu do míst, které je u všech živých bytostí velice citlivé, ale v tomto případě jí šlo pouze o narušení rovnováhy protivníka.

Úder byl dostatečně silný na to, aby obluda zavrávala. Z rozkroku kamenného obra odpadl velký kus kamene.

„Páni.“ Alex nevěřícně vrtěl hlavou. „To chce vážně chladnou hlavu.“

Socha znovu zavrávala a narazila do stěny, čímž roztříštila další sloup.

Hrobka se opět zatřásla.

Na hlavy se jim snášel prach.

Lara se podívala vzhůru. Galerie se hroutila. Odkutálela se zpod

sochy a snažila se dostat co nejdál od ní. Právě včas. Vzápětí se na zlatou sochu zřítíla menší hora kamení a bylo po ní. Nezbylo z ní víc než hromada suti. Powell hulákal na své muže a ukazoval na Laru, která běžela k východu z hrobky, ježž naneštěstí blokovali poslední opičí vojáci. Tvářili se boječtivě. Neměla čas se s nimi zdržovat. Vyskočila na zídku a přeskočila na další. Opičáci vyrazili za ní. Znenadání se otočila a skočila na ně. Dřív, než stačili zvednout meče, stála na nich. Přeběhla po ramenou opičáků, dorazila k východu na přístupovou rampu a ven z hrobky.

Proběhla kolem blikajících modrých světýlek umístěných každých několik desítek metrů podél přístupové cesty.

Zahlédla světlo,

skutečné denní světlo. Vynořila se z tunelu a dívala se do překvapených tváří najatých kopáčů a několika Powellových mužů. Byli to nemyslicí hulváti, takže po ní začali střílet. Byli však příliš pomalí a džungle se zelenala příliš blízko.

Prodírala si cestu křovím, listy ji pleskaly po těle a...

Počkat.

Kam se vlastně žene?

Dalekohled i vysílačka zůstaly v batohu, takže zalovila u opasku

a vyndala miniaturní mobil. Za běhu ho otevřela a stiskla jedno

z tlačítek rychlé volby.

„Brycei! Brycei! Vstávej!”

Cosí zaslechla. Vzadu za ní se ozvalo zapraskání. Někdo se prodíral křovím za ní. Potřebovala se dostat k Roveru.

Vsádila by slušný balík peněz na to, že se jí v jejím Rovem podaří ujet nebo se probít celou obrněnou divizí. Při pohledu na slunce však zjistila, že běží téměř naprosto opačným směrem.

Z telefonu se konečně ozval Bryceův hlas.

„A, nazdárek. Bryce teď momentálně nemůže brát telefon, ale můžete mu nechat vzkaz. Zavolá vám zpátky, jakmile to bude možný. Píp.”

Ušklíbala se. „MOC vtipný. Cha-cha.”

Zahvízdaly kulky.

Přikrčila se a zahnula doprava, sklonila hlavu a snažila se držet

co nejbliž u země.

„Laro? Slyšel jsem střelbu. Jsi v pořádku?”

„Jo, jo a jo. Právě teď tápu ve tmě, takže potřebuju nasměrovat.

Jsem na východ od hrobky. Máš něco?”

Ozvala se další střelba. V místech, kde byla ještě před chvílí, zahvízdaly kulky.

„Zapnu počítač. Dej mi vteřinku. A je to tady, tak, kdepak jsem...?”

„V Kambodži,” napověděla mu Lara. „Zapomněls?”

Za ní se ozval výkřik. Lara zahlédla Powellovy muže, jak se prodírají džunglí. A Alexe. A Pimmse, který ukazoval přímo na ni.

Znovu se rozeběhla.

„Je tam řeka!” z dálky zaslechla Hillaryho hlas.

„A, ten modrý proužek. Ano, řeka,” zopakoval Bryce. „Severovýchodně, asi třicet stupňů od... ne, ne, vydrž...”

Nad hlavou jí zahvízdaly kulky. „Nezavěšujte, jste v pořadí, nebo co?”

Rozeběhla se, zaslechla zapraskání v telefonu a bylo jí jasné, co se stalo. Aniž by se pokusila znovu navázat spojení, zmáčkla tlačítko s červeným sluchátkem a zastrčila mobil zpátky. A s nově nalezenou energií vyrazila kupředu.

Pardon, pánové, pomyslela si v duchu. Představila si Bryce

a Hillaryho, jak si mamě lámou hlavu tím, co se jí tak asi mohlo přihodit. Zavolám vám později.

Proběhla posledním kouskem džungle, který jí dělil od mytiny.

Trochu bahna a hned za ním...

Útes. Zaslechla zurčení. Voda. Ozývalo se to zpoza útesu.

Svoboda.

Zaslechla praskot lámaných větví. Vzápětí se ozval hlas: „Budu střílet!”

Lara se ušklíbala.

Poznala ten hlas. Byl to Alex. Funěl.

Laro, vzdej to. Oni tě zastřelí.”

Ani se neotočila. Utáhla si popruhy na batohu.

„Oni možná, ale ty ne.”

„Neměla by sis tím být tak jistá. Na téhle práci mi záleží. Dokonce moc mi na ní záleží.”

Otočila se a usmála se.

„Ne víc než na mně.”

Zrudl.

Skočila.

Ano, pane Garethe. Ne, pane Garethe. Ne, pane. Ano, pane. Ne, pane. Vteřinku, pane.” Powell zakryl mluvítko telefonu levou rukou. „Pimmsi, přestaň na mě tak zírat, nebo tě pošlu zpátky do té hrobky posbírat munici, kterou jsme tam nechali.”

Pimms na něj přestal zírat. Stáli vedle Land Roveru a Powell držel satelitní telefon. Na kapotu auta postavili satelitní anténu. Gareth volal jménem Rady a Powell si při rozhovoru s ním v duchu představoval ty „význačné gentlemany“ za jeho zády. Rada chtěla vědět, jestli našel první část Trojúhelníku. Na to se ho zeptali před pěti minutami. Teprve teď domluvil.

„Ano, najdeme ji, ale jsem si jist, že lady Croftová přijde za námi. Jedna část je bez té druhé k ničemu.“ Z druhého konce linky následovalo vzrušené reptání. „Ne. Není možné, aby jen tak nechala minout konjunkci, aniž by se ho pokusila použít. Je to Croftová i dcera, pane. Víte přece, co to znamená.“ Powell přikývl. „Ano, pane. Sbohem, pane.“ Praštil s telefonem a začal si palcem a ukazovákem masírovat kořen nosu.

„Mám zlost,“ oznámil svému okolí. „Moc velkou zlost.“

Zaslechl několikanásobné vzdalující se šoupání nohama. Chytré. Powell měl nutkání popadnout pušku a začít střílet lidi kolem bez rozdílu. Nic jiného než moc nad životem a smrtí nemohla utišit jeho současný pocit bezmoci.

Otevřel oči. Pimms na něj soucitně zíral.

„Mohu vám přinést něco k pití, pane? Mohu udělat něco, co by vás uklidnilo?“

Powell zavrtěl hlavou. „Ne. Jediné, co by mě teď uklidnilo, je mít ten kus Trojúhelníku v ruce. Máš ho snad? Ne? Tak mi dej pokoj.“

Garethovi pochopitelně lhal. Bylo velice dobře možné, aby Lara

Croftová sebrala první polovinu Trojúhelníku, nepočkala na konjunkci a odletěla někam na Bóra Bóra. To se nesmělo stát. Musel ji přinutit, aby mu ji přinesla. Potřeboval na ni nějakou páku.

West seděl na zemi opodál a opíral se zády o jeden z kamenů, který předtím vytahali ze země. Od návratu z neúspěšného pronásledování lady Croftové byl velmi zamlklý.

Powell mu pokynul prstem.

„Pane Weste, pojdte sem, prosím.“

West vstal a přišel blíž.

Powell ho vzal kolem ramen.

„Chtěl bych, abyste mi řekl všechno, co víte o lady Croftové.“

Například, kdo je jí nejbližší? Kdo je pro ni důležitý? Pro koho by se byla, podle vašeho názoru, ochotna obětovat?“

„Ehm.“ West se rozpačitě ošíval. „To je, ehm, velice osobní, pane Powelle. Velmi osobní.“

„Ano.“ Powell vzal Westa kolem ramen trochu pevněji, a potom ho otočil, aby se mu mohl podívat přímo do očí. „Přesně tak.“

Teplá voda.

Hřejivé slunce.

Poklidný proud řeky.

Když Lara vyplavala na hladinu, chytila se velké větve a nechala se unášet proudem. Proud byl silný, ale ne zase moc silný, takže si v závěsu za tou větví připadala jako za hodně pomalým motorovým člunem. Jako kdyby ji vzali na tréninkovou projížďku před samotnou jízdou na vodních lyžích. Položila se ve vodě na znak a dívala se, jak velký útes a malý Alex mizí v dálce.

Řeka se vinula dál a dál. Lara se s kusem Trojúhelníku bezpečně

schovaným za opaskem nechala pohodlně unášet. Obloha potemněla a na několik minut se spustil silný liják. Proud zesílil. Příval deště se zmírňoval, až ustal docela, a opět vyšlo slunce.

Útesy na obou březích zmizely a vystřídala je džungle, potom pole. V dálce viděla rýžová pole, zemědělce, muže a ženy, některé ve slamácích, jiné svlečené do půl těla a všechny ohnuté nad úrodou.

Kolem ní propádl v malé kanoi bezzubý stařec, aniž by si jí všiml, když se mžouravě rozhlížel po hladině. Za lodí táhl rybářskou síť.

Proud se zpomalil. Lara se ve vodě obrátila a uviděla rychle se

přibližující chatrč na pylonech, která vybíhala nad vodu. Potom druhou, třetí a čtvrtou na obou březích. V dálce na kopci napravo uviděla překrásnou, zlatem se lesknoucí střechu. Chrám.

Lara pustila větev, doplavala ke břehu a vynořila se z vody kousek od houfu dětí, které si hrály na břehu. Uviděly ji a vyprskly smíchy.

„Co je tady k smíchu?“ vyjela na ně položetrem, polovážně Lara s rukama zapřenýma v bok.

Děti vypískly a znovu se rozesmály, načež se rozběhly pryč.

O kus níž po proudu uviděla na břehu klečet mladého muže v šafránovém rouchu. Měl oholenou hlavu a polohlasně se modlil. Lara počkala, až skončí, a potom si odkašlala.

„Promiňte,“ spustila khmersky. „Namočila jsem si telefon. Nevíte, odkud bych si mohla zavolat do zahraničí?“

Mnich se na ni podíval a zamžikal.

„Telefon.“ Usmál se. „Jistě. Pojdte se mnou.“

Za půl hodiny už v suchých šatech konkrétně půjčeném sáří stála na střeše chrámu, který zahlédla z řeky. Chrám byl součástí většího komplexu budov vysokou zdí obehnaného buddhistického kláštera. Vedle ní stál nejvyšší představený kláštera, starý a na první pohled velmi křehký muž kolem sedmdesátky. Před ním stál mladý mnich s parabolou satelitní antény nasměrovanou na západ v náručí.

Lara držela klášterní satelitní telefon u ucha. Právě vytočila číslo k Bryceovi do přívěsu.

„Už to zvoní?“ vyptával se starý mnich.

„Ano, zvoní," potvrdila s kývnutím Lara. „Zatím to ale nikdo nebere."

„Haló?"

„Brycei." Lara se usmála. „To jsem já. Jsem v pořádku."

„Ach. Díky bohu. Měli jsme o tebe s Hillarym... potom, co vypadlo spojení..."

„Co Hilly?"

„Před pár hodinami jsem ho poslal s láhví Glenfiddichu do postele. Moc se mu uleví, až se vzbudí. Podařilo se ti ty Hodiny získat zpátky?"

„Ne. Ale mám první půlku." Rukou jí projelo bolestivé cuknutí.

Přes starostlivou péči, které se její ráně dostalo, stále krvácela. Bylo to jen škrábnutí po zbloudilé kulce, nebo šrám po ráně některého, z opicích vojáků, ale pálo to jako čert.

„To jsou skvělé zprávy. Pa-ráa-da. Úžasný." Bryce jančil radostí.

Když se nad tím tak zamyslela, zažívala velmi podobné pocity.

„Jo. Takže mám dojem, že jsme si s panem Powellem kvit."

„A nebude tě teď chtít rovnou zabít?"

„Ne, ne. Nejdřív bude chtít dostat půlku Trojúhelníku, a teprve potom mě zabít. A právě to bude jeho největší chyba."

„Že tě zabije?"

„Ne, troubo. Nedovolím mu, aby mě zabil. Jeho problém je, že potřebuje něco, co teď mám já. Jedna část je bez druhé k ničemu."

Mnich na ni upřeně zíral a přikyvoval, jako kdyby rozuměl tomu, co říká. To bylo pochopitelně nemožné, protože mluvil při nejlepší vůli zkomolenou asijskou angličtinou a nemohl tušit, co znamenají všechny ty řeči o hodinách, trojúhelnících a zabíjení. Přesto...

Měla takový zvláštní pocit, že v tom staříkovi je víc, než se na první pohled zdá.

„Každopádně, dokud se Powell nedostane k mé části Trojúhelníku, jsme nejlepší kamarádi. Udělá pro mě, co mi na očích uvidí."

V satelitním telefonu to píplo. Čekající hovor? Třeba to byla její jízdenka domů. Shugrave měl přístup k Echelonu, takže mohl klidně sledovat všechny odchozí hovory z Kambodži. Buď to byl on, nebo Tookie. Říkala jim, že se ozve.

„Vydrž chvíli, Brycei. Mám druhý hovor."

„Ale..."

Přijala druhý hovor. „Lara v Kambodži."

„Lady Croftová." Ani Tookie, ani Shugrave. Powell. „Sledoval jsem všechny hovory do Londýna a doufal, že vás najdu. A tak vás tady mám. Zjistíte, co nového na domácí scéně? Jak se má Bryce? A váš sluha... Hillary? Jak zvládají vaši momentální nepřítomnost?"

„Myslím, že se beze mne obejdou," odsekla Lara chladně. „Ale do toho vám vůbec nic není."

„Já se angažuji v mnoha směrech, lady Croftová. Ale v dané chvíli mě vaši dva přátelé až tak moc nezajímají."

„Tak ať to tak zůstane."

Powell pokračoval, jako by ji neslyšel. „Co mě však zajímá nejvíc, je první polovina Trojúhelníku. Stále ještě ji máte, nemýlíš-li se."

„Mám."

„Skvělé. Nepoškozenou, doufám."

„Trojúhelník je v pořádku, pane Powelle."

„A vy? Jak se máte vy?"

„Žiju."

Powell se zasmál. „A kopete, že?"

„Teď zrovna ne," opáčila Lara. „Bohužel nemám do koho. Ale později... kdoví?"

„Jistě, kdo ví."

„A co vy, pane Powelle? Jak vy se máte dnes odpoledne?"

„Skvěle."

„Fajn. Tak sbohem."

Chvilí počkala. Za chvíli se telefon znovu rozdrnčel.

„Přejděte k věci," oznámila mu hned na úvod.

„Jistě. Odbočil jsem. Máte mou polovinu Trojúhelníku."

„A vy máte Hodiny mého otce."

„Ach... ano, přesně tak. Poslyšte, má drahá, v této fázi se jeden bez druhého neobejdeme."

Lara čekala.

„A žijeme," pokračoval Powell po odmlce, „v podivné době. Myslím, že bychom oba měli přehodnotit svá stanoviska. Ať už se vám to líbí nebo ne, jedeme v tom nyní společně. Měli bychom se nějak domluvit. Měli bychom se sejít."

„Chcete říct, že chcete další příležitost, abyste mě zabil."

„Ach, to od vás bylo tvrdé. Možná ano. Počkejte a uvidíte. Přijďte do Benátek. Via Doloroso. Budu tam na vás čekat." A zavěsil.

„Hajzl."

Mnich se jí podíval do tváře. „Něco se děje?"

Přecvakla zpátky na čekajícího Bryce.

„Tak, jsem zpátky.“

„S kým jsi to mluvila?“

„S Powellem. Chce se dohodnout.“

„Pochopitelně. Potřebuje první polovičku Trojúhelníku. A ty potřebuješ jeho, protože má Hodiny. Bez nich tu druhou hrobku nenajdeme. Tedy pokud ti otec nenechal další tajný vzkaz...“

„O žádném dalším nevím.“ Lara se na chvíli zamyslela. „Hele, Bryce, opravdu Powella potřebujeme? Nedokázal bys umístění té druhé hrobky vypočítat z fotek těch hodin?“

„To už jsem zkoušel. Krátce a stručně: Ne. Založil jsem ty výpočty na tvém překladu těch run aplikovaném na aktivní číselník.“

Každé teče představující postavení jedné planety jsem přiřadil číselnou hodnotu, a to vše promítl do jejich skutečné astronomické polohy. Tím jsme dostali průsečík a v něm, voilá, hrobku. Teď tu máme druhou sadu planet a já netuším, jaká je výchozí nulová hodnota, a navíc musíš počítat s možností, že druhá fáze konjunkce způsobila změny v původních proměnných, a...“

Nechala ho mluvit a mezitím nerušeně přemýšlela. Bude se muset vypravit do Benátek a dohodnout se s Powellem.

Najde jí druhou část, a potom...

Co měla vlastně v plánu? Sama využít moc Trojúhelníku? Otec

ji před tím varoval. Trojúhelník představoval absolutní moc, vlastně v dopise výslovně napsal: absolutně korumpující moc. A pokud se nemýlil v odhadu moci Trojúhelníku, pak člověk, jemuž bude v době vrcholící konjunkce patřit kompletní Trojúhelník, bude vládnout nepředstavitelnou mocí. Mocí nad časem a prostorem.

Na druhém konci linky právě Bryce dokončil svůj výklad.

„Řekl bych, že je tu jistá, ale velmi malá šance. Kdybych měl Cray, možná bych to dokázal. Pochybuji o tom, ale možná by stálo za to, pokusit se napíchnout na chvíličku na Langley a...“

„Ne,“ skočila mu spěšně do řeči. „Ne. Nic takového.“ Posledně, když se Bryce napíchl na Langley, neskončilo to jen dvoudenním leštěním klik ve Washingtonu. Celý týden ze sebe pak dělala pitomce a po té zkušenosti se zařekla, že něco takového už nikdy, nikdy, nikdy nepodstoupí. „Tak dobře. Kolik času zbývá do další fáze konjunkce?“

„Šedesát šest hodin, padesát tři minut, dvacet osm vteřin. Jaký je plán?“

„Jasný jak facka.“ Usmála se. „Pan Powell mi prozradí, kde je ta druhá hrobka.“

„Fakt?“

„No, pokud ze mě nevyrazí tu první část Trojúhelníku a nezabije mě. Což se mu nepovede.“

„Tomu nerozumím.“

„To ani nemusíš.“ A potom mu řekla, co musí udělat, a zavěsila.

„Ar Kun.“ Usmála se na mnicha. Děkuji vám.

Zavrtěl hlavou. „Telefon mě rozčiluje. Maličké hlásky.“

Lara se zasmála. „To je bohužel nutné zlo.“

„Myslíte? Vážně?“ Pritiskl k sobě dlaně rukou, mladší mnich mezitím sbalil telefon a anténu a odnášel je pryč. Potom ji vzal stařec za ruku.

„Pojďte. Večeře.“

„Nemám hlad.“ Čekala ji spousta práce. Nejdřív musí vyházet věci z batohu a pokusit se usušit dalekohled a komunikační headset. Totéž platilo o mobilu a... sakra! Úplně zapomněla na Blakea.

„Musím se vrátit do své cely.“

„Ne. Musíte se najíst.“

„Já vážně...“

„Prosím.“ Zavrtěl hlavou a usmál se. „Jídlo je také nutné zlo.“

Na znamení souhlasu jí zaškrundalo v žaludku. Nechala se starým mnichem odvést ze střechy dolů do útrob kláštera. Avizovaný nutným zlem bylo nakonec an sam chruk, tedy vepřové s tofu a rýží.

„Oblíbený pokrm Buddhův,“ oznámil jí mnich, který jídlo připravoval. Jmenoval se Anam Don Pre a mluvil anglicky.

„Samozřejmě bez toho vepřového.“

Zhltnula dvě misky a sama sebe překvapila, jaký měla hlad. Právě když dojídala druhou misku an sam chruk, objevil se první mnich.

„Lepší?“ zeptal se.

„Lepší.“ Poplácala se po břiše. „Děkuji.“

Najedla se v jedné malé budově v chrámovém komplexu. Teď ji starý mnich odvedl do samotného chrámu. V rohu tam rozložené na podlaze schnulo její oblečení a obsah batohu.

Usadil se naproti ní v lotosové pozici. Následovala jeho příkladu. Venku před chrámem seděl na vyvýšeném podstavci zlatý Buddha. Dvě ruce, ne šest. Žádné meče, díky Bohu.

Oltář pokrývala hustá vrstva malých i velkých, hořících i vyhaslých svíc. Kolem nich procházeli mniši a z jejich tváří ve světle svíček vyzařoval klid.

Jeden mnich jim oběma přinesl kouřící misku čaje.

„Nejdřív jídlo. Teď pít.“ Starý mnich na ni kývl. „Potom odpočinek.“

A Lara uskla trochu čaje. Byl to zelený čaj. Zalilo ji příjemné, konejšivé teplo. Určitě by jí prospělo, kdyby se pořádně prospala. Skutečně by si to vychutnala. Matraci, polštář, čisté povlečení. Ale...

Zbývalo jen šedesát šest hodin, padesát tři minut a dvacet osm

sekund do závěrečné fáze konjunkce. Teď už o trochu méně.
„Žádný odpočinek pro hříšníky." Zavrtěla hlavou. „Aspoň prozatím ne."
„Našla jste to, pro co jste přišla?" zeptal se najednou stařec.
„Ano." Lara cítila ostré hrany pod sárim, za elastickou gumou kalhotek zastrčeného Trojúhelníku.
Dlouze si povzdechl. „To je špatné."
Lara na něj vytřeštila oči. „Cože?"
„Špatná zpráva pro svět."
„Svět je teď v bezpečí." Zamračila se. Jak mohl proboha vědět, co tam dělala?
„Mhmm. Trochu bezpečnější, snad." Zdálo se jí, jako by se v matném světle svíc vzduch kolem mnicha... třpytil. „Protože to máte vy a ne Powell."
Ne. Lara zavrtěla hlavou a snažila se nemyslet na to vidění, které měla, než vstoupila do hrobky. Dívka, stařena, její otec...
„Váš otec."
S otevřenou pusou se na něj podívala.
„Říkal, že se nikdy nevzdáte."
„Počkejte." Lara konečně našla slova. „Vy znáte mého otce?"
Zavřel oči.
„Slyšíte mě?" Zamračila se. „Haló?"
Neodpověděl. Natáhla se k němu a zlehka se ho dotkla. Na okamžik se jí zdálo, že vůbec nedýchá.
Znenadání prudce otevřel oči.
Laře vypadla miska z ruky na zem.
Ale nedopadla. Místo toho se prostě jen tak zastavila ve vzduchu, jen pár centimetrů nad zemí, a trocha překvapením vyšpláchnutého čaje také strnula v prostoru jako dokonale trojrozměrný model mořské vlny.
Svíce už nepoblikávaly. Jejich chvějivé, plápolavé plameny vystřídal krásně rovné, drobné ohnivé jazyky. Celý chrám najednou úplně ztichl.
Mnichova tvář se leskla a mihotala, její rysy se očividně měnily.
Najednou před sebou měla obličej svého otce.
„Už brzy odhalíš všechna má tajemství."
Byl to hlas jejího otce.
„Tati?"
„Tajemství, o nichž nevěděla dokonce ani tvá matka."
„Tajemství?" Lara opět zavrtěla hlavou. Ničemu nerozuměla.
Podívala se na zem a zalapala po dechu.
Pořád seděla v lotosové pozici, ale ne na zemi... vznášela se dva metry nad zemí.
A totéž platilo o jejím otci/mnichovi naproti ní.
„Když tvá matka zemřela, když jsi ještě byla dítě, najednou jsem se podíval na vlastní život novými očima. Tvými čistými, dětskými očima, Laro. A uviděl jsem..." Zavrtěl hlavou.
„Sud' mě svým srdcem, andílku."
Já nerozumím..."
„Musíš ty Hodiny získat zpět, Laro. A zničit je. Jinak za pět tisíc let přijde nějaký Powellův potomek, najde jednotlivé části a složí z nich Trojúhelník."
„Ale proč nemůžu..."
„Znič ty Hodiny, Laro. Nepodlehni tomu pokušení jako já. Musíš být silnější. Soustřed' se jen na ten jediný cíl."
„Ty? Ty jsi byl v pokušení, tati?"
Lord Croft sklopil hlavu. „Byl. Buď silnější, andílku. A pamatuj si, že jsem tu pořád s tebou."
Teď jí před očima otcova drahá tvář splývala s obličejem starého mnicha. Vzduch kolem nich pableskoval.
Jedna myšlenka prostupuje vším..."
Dole pod ní se miska roztříštila o zem.
Vzhlédla a uviděla před sebou starého mnicha, který se na ni laskavě, něžně a moudře usmíval.
„Pomůžeme vám," řekl jí.
Z ničeho nic se jí zalily oči slzami. „Vy mi pomůžete? Opravdu?"
„Potřebujete trochu pomoci. Svět je ve vašich rukou. Laro.
Andílku." Při těch posledních slovech měla pocit, že opět zaslechla otcův hlas. Nesmysl.
Zavrtěla hlavou. „Nevím, co na to říct."
„Tak dopijte čaj. Slova přijdou sama později. Teď pijte."
„Ale vždyť jsem..."
Lara překvapením málem vyskočila. V ruce držela kouřící misku čaje.
A už zase seděla na podlaze chrámu.
„Pijte." Mnich seděl proti ní a tvářil se, jako by se nic zvláštního nestalo. Usmál se na ni. „Nebude vám chutnat, ale udělá vám dobře." Kývl hlavou směrem k obvodu na její ruce.
Zvláštní. Skoro jako by...
Odhrnula obvaz a uviděla, že se rána úplně zatáhla,

Jídlo. Pití. A teď spánek." Mnich vstal a podal jí ruku. „Pojďte."
A Lara šla.

„Fiha!" West se nestačil divit. „To je..." rozhlížel se kolem sebe po Poradní síni. „Fiha."

„Ano, přesně tak." Powell položil laptop a Hodiny na jeden ze dvou dlouhých konferenčních stolů a rozložil na něm i fotografie, náčrtky a plánky, které mu dala slečna Holcombová. „Tohle je druhá hrobka. Nachází se ve velmi zapadlém a vzdáleném koutě světa vidíte tady na těch snímcích ty kry? ale mnohem důležitější je skutečnost, že kolem ní neexistuje žádné magnetické pole. Mrtvá zóna, chcete-li. Nebude tam fungovat nic, ani elektronika ani spalovací motory, což znamená, že se budeme muset spolehnout..." Powell se odmlčel, protože zjistil, že ho West vůbec neposlouchá. Alex stál s rukama v bok a zíral na nástěnnou fresku za stupínkem pro členy Rady.

„To není Tizian, že ne?" zeptal se West a ukazoval na ni. „To nemůže být on. Nikdy nic tak velkého nedělal... nebo je to on?"

„Ano, je to Tizian," odpověděl Powell. „Máme jich tu víc. Jak by se vám líbila prohlídka s výkladem? Promiňte, pouze sklídím ty papíry, a můžeme začít. Není spěch. Patří nám všechnen čas na světě."

„Omlouvám se," řekl West. „Vraťme se k práci."

Powella nijak neobměkčil. „Mrháte mým časem i mými penězi.

Platím vám nehorázné částky, protože očekávám, že mi po nadcházejícího dva a půl dne budete dnem i nocí k dispozici. Neustále.

Bez přestávky. Je to jasné?"

„Ano."

„A ještě jedna věc. Vaše city jsou jen vaše věc, ale nebudou ovlivňovat práci, za kterou vás platím. Je to jasné?"

„Ano," přikývl West. „Naprosto. Naprosto jasné."

„Dobře. Nuže, jak jsem říkal, druhá hrobka..."

„Hrobka desetitísíc stínů?"

Powell vzhledl od papírů. „Kde jste o ní slyšel?"

„Už nevím." West se usmál. „Tak trochu jsem pátral na vlastní pěst. Když jsem se dozvěděl, že si mě najali Osvícení, napadlo mě, že by nebylo od věci seznámit se s historií Řádu."

„Výborně. Mile jste mě překvapil, pane Weste."

„Uvidíte, že si své peníze zasloužím."

„Dobře"

Dál se bavili o tom, jak mrtvá zóna ovlivní průzkum hrobky a hledání druhé poloviny Trojúhelníku.

West sdělil Powellovi, kde je podle jeho názoru ukrytá druhá polovina Trojúhelníku. Powell na oplátku seznámil Westa s mnohem podrobnějšími informacemi z archivů Osvícených. Dali informace dohromady a probírali jednotlivé možnosti. Masivní dveře zasedací místnosti se otevřely a dovnitř nakoukl Pimms.

„Mohu vás vyrušit?"

Powell mu gestem naznačil, aby šel dál. „Doprava zajištěna?"

„Ano, pane. Zajištěna. Dva Chinooky."

„Skvělé." Pimms se netvářil nadšeně. „Všechno v pořádku Pimmsi?"

„Ne tak docela, pane. Objevila se komplikace."

„Konkrétně..."

„Pan Gareth, pane. Pojede s námi. A doprovázet nás bude..."

Pimms ztěžka polkl. „On osobně. Důstojný."

Powell cítil, jak se mu hrne krev do hlavy. „Cože?"

„Pan Gareth a D..."

Powell mávl rukou. „Stačí. Rozuměl jsem."

Vstal a začal přecházet po místnosti. Pimms alespoň pro jednu neztrácel zbytečně čas, nekňoural a mluvil přímo k věci. Skutečně to byla komplikace. Nepochybně mu to zkomplikuje život, bude mít svázané ruce, a pokud se jim skutečně podaří objevit druhou půlku Trojúhelníku ještě před konjunkcí všech devíti planet, tak... s, nemělo smysl se někomu svěřovat s tím, co měl v plánu.

„Důstojný?" West se usmál. „To zní zlověstně. Kdo je to?"

„Vůdce naší organizace."

„Myslel jsem, že vůdce jste vy," poznamenal West.

„Ne, to ne." Powell se znovu posadil. „Jsem jenom kolečkem v soukolí."

„Velmi důležitým kolečkem," snaživě podotkl Pimms.

„Děkuji, Pimmsi." Powell se usmál. „Nuže, pane Weste, mluvili jsme o..."

„Ve skutečnosti jste veledůležitým kolečkem," podlézal dál Pimms. „Kdybychom tu metaforu dál rozvíjeli, soukolí by se bez vás..."

„Děkuji, Pimmsi, můžeš jít."

Pimms se uklonil a odešel.

„Nuže," začal Powell a naklonil se kupředu, „ještě musíme probrat jeden důležitý bod. Lady Croftovou."

West přikývl. „Jistě. Domníváte se, že s sebou přinese první polovinu Trojúhelníku?"

Jsem si tím jist. Dá se říci, že ji čekám každou chvíli," odpověděl Powell. „Předpokládám, že se nám opět pokusí výpravu překazit, abych tak řekl."

West se usmál. „To je prostě Lara."

„Ano, jistě." Powell Alexův úsměv neopětoval. „Byl bych velice nerad, pane Weste, kdyby nám výpravu překazila. Mám takový pocit, že byste mi mohl pomoci jí v tom zabránit."

„A tak." West znervózněl. „Máte na mysli, že bych mohl v pravou chvíli odvést její pozornost k něčemu jinému, nebo tak něco?"

„Tak něco," opáčil Powell. „Pane Weste, mám dojem, že jste jediný člověk, kterému by se mohlo podařit zmást lady Croftovou.

Nebo ji překvapit."

„No, tedy." Pokrčil rameny. „Mám asi jisté kouzlo osobnosti."

„O takových věcech se nežertuje, pane Weste." Powell se mu zadíval přímo do očí. „Pamatujte si, že máte co do činění s velice vážným mužem. Očekávám, že v okamžiku konjunkce budu mít obě poloviny Trojúhelníku. Pokud by se objevila nějaká komplikace, která by mi v tom zabránila, tak bych se velice..."

Zaťal pravou ruku v pěst a bouchl do stolu. Hodiny nadskočily, papíry se zachvěly a West sebou trhl.

„Velice..."

Powell znovu praštil do stolu.

„...velice..."

Třetí rána do stolu.

„...zlobil."

Deska stolu se během Powellova důrazného vysvětlování otřásala, takže Hodiny doskákaly na kraj. Vzal je a vrátil doprostřed. Mlčky seděl a probodával Westa pohledem. Dobrých deset vteřin ani jeden z nich nepromluvil.

Jistě," West si odkašlal, „to je zřejmé."

„Budu kolem sebe mlátit, pane Weste. A pokud by to měla být lady Croftová, kdo mi bude stát v cestě k Trojúhelníku, očekávám, že překážku odstraníte, nebo odstráním já vás."

„Ale..."

„Protože vy ji dokážete zastavit, pane Weste. Jsem o tom zcela přesvědčen. A pokud ji nezastavíte, budu to považovat za známku toho, že nejste mé věci oddán tak, jak byste měl být. Právem toho, kdo vás platí."

„Pane Powelle," Alexovi sloužilo ke cti, že se tomu muži dokázal podívat do očí, „získám pro vás druhou polovinu Trojúhelníku.

Dám vám ji přímo do ruky. Přesně to mám v úmyslu udělat. Za to mě platíte."

„A lady Croftová?"

„Pomůže mi splnit úkol," odpověděl West, „nebo mi bude muset jít z cesty."

Powell přikývl. „Dobře." Začal se zvedat. „Zajistil jsem vám pokoj v penzióně..." Lusklnul prsty. „A, málem jsem zapomněl." Sáh do kapsy a vytáhl výstřížek, který mu Pimms opatřil. „Svatební oznámení vašeho bratrance, pane Weste. Napadlo mě, že by vás to mohlo zajímat... protože jste naneštěstí tu událost promeškal."

Westa výstřížek skutečně zajímal. „Cože? Tohle je..." Vzhledl od ctem a usmál se. „Je to od vás velice hezké, pane Powelle. Děkuji. Skutečně mě to zajímá."

„Dobře." Powell se usmál. „Tohle je také z Dispatche. Napadlo mě, že oceníte zprávy z domova."

Dispatch. Vždyť ten vychází v Keenesborough a to je odsud pěkná dálka, tam bydlí mí rodiče. Muselo vám dát spoustu práce, než jste zjistil, kde..."

West náhle zmlkl.

„Myslím, že si rozumíme, pane Weste, že ano?" Powell poplácal

Alexe po rameni. „Dobře. To jsem rád."

Došel na druhý konec místnosti a otevřel dveře. „Pimmsi, myslím, že si pan West chce prohlédnout svůj pokoj."

West byl jako omráčený. Prošel kolem Powella, aniž by se na něj podíval.

„Hezky si odpočiňte," zavolal za ním Powell. „Zítra nás čeká hodně práce a začínáme brzy."

Lara sledovala, jak Powell mlátí do stolu a křičí na Alexe. Usmála se.

„Nejsme tak trochu přetažení?" Zavrtěla hlavou. „Pamatujte si, hoši, že slovíčka já a spolupráce' vůbec nejdou dohromady."

Lara ležela na střeše protějščí budovy. Odložila dalekohled a vzala si headset.

„Brycei."

„Slyším."

„Potřebuji ty plány."

„Uf, pořád na tom dělám. Podle záznamů z městských archivů ta mohutná a majestátní budova, na kterou se právě díváš, neexistuje."

Lara pokývala hlavou. Chytré. Neexistující sídlo neexistující organizace. Ta budova však nepochybně patřila Osvíceným. Němí ukazují cestu. Chrlič s trojúhelníkem v prackách. Nádherná budova. Rozlehlý zadní dvůr. Úžasné sídlo vmáčknuté v samém centru města. Benátky jsou překrásné město. Myslela si, že po té práci pro Bartoliho se tam znovu tak honem nepodívá. Nikdy by tam neodjela, kdyby se Bryceovi nepodařilo vystopovat Tookieho a vyslat ho do kláštera. Před deseti hodinami se vytrhla z hlubokého spánku.

Skláněl se nad ní starý mnich a Tookie postával za ním.

„Laro, vstávat. Načechrej si peří, vozataj čeká."

Tookie ji vysadil v Ammánu, kde už na ni čekal tryskáč, což zařídil Bryce. Několikahodinový let a už byla v Benátkách, přesně naproti domu, jehož adresu jí dal Powell, a snažila se přijít na to, jak by se nepozorovaně mohla dostat do sídla Osvícených. Proklouznout dovnitř, najít Hodiny a zničit je. Vyklouznout ven a nechat Powella, ať si klidně najde druhou polovinu Trojúhelníku a dělá si s ní, co uzná za vhodné. První polovinu Trojúhelníku by schovala tak hluboko, že by ji ani ti nejlepší inženýři British Petroleum nedokázali najít a vynést na povrch. Nenechala by žádné vodítko pro Powellovy nástupce ani nikoho jiného. Poslání splněno.

Spadla klec.

Jenonže když se nedostane dovnitř, když nebude mít plány budovy...

Zaslechla nějaký hluk a otočila se. Dva muži v oblecích. První postavou připomínal Arnolda Schwarzeneggera. Ten druhý měřil jen něco málo přes sto šedesát a připadla jí povědomý. Arnold měl zbraň.

„Vy máte ale drzost, Croftová, ukazovat se tady.“ Mluvil ten prcek. Lara se na něho zadívala a vzpomněla si.

„Bartoliho bratr.“

Mrňous přikývl. „Správně. Ale nepřišel jsem si poklábosit. Přišel jsem splatit bratrův dluh.“

„Ne, díky. Mám práci.“ Lara ukázala na dům přes ulici. „Vidíte? Táhle!“

Oba se podívali tím směrem. Blbci. Vytáhla pětáčtyřicetku a střelila Arnolda do ruky. Upustil zbraň.

„Vypadněte,“ sykla. „Okamžitě.“

Zavrčel a vrhl se na ni.

„Ať je po tvém.“ V otočce vykopla a letěl ze střechy. Výkřik zdusila voda v kanálu.

Bartoliho bratr na ni němě zíral.

Dloubla ho do brady.

„Už mi nikdy nechoď na oči,“ doporučila mu, „nebo budu muset sáhnout k tvrdším opatřením.“

Právě v tu chvíli zaslechla z ulice pod sebou zvuk otevírajících se železných vrat. Vrhla se k okraji střechy. Doběhla právě včas, aby viděla Alexe vycházet na ulici. Při chůzi mával rukama. Věděla až moc dobře, že to znamená, že je pěkně našťavaný.

Chytila se provazu a sjela podél stěny domu dolů.

Dvakrát zahrnul doprava a zastavil se v malé uličce. Chvilí studoval nějaký kus papíru. Potom vylovil z kapsy klíč a červenými vraty vešel do jednoho z domů.

Schovala se v průjezdu a spojila se s Brycem. „Brycei!“

Ještě je nemám. Omlouvám se, nezvládnou to. Ráno máš na stole moji výpověď.“

V budově, do níž před chvílí vešel Alex, se rozsvítilo.

„Přečtu si ji, až se vrátím, slibuju. Mohl bys zatím najít ty informace o Powellovi, které vystrachal Hilly?“

„Pokusím se. Zajímá tě něco konkrétního?“

„Patří mu nějaký dům v Benátkách. Chci adresu.“

„Vydrž, prosím.“

Lara vydržela. Byla oblačná noc. Občas se zablýsklo. Možná že to nebyly blesky, ale Aurora. Podívala se na hodinky. Do završení poslední fáze konjunkce zbývalo třicet dva hodin, deset minut a čtyřicet osm vteřin.

Bryce se vrátil s adresou Powellovy rezidence. Byl to ten dům, do kterého vešel Alex.

„Sakra.“ Až ji samotnou překvapilo, jak moc ji to našťavalo.

„Hajzl.“

V okně v prvním patře se na okamžik mihl Alexův obličej. Měla neodolatelné nutkání mu ustřelit nos.

„Omlouvám se,“ řekl Bryce, „když mi dovolíš použít Langley, budu mít ty plány v cukuletu. Určitě.“

„Brycei,“ málem mu vyklopila, že ty nadávky patřily Alexovi, ale slova se jí z neznámého důvodu vzpříčila v hrdle. Lara ve skrytu duše doufala, že hádka mezi Alexem a Powellem by mohla znamenat, že ti dva už spolu nemají nic společného. Očividně doufala marně. Takže to bude muset zvládnout jako obvykle sama.

„Dovol, abych ti pomohl,“ mluvil dál Bryce. Na tak vážný tón u něj nebyla zvyklá. „Od té doby, co jsem s Langley pracoval naposled, jsem úplně předělal kódování. Nikdo na světě mě nedokáže vystopovat. A tebe taky ne. Je to naprosto bezpečný. Celou dobu budu používat jen tenhle počítač, slibuju.“

Náhle ji cosi napadlo. V danou chvíli se nedokázala rozhodnout, jestli je to geniální nápad, nebo naprostá pitomost.

„Brycei, vážně mi chceš pomoci?“

„Opravdu,“ odpověděl opět tím vážným tónem. „Opravdu. Určitě chci.“

„Mohlo by to být nebezpečné.“

„Vím. Jsem připraven.“

„Tak fajn,“ prohlásila Lara, „řeknu ti, co pro mě můžeš udělat.“

Svěřila se Bryceovi se svým nápadem. Když domluvila, Bryceův hlas zněl o poznání méně nadšeně. Souhlasil však, že jí pomůže.

Vypnula vysílačku a soustředila veškerou pozornost na pana Westa. V celé budově se svítilo. Choval se tam skutečně jako doma.

Nejspíš si otevřel láhev vína, sledoval fotbal a cpal se sýrem a slanými sušenkami. Hajzl. Zatoužila mu říct pár slov. Přešla přes ulici a stoupla si k červeným dveřím. Zámek Gianfreddi. Co do bezpečnosti by získal osm bodů z deseti možných.

Poradila si s ním za třicet vteřin. Vešla dovnitř.

Ocitla se v hotelu. Dobrý bože, je snad Powell ještě navíc hoteliér? Osvícený, právník a hoteliér. Podtrženo a sečteno ta nejodpornější lidská bytost pod sluncem.

Zapamatovala si, kde je Alexův pokoj. Brala schody po dvou,

dokud nedorazila ke dveřím, o kterých předpokládala, že jsou Alexovy. Přitiskla k nim ucho a uslyšela zvuk tekoucí vody. Pán se sprchuje. Fajn. Takže může dělat kravál, jaký chce, stejně ji neuslyší.

Na tomhle zámku jméno výrobce nebylo. Odemykal se staromódním dózickým klíčem. Zabezpečení nulové. Za deset vteřin povolil.

Vybavení apartmánu bylo stejně staromódní jako zámek. Leštěný nábytek, tlumené vzory, malá kuchyňka, lednička a kanna.

Rychle se podívala dovnitř. Nic.

Otevřela dveře vedoucí do koupelny a vešla.

Místnost byla plná páry. Alex si falešně prozpěvoval. Thompson

Twins „Hold me now“.

„Konejší mě nebohé a znavené srdce...“

Stěží potlačila úsměv. Alexův zvrácený hudební vkus byl příslovečný.

Kalhoty si pověsil na háček na zadní straně dveří. Rychle je prořacovala. Doufala, že najde nějaký klíč nebo magnetickou kartu, která by jí otevřela dveře do sídla Osvícených. Nic. Sakra.

Alex spustil další písničku. Rozhodla se, že mu nechá zprávu na

zamlženém zrcadle. Jediné slovo, pouhých šest písmen, která naprosto přesně vystihnou její názor na něho.

ZRÁDČE.

Chystala se k odchodu, ale jak vešla do Alexovy ložnice, něco ji napadlo.

Když Alex vyšel z koupelny téměř nahý, seděla na posteli a čekala na něj.

„Laro!“

Usmála se na uvítanou. „Alexi.“

Musela mu přičíst ke cti, že se ze všech sil snažil tvářit nenuceno a předstíral, že ho neobvyklá situace, v níž se ocitl, nijak nevyvedla z míry.

„Našel jsem tvůj vzkaz.“ Kývl hlavou směrem ke koupelně.

„Takže ty si myslíš, že jsem podlej, bezzásadovej hajzl, co za peníze udělá cokoli, je to tak?“

„Tos řekl ty.“

Zakřenil se. „Tuším, že ta pasáž o penězích je pravdivá.“

Odhodil ručník a vykročil k posteli.

„A když už jsme u toho, jsem přesvědčen, že máš něco, co patří mně.“

„Tobě ne. Máš patrně na mysli polovinu Trojúhelníku, co po ní pan Powell tak touží.“

„Samozřejmě.“

Lara potřásla hlavou. „Taková oddanost,“ poznamenala sarkasticky.

Alex pokrčil rameny. „Když myslíš.“

Stál nad ní. Z ničeho nic se sehnul, sáhl pod polštář a namířil na ni malou pistolí.

Lara tušila, že by se měla tvářit překvapeně, ale s ohledem na to, že před několika okamžiky prohledala celé Alexovo apartmá, takže o zbrani pod polštářem věděla, zmohla se jen na nakrčené obočí.

„A tak, řídíme se heslem ‚běda poraženým‘.“

„Tak něco.“

Alex teď stál čelem k ní. Byl úplně nahý.

„Oho. Chlap se zbraní. Málem bych si myslela, že mě chceš ohnout přes pelest.“

Vstala. Stáli těsně u sebe.

„Že by?“ Alex se zakřenil. „To vůbec není špatnej nápad. I přes to, že už jsi onu polovinu Trojúhelníku určitě někde dobře schovala, zadovážet si by určitě nebyla ztráta času. To s tebou nikdy.“

Lara se uculila. „Ať je po tvém.“

Otočila se a Alex přehrabal její batoh.

„Nic tady není.“

„Ne, neekla bych,“ Lara se usmála. Kdyby ovšem její batoh přehrabal o chvíli dřív, tak...

Alex ji obešel, sundal jí batoh ze zad a přejel jí dlaní po zádech.

„Žádné schované zbraně u sebe nemáš.“

„Ne.“ Lara se otočila a kývla hlavou směrem k jeho pistolí.

„Nešlo by to líp, kdybys hledal oběma rukama?“

Usmál se a odhodil zbraň na postel.

Chvilíčku zůstal stát za ní. Cítila jeho dech na zátylku.

„Už jsi našel, co jsi hledal?“

„Ještě ne,“ slyšela ho zašeptat.

„Tak snad příště.“ Lara se prudce otočila. Stáli čelem proti sobě.

Alex zrudl a odvrátil se.

Lara mu hodila ručník.
Když se obrátil zpátky, byla už pryč.

Powell stál v kanceláři Důstojného a snažil se ho nenápadně přesvědčit, aby s nimi ke druhé hrobce nejezdil.

„Mrtvá oblast je z lékařského hlediska nebezpečná," tvrdil mu.

„Nechal jsem helikoptéry vybavit vším potřebným pro případ, že by došlo k nějakému neštěstí." A dál...

„Blizzard téměř jistě tuto oblast nezasáhne plnou silou. Mimoto naše vybavení by mělo přestat i mráz dvacet stupňů pod nulou.

I když studený vítr..." A ještě...

„Podle názoru slečny Holcombové by se mohlo objevit skutečně nebezpečí, až složíme obě části dohromady. Člověk, který bude v tu chvíli držet v ruce kompletní Trojúhelník, bude vystaven nepředvídatelnému působení sil. Přinejmenším podle její teorie."

Důstojný to odmítal pochopit.

„Je to nejdůležitější událost pro Řád za posledních tisíc let, pane Powelle. Velice se na to těším." Zapadalo slunce.

Powell stál u okna a díval se na jeden z benátských kanálů.

Tato kancelář se nacházela dvě patra nad Poradní síní a jedno patro nad Powellovou pracovnou. Podlahu pokrýval zelený koberec, stěny byly vymalovány kaštanově hnědou, ale většinou je beztak od podlahy ke stropu zakrývaly knihovny. Dva obrazy od Tiziana, jeden od Rembrandta a jeden od Picassa. Nikde nebylo ani vidu po nějakém výkřiku moderní techniky ani počítač, ani telefon, ani fax a dokonce ani psací stroj. Když jste chtěli audienci, museli jste za Ním přijít osobně. Ale Powell z vlastní zkušenosti věděl, že většinou, když jste s Ním chtěli mluvit, už si vás tak jako tak pozval na kobereček.

„Ani ne za den budeme konečně mít moc vytvořit na zemi ráj, o němž zakladatelé snili. Nebudou války, nebude hlad, utrpení ani nemoci. Dokonalá Utopie, pane Powelle. Jen si to představte."

Powell si to představil. Připadalo mu to neuvěřitelně nudné.

„Řád je vám nesmírně zavázán, pane Powelle. Sloužil jste dobře."

Powell sklonil hlavu. „Jsem poctěn."

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále."

Dovnitř vešel Gareth s Pimmsem v závěsu.

„Promiňte, pane," prohlásil Gareth. „Pimms si přál mluvit s panem Powellem."

Powell se podíval na svého pobočníka. „No, tak co je?"

Pimms vypadal jako obvykle velmi nervózně. „Právě dorazil ten balík z Anglie, který jste očekával, pane."

„Balík z Anglie." Powell se zamračil. „Já přece nečekám žádný..."

Aha.

„Myslíš lady Croftovou?"

Pimms zrudnul jako rak. „Ano, přesně tak. Nechal jsem ho v Poradní síni. Ehm, tedy, ji, v Poradní síni. Čeká tam."

„Děkuji, Pimmsi. Za okamžik jsem dole."

Pimms se uklonil Důstojnému a Garethovi, načež znovu zrudnul, a odešel.

„Zajímavý chlapík," poznamenal Lowery.

„Dokáže mě pobavit. A je docela užitečný připomíná mi věci, abych na ně nezapomínal."

„Samozřejmě." Důstojný vstal. „Nuže. Asi byste za ní měl jít, pane Powelle. Ziskejte pro nás tu první část Trojúhelníku. Budeme ji potřebovat."

Powell se uklonil a odešel z jeho kanceláře.

„Lady Croftová. Dobrý večer."

Lara, ponořená do myšlenek, upírala nepřítomný pohled ven jedním obrovským oknem, které sahalo od stropu až k podlaze. Při těch slovech se otočila a uviděla Powella stát v otevřených dveřích Poradní síně. Pimms stál krok za ním.

„Dobrý večer," odvětila, zatímco Powell za sebou a užaslému Pimmsovi přímo před nosem zavřel dveře, „Osvícený."

Powell šel po černobílé mramorové podlaze sálu k ní a při chůzi si vytáhl z kapsy doutník. Zastavil se před obrovským Vševidoucím okem a uřízl z doutníku špičku.

„Nebude vám vadit, když si zakouřím?"

„Ano." Lara si založila ruce na prsou. „Bude."

Powell se usmál, škrtl sirkou a zapálil si doutník. „Váš otec také kouřil doutníky, nemýlím-li se."

„To je přesně jeden z důvodů, proč jsem přišla, pane Powelle."

Zpražila ho pohledem. „Chci s vámi mluvit o mém otci."

„K lordu Croftovi se ještě dostaneme, to vám slibuji." Znovu potáhl z doutníku. „Nádhera. V létě to dokáže přebít i zápach kanálů. No, alespoň částečně."

„O tom nepochybují. Ale zpět k mému otci..."

„Brzy." Powell znovu zabafal. „Teď k Trojúhelníku..."

„Tohle je hlavní stan Osvícených." Powell se ušklíbl. „A vy jste jedním z nich."

„Co prosím? Jací Osvícení?" Znovu se pousmál. „Nic takového neexistuje. Je to jen báchorka."

„Vážně? A co je tohle?" Lara rozhodila ruce a tím gestem pokryla celý obrovský sál se vši jeho výzdobou. Potom ukázala na znak Osvícených na zdi. „A tohle?"

Powell se ani neobtěžoval zvednout hlavu. „Aha, tohle," pokrčil rameny. „Znáte Italy. Jsou to hrozně afektovaní lidé. Potrpí si na

přehnaná gesta, velkolepou symboliku, a..."

Lara ukrývala na vnitřní straně zápěstí malý vrhací nůž. Jediným, dokonale plynulým pohybem ho teď vytáhla a hodila.

Čepel se zabodla přímo do oka v Trojúhelníku.

Powell se zatvářil zděšeně. „To je nesmírně cenné umělecké dílo."

„Je mi líto, nudíte mě... Osvícený."

Přikývl a vyndal doutník z pusy. „Nuže dobrá. Chcete něco vědět o Lidu světla."

Stáli od sebe pořád ještě dobrý deset metrů. Powell začal s výkladem a přitom se k ní blížil.

„Víte, Laro, že v tuto chvíli zuří na světě dvaadvacet občanských válek? Jsou to strašlivé konflikty. Nepředstavitelné utrpení. Ztráty. Nespravedlnost."

Stáli proti sobě, dělilo je jen pár centimetrů. Potáhl z doutníku a foukl jí kouř do obličeje.

„Dvaadvacet válek. Bez Lidu světla by jich bylo aspoň padesát, možná šedesát. Nebo víc. Osvícení pracují, jak tomu bylo po celou dobu, v zákulisí a spřádají zlaté vlákno ve světě chaosu. Ve světě, který je pro mnoho lidí krutý, brutální a..."

„Krátký."

„Ano. Moc krátký. Urážlivě krátký."

„Takže jste vlastně zachránci světa."

„Tedy..." Powell se usmál. „Moji kolegové si to rádi myslí."

„Ale vy jste praktičtěji založený muž?"

„Já jsem vážný muž, lady Croftová."

„Což znamená..."

„Přejděme k práci. Přinesla jste Trojúhelník?"

Ted' se zase musela usmát Lara.

„Ne," zavrtil Powell pomalu hlavou. „Jistě že ne. Někam jste ho schovala."

„Ano. Pochopitelně že jsem ho schovala. Jinak byste se mě pokusil zabít."

„Ale já vás přece nechci zabít," bránil se.

„Říkala jsem, že se o to pokusíte." Lara se opět usmála.

Powell se také pousmál. „Jste výjimečná žena, lady Croftová."

Opravdu výjimečná. Nevadilo by vám, kdybych vám říkal Laro?"

„Vlastně ano. Vadilo."

Lara došla ke vzdálenější stěně místnosti, podél níž stálo pod obrovskou, celou stěnu pokrývajícím freskou sedm křesel. Křesla stála na mírně vyvýšeném pódiu nad mramorovou podlahou. Člověk, který seděl v některém z nich, měl dokonalý výhled na celý sál.

Prostřední křeslo bylo větší než ostatní. Lara k němu došla, postavila se za něj a položila ruce na jeho opěradlo.

„Pozval jste mě sem, pane Powelle, abyste mi navrhl obchod."

Pořád čekám, kdy nějaký návrh uslyším."

„Máte pravdu." Přikývl. „Je to velmi přímočará nabídka. Vy si můžete nechat tu část Trojúhelníku, kterou máte, já si nechám Hodiny vašeho otce a budeme společníky."

Lara kývla hlavou k židli před sebou. „Ale kdo sedí tady?"

Powell její otázku ignoroval a dál rozváděl svou myšlenku.

„Můžeme být partnery a společně získat první cenu. Trojúhelník světla."

Vydal se směrem k ní.

„Ano," přikývla Lara. „Ale kdo sedí tady?"

„Je to nádherný sen. O ohromné síle, která může napravit všechno zlo."

„Neřekla bych, že tady sedíte vy. Mám pravdu?"

Lara si sedla do velkého křesla.

„Myslím, že vaše místo je asi někde jinde." Poklepala na křeslo po své levé ruce. „Třeba tady. Nebo tady," prohlásila a ukázala na křeslo vpravo. „Nebo snad..." máchla rukou směrem ke krajnímu křeslu, „...až někde tam vzadu."

Powell zavrtil hlavou a usmál se.

„Ach, ne, tam vzadu ne." Vystoupil na pódium a sedl si do křesla po její pravé ruce. „Tady," prohlásil. „Mé místo je zde, přímo u zdroje. Po pravici Boha, jak se říká. Vlastně sedím," zabafal z doutníku, „přesně na stejném místě, kde sedával váš otec."

Jeho slova na ni zapůsobila jako kbelík ledové vody chrstnutý do obličeje.

„Lžete."

„Vůbec ne." Usmál se. „Váš otec mě vlastně pro Řád získal."

Sál se s ní točil. Zhluboka se nadechla.

Už brzy odhalíš všechna má tajemství.

„Byla to pro mne velká čest," pokračoval Powell. „Miloval jsem ho."

Ne. Její otec? Powell?

„Nevěřím vám. Můj otec nebyl Osvícený. Určitě by mi to řekl."

Hučelo jí v uších, hlavou jí vířila spousta nejrůznějších myšlenek.

Opravdu by se jí s tím světil? Byla ještě malá holka.

„Váš otec měl velmi mnoho tajemství. Tajemství, o nichž nevěděla ani vaše matka.“

„Ale ne přede mnou.“

„Ach, má drahá.“ Powell soucitně zavrtěl hlavou. „Především před vámi.“

Opřel se do lenochu křesla a Lara se k němu trochu naklonila.

Upřeně sledovala jeho tvář, jeho oči, křivku rtů. Dobře se bavil, parchant jeden. Vychutnával si její překvapení. Její otec... člen řádu Osvícených...

Bylo to vůbec možné? Všechno, co ji učil, život, jaký žil, jak ji dokázal rozesmát...

Žádám Tě jen o jediné. Sud' mne svým srdcem, andílku. A ne moc přísně.

„Tak dobře vás znám, Laro. Možná lépe, než se znáte vy sama.“

A vím, co chcete.“

Powellova slova ji vrátila do skutečnosti. „Vy? Vy že víte, co chci?“ Zavrtěla hlavou. „O tom pochybuji.“

„Vím to, Laro. Myslím, že to vím. Měl jsem totiž tu výhodu, že jsem znal vašeho otce.“ Potáhl z doutníku. „A vy mu jste v mnoha směrech velice podobná. Jste ta nejlepší žena, jakou jsem poznal.“

Lara se také opřela do lenochu křesla. „Tak proč bych vám měla pomáhat, pane Powelle? Můj otec si nepřál, abyste Hodiny získal.“

Ukryl je před vámi.“

„Vypadá to tak. Porušil přísahu. Lhal nám. Lhal i mně.“

Powell se podíval na doutník. Lara měla dojem, že mu na okamžik po tváři přeběhl záblesk skutečné emoce. „Myslím, že váš otec věděl, kam takové jednání spěje. Ke konci měl velký strach.“

„Z vás, pane Powelle? O tom tedy pochybuji.“

„Ne. Víte, podle mě čím víc rozuměl moci Trojúhelníku, tím víc se ho obával.“

„A...“

„Ach, fascinuje mě to.“ Naklonil se k ní blíž. „Trojúhelník dává svému majiteli moc boha, Laro. Cokoli, co si budete přát, může být vaše...“ luskl prsty, „během okamžiku.“

„Děkuji za optání, zatím se mi daří dobře. A soudě podle vašeho domu v Londýně, ani vám se nevede nijak špatně.“

„Nežertujte o tom, Laro. Vážně. Pomyslete na to, co byste mohla dokázat.“ Powell ztišil hlas, aby potom promluvil ještě naléhavějším, vtíravějším tónem. „S Trojúhelníkem v ruce můžete změnit svět. Můžete věci předělávat, tvořit, nebo ničit. Můžete se pohybovat dopředu i dozadu v čase, zhlédnout civilizace, vykopávání jejichž zbytků věnujete tolik času, v rozkvětu největší slávy. Egypt. Řím. Athény.“ Naklonil se k ní tak blízko, že se téměř dotýkali nosy. „Budete mít nejen možnost napravit dnešní chyby, ale i ty včerejší. Jen si to představte. Můžete změnit minulost. Zachránit Parthenón před Turkey, Jeruzalémský chrám před Babyloňany, Alexandrijskou knihovnu před Římany.“

Powell se usmál.

„Dokonce můžete prožít jiný život s otcem po boku, Laro. Dostat druhou možnost. Představte si to. Dva Croftové bok po boku společně prozkoumávají všechny zemské věky. Co víc byste si mohla přát?“

Lara zavrtěla hlavou. Znělo to krásně, ale bylo to špatné, naprosto špatné. Cítila to v hloubi duše.

„Vím, na co teď myslíte, Laro. Že byste měla Trojúhelník zničit.“

Že byste měla zničit i Hodiny. Ale promyslete to ještě. Život s otcem. Bude to v mé moci a já to pro vás udělám, přísahám.“

„Ale vy nesedíte v tomhle velkém křesle.“ Lara poklepala na dřevěnou opěrku.

Powell tu poznámku přešel mlčením a místo toho pokračoval.

„Laro. Pomozte mi a získáte to, co vím, že chcete.“

„A jak mám vědět, že se mě nepokusíte zabít, když vám tu část dám?“

Powell z ničeho nic odkudsi vykouzlil nůž a přiblížil ho na několik centimetrů k Lařinu levému oku.

„A cítila byste se lépe, řekněme mnohem příjemněji, kdybych vás zabil hned?“

Podívala se Powellovi zpřímá do očí. „Jak už jsem řekla, můžete to zkusit.“

Usmál se. „Rozmyslíte si to ještě, Laro?“

„Možná.“

„Neváhejte moc dlouho.“ Otočil se a hodil. Vrhací nůž se zabodl do znaku na zdi, přesně do oka jen pár centimetrů od jejího nože.

„Naše šance zmizí za osmáct a půl hodiny.“

Lara vstala. „A další budeme mít až za pět tisíc let.“

„Přesně tak.“ Powell naposledy potáhl z doutníku a také se postavil. Sestoupil z pódia a uhasil doutník v popelníku na jednom ze stolů.

„Zvážím vaši nabídku, pane Powelle. Ráno se dozvíte mé rozhodnutí.“ Lara zvedla batoh a zamířila ke dveřím. „Ať se rozhodnu jakkoli,“ zavolala na něj přes rameno.

„Lady Croftová.“

Asi tři metry přede dveřmi se zastavila a obrátila. Powell stál pod velkou freskou, před sedmi křesly s rukama za zády.

„Odlétáme v 7:00. Měla byste se teple obléct. Tam, kam se chystáme, bývá velmi chladno.“

Přikývla. „Budu na to myslet.“

„Takže zítra brzy ráno na shledanou. A nezapomeňte vzít Trojúhelník, prosím.“

Lara se opřela do dveří, protáhla se kolem vyjeveného Pimmse a vyšla ven do vlhké noci. Lara procházela po San Marcu a razila si cestu davem lidí. Dvojice, mladí i staří, se drželi za ruce, hlavy zvrácené dozadu a nadšeně sledovali hru světél na nebi. Aurora. Transparent, volně přeloženo, hlásal: Nebeská podívaná, která je k vidění jen jednou za život. K úplnému zatmění slunce mělo dojít až druhý den. Při záblescích světla nahoře všichni uchali a áchali.

Kdybyste jen věděli, blesklo Laře hlavou.

Prošla mezi lidmi, aniž by si jí někdo všiml. Z davu se ozvala pouze jedna, podle očekávání mírně obscénní poznámka na její adresu. Nějakému benátskému mladíkovi už prostě hormony lezly na mozek. Powellovi se nedá věřit, ani za zlaté prase ne. Kdyby mu dala Trojúhelník, patrně by to bylo to poslední, co by v životě udělala. Nebo ne? Jednoduše by vytáhl pistoli a odstřelil by ji.

Nebo ne?

Pravděpodobně ano. A to mu v Kambodži zachránila kůži. Potom se ji sice pokusil zabít, ale to byl jen reflex. Měla polovinu Trojúhelníku a on ho moc chtěl. Možná že vážně chtěl, aby s ním spolupracovala. Možná. Asi jen proto, že měl plnou hlavu starostí se získáním druhé půlky.

Prošla náměstím, zahrula do malé uličky a minula kavárnu. Měla hlad. Dala si těstoviny a skleničku vína.

Buď nevypočitatelná. Pravidlo číslo jedna, kterého bylo radno se držet. Takže, co by od ní teď nikdo nečekal?

Zahodí Trojúhelník do některého z kanálů a vypaří se? Ukáže se Powellovi, aby ji téměř jistě s potěšením zabil?

Seděla u venkovního stolku. Zaklonila hlavu a dívala se na Auroru. Úžasné. Vzbuzující posvátnou bázeň. Jedinečné. Neopakovatelné. Šance, jaká se naskytne jednou za život.

A vtom si uvědomila, jaký by byl nejméně očekávaný další krok.

Kdyby si přivlastnila moc Trojúhelníku,

Znič ty Hodiny, Laro. Nenech se svést jejich mocí jako já.

Rozhlédla se kolem sebe a rychle pohledem přelétla kavárnu.

Skoro čekala, že uvidí otce, nebo uslyší jeho hlas. Byl tam však jenom jediný číšník, postarší pán, který za pultem skládal ubrousky.

Lara zvedla ruku, aby přivábila číšnickovu pozornost.

„Signorina?”

Požádala o účet, zaplatila a pokračovala dál. V hlavě se jí líhl plán. Musela si všechno důkladně promyslet...

Potřebovala poskládat všechny střípky mozaiky a zvážit postavení všech hráčů v téhle hře.

Mířila na východ. Náhle změnila směr a pokračovala zpátky do centra. Saň Marco, Grand Canal...

Osvícení a jejich přísluhovači.

Lara zaslechla vzrušené hlasy a smích, které se ozývaly zpoza dveří. Uvědomovala si, že by měla nejprve opatrně obhlédnout situaci, ale neměla na to náladu.

Takže jednoduše vykopla dveře.

Nevěřila vlastním očím.

Ten pacholek hrál poker.

Uprostřed místnosti stál stůl. Všichni čtyři muži, kteří seděli kolem něho, vytřeštili na Laru oči a zírali na ni s ústy dokořán. Jedním z těch čtyř byl Alex.

Ti tři, které neznala, zareagovali rychle. Měli zbraně v rukou a mířili na ni ještě dřív, než se na Alexově tváři stačilo objevit zděšení.

Pistole. Nemá čas.

„Hoši, teď ne, jo?”

Muži se po sobě zmateně dívali. Měli navrch, tak jak to, že jim rozkazuje?

„Potřebuju si promluvit s Alexem,” prohlásila. „O samotě.”

„Dobrá, pánové.” Alex udělal krok vpřed. „Učínme dámě po vůli.”

Přestali na ni mířit a začali shrabovat peníze na stole. Jeden z nich z ní byl úplně vedle. Když odcházeli, sklonil se a políbil jí ruku.

„Scusi. Bella.”

Lara vybuchla smíchy.

Jakmile se za posledním z nich zavřely dveře, pobavený výraz z její tváře zmizel jako mávnutím kouzelného proutku. Posadila se ke karetnímu stolku naproti Alexovi.

„Chcete být kladás, pane Weste? Nebo bídák?”

„Laro...”

„Budeš se muset zatraceně brzy rozhodnout. Děláš pro velké bídáky, Alexi. To přece víš, ne?”

Sklonil hlavu. „Vím, že Powell není zrovna svatý, ale...”

„Hodláš to udělat?” vyptávala se nemilosrdně dál. „Hodláš pro Powella získat Trojúhelník? Skutečně hodláš dát tomu chlapovi do rukou klíč k ovládnutí světa?”

„Ale...”

„Děláš to jen pro peníze, správně? Ani kladás, ani bídák, prostě jen ten starej známej chlapík, kterej se snaží ze všeho vytřískat co nejvíc, je to tak? No, a v tom je právě problém, Alexi. Powellovi se nedá věřit. A jestli jsi alespoň trochu takový chlap, za jakého jsem tě měla, tak to prostě nesmíš udělat.”

Odmělčela se, zkrřížila ruce na prsou a podívala se mu do očí.

Alex vypadal ukrivděně. „Snažím se ějak protlouct. Vydělat trochu peněz na poker. Užit si trochu legrace.”

„Samozřejmě.”

Lara potřásla hlavou. Doufala, že uslyší ěco jiněho. Alespoň už ví, na ěí straně stojí. A co na ěj platí.

Vstala a zvedla jednu z karet ležících na stole. Srdcový král.

„Zítřa pojedu s vámi, Alexi. S tebou a panem Powellem. Takže tam budu, krok před tebou, pořád budu krok před tebou. To je ode dneška moje práce.”

Sevřela kartu mezi prostředníčkem a ukazováčkem a cvrnkla ji k Alexovi.

Alex se sehnul, karta proletěla kolem ěho dál k oknu.

Lara nikým neviděná levačkou rychle sebrala ze stolu další kartu.

První karta se k ní vrátila jako bumerang. Chytla ji levačkou a zasunula ji pod tu, kterou před okamžikem sebrala ze stolu. Obrátila obě dvě najednou a ukázala Alexovi líc té druhé karty.

Žolík.

Odhodila karty na stůl, zamířila k Alexově posteli, shýbla se

a vytáhla zpod ní první polovinu Trojúhelníku, kterou tam schovala při své návštěvě, když byl Alex ve sprše.

Alex, který se otočil, aby viděl, co dělá, se ušklíbl a obrátil se k ní zády.

Lara k ěmu došla a přitiskla mu ústí pětačtyřicítky ke spánku.

„Jen abys věděl,” zasyěla mu tiše do ucha, „že jestli mě podvedeš i tentokrát, tak už nebudeme kamarádi.”

Políbila ho na temeno hlavy, poklepala mu Trojúhelníkem na rameno a zmizela.

V šest třicet už Powell seděl v kanceláři. Rovnal poznámky rozložené na stole. Zaslechl helikoptěru. Vyklonil se z okna a uviděl na dvoře přistávat dva stejné vrtulníky.

Do kanceláře vtrhl Pimms. Rozespalý a neholený.

„Zaspal jsem!” Tvářil se, jako by se měl každou chvilí rozbreěet. „Zavolala?”

„Pro slitování boží, uklidni se, ělověěe.” Powell nesouhlasně

zavrtěl hlavou a stiskl tlačítko vedle telefonu. Z mluvítka se ozvalo:

„Ano, pane?”

Pimms se stále ještě nevzpamatoval. „Lady Croftová... zavolala?”

Powell postavil na stůl kufík a začal do ěho skládat věci. „Myslím, že mám všechno. Děkuji za optání. Proě se nejdeš podívat, jestli náš vážený host nepotřebuje s ěčím pomoci?”

Ukázal na dveře a Pimms odešel. Tak a mŭže zase nerušeně přemyslet.

Skupina sleěny Holcombově zkopírovala řadu svazků z knihovny, které se ějak vztahovaly k výpravě na sever.

Zaměřili se zejména na ty, které pojednávaly o původních legendách vztahujících se k Hrobce desetitisíc stínů. Už celě měsíce je neměl v ruce, proto usoudil, že bude vhodné osvěžit si paměť, než dorazí na místo. Než dojde ke konjunkci.

Zbývalo přesně patnáct hodin a dvacet šest minut. Čas ubíhal.

Telefon zabzuěel. „Mluvte.”

„Vrtulník dorazil, pane,” hlásil Julius. „Nakládáme.”

„Děkuji, Julie. Všichni připraveni?”

„Ano, pane.”

Powell se usmál. On, Julius a šest dalších peělivě vybraných mužů věera odpoledne přes hodinu diskutovali o plánech do budoucna.

Byli v naprostěm bezpeěí na vypůjěeněm ělunu říční strážě.

„Dobře. Za minutku jsem dole.” Trvalo mu to deset. Archiválie balil velice opatrně. Bral si s sebou i vzácnou skřínku, kterou objevil v jednom z londýnských starozitnictví (ruční práce, třešňové dřevo, vykládaná drahokamy a na víěku se skvěl kříž Osvícených), s ním měl jistě plány.

Při odchodu z kanceláře se podíval na hodiny. Bylo šest padesát.

Na přistávací ploše za rezidencí všichni překypovali ěinorodostí:

Julius a jeho muži nakládali své vybavení, najatí žoldáci zase své, nechyběl ani pan West, který postával ěkolik kroků od vrtulníku a věe se zasmušilým výrazem ve tváři pozoroval.

Powell došel až k ěmu. West, pokud nic jiněho, se zatvářil ještě zasmušileji.

„Za pět minut,” prohlásil Powell, „se vydáme na cestu. Za patnáct hodin už budeme v hrobce a budeme tvořit dějiny.

Tak hlavu vzhůru, pane Weste.”

„Hm,” zabruěel Alex. „Omlouvám se. Příšerná noc.”

„A?”

„Jo, myslím, že si na palubě trochu zdřímnu.”

Powell si ho pozorně prohlížel. Měl pocit, že za Westovou špatnou náladou se skrývá ěco víc než jen nedostatek spánku. Nechtěl však na ěho naléhat.

Nespustí ze svého mladého spolupracovníka oěi.

„No tak, Alexi.” Usmál se na ěho a položil mu ruku na rameno.

„Vzhůru na palubu.” West poslechl.

Z budovy se vynořil Gareth a Důstojný a krok za ním šel Pimms.

Mířili k helikoptěře. Pimms se úslužně snažil pomoci Garethovi s kufíkem. Pokaždě, když k ěmu natáhl ruku, si vysloužil jen zlý pohled.

Pimms zachytil Powellův pohled, hluboce se uklonil Důstojnému a zamířil k ěmu.

„Obávám se, že jsme v pořádněm malěru,” zašeptal Pimms.

„Vážně? Podrž mi to, ano?” Powell podal Pimmsovi skřínku.

Pimms ji převzal a stočil hlavu tak, aby viděl na Garetha a Důstojného, kteří právě nastupovali do vrtulníku. „Myslí si, že máme polovinu Trojúhelníku lady Croftové.“

„Vím,“ odušil Powell a vylovil z kapsy kubánský doutník, strhl z něho obal a škrtl zápalkou. Cestou k vrtulníku ho rozdýmal.

Pimms šel krok za ním. „Myslí si, že je v té skříňce, kterou neseš.“

Pimms se zadíval na vyřezávanou krabičku. „A je?“

„Proč se nestaráš o něco jiného, Pimmsi?“

Powell pomalu a rozvázně vydechl kouř a přejel Pimmse pohledem od hlavy k patě. „Jsi dost teple oblečený, co myslíš? Poletíme daleko na sever, jak jistě víš.“

Pimms se zastavil a upřeně se zadíval na skříňku, kterou držel v ruce.

„Ta nejistota mě zabije,“ řekl.

Powell si povzdechl. „Když to musí být, tak se podívej.“

Pimms nahlédl do skříňky. Připomínal hromádku neštěstí.

„Připomeň mi,“ poznamenal Powell, „abych si s tebou zahrál poker.“

„Ach, můj bože.“ Pimms konečně odtrhl oči od skříňky.

„Je prázdná. Co budeme dělat?“

„Budeš tu skříňku hlídat s nasazením vlastního života. Leží na tobě velká zodpovědnost.“

„Pořád tomu nerozumím. Vždyť přece bez té poloviny nemáme žádnou naději na úspěch, nebo ano?“

Powell přikývl a položil Pimmsovi ruku na rameno. „Vůbec žádnou. Ale tím by ses neměl trápit. Všechno bude v pořádku.“

„Ale...“

Powell položil Pimmsovi ukazováček na rty a umlčel ho.

„Vidíš?“ Otočil ho. Přicházela Lara v bílém polárním obleku v doprovodu chlapecky vyhlížejícího mladého muže. Kráčeli přes dvůr přímo k nim.

„Lady Croftová! Jsem tak rád, že jste se rozhodla připojit se k nám.“

Powell se otočil a uklonil se směrem k vrtulníku. „Váš kočár už čeká.“

Bryce se zamračil. „Dobrý bože, ten chlap je ještě protivnější, než jsem si myslel.“

„Počkej, až se s ním seznámíš blíž.“ Lara se zastavila a otočila se k Bryceovi. „Počkal bys tu chvíli, prosím?“

„Žádný problém,“ odpověděl. „Budu se dál potit, dokud se mi nepodaří rozepnout ten zip.“

Lara se ušklíbala. Bryce se potýkal s výstrojí už od té doby, co opustili hotel. Po pravdě řečeno se s výstrojí potýkal už od večera, kdy přijel. Krátce po jedné v noci Lara seděla v hale a pročítala si materiály o hrobce, když uslyšela zuchnutí a klení. Vzhlédla od čtení a uviděla Bryce, který právě vklopýtal dovnitř. Nesl asi půl tuctu kufrů pod paží a další držel v náruči. Francouzsky vydával příkazy portýrovi, který měl plné ruce práce s dalším pultuctem zavazadel a s vypětím všech sil se snažil rozšifrovat Bryceovy instrukce. Bryceův souboj s výstrojí pokračoval hned od časného rána. Momentálně se potýkal se zipem bundy, který se zadrhl na velmi nevhodném místě a tlačil ho do ohryzku.

Nechala ho, ať si s tím poradí, jak umí, a přidala se k Powellovi s Pimmsem.

„Dobré ráno, pánové.“

„Dobré ráno, lady Croftová. Věděl jsem, že si to rozmyslíte.“

„Vážně? Úžasné. Ani já sama jsem si tím do poslední chvíle nebyla jistá.“

„Vím, Pimmsi.“ Powell luskl prsty. Pimms pozvedl dřevěnou skříňku a otevřel ji.

Lara, aniž by spustila oči z Powella, zalovila u pasu, vytáhla polovinu Trojúhelníku a upustila ji do připravené schránky. „Jak jsme se dohodli.“

„Rozumím. Jsme přece partneři.“

Upřeně se zadívala Powellovi do očí. „Radši byste se měl připravit, společníku.“

„Stalo se.“ Powell ani nemrkl.

„A co vy?“

„Uvidíte.“ Otočila se a odešla.

„Vítejte na palubě, Laro!“ zavolal za ní Powell.

Bryce si cosi mumlal pro sebe a stále ještě mámě zápolil se zipem, když se k němu vrátila Lara. „Taky aby tě nevítal s otevřenou náručí, když jsi mu právě dala to, po čem toužil.“

„Nepropadej malomyslnosti. Pust', zkusím to.“

Lara trhla jezdcem a zip povolil.

„Díky bohu.“ Bryce si rozepnul bundu. „Díky i tobě.“

„Rádo se stalo.“

„A co tady vlastně dělám?“

Lara si ho nevšímala. Vtip na téma nová móda za polárním kruhem se jí dral na rty, ale raději ho spolkla. Bryce přišel, protože ho potřebovala. Mrtvá zóna, o které se dočetla, pravděpodobně poškodí většinu přístrojů a Bryce bude potřebovat, aby je dal do pořádku.

A navíc je docela příjemné mít s sebou alespoň jednu spřátelenou duši.

„Jdeme spolu,“ naklonila se blíž k němu, „zachránit vesmír. Tak pojď.“

Vyrazila k vrtulníku. Bryce klusal vedle ní a chlopně vlněné čepice mu pleskaly o spánky.
„Může se nám to ještě podařit? I po tom, co jsi tomu padouchovi dala naši půlku Trojúhelníku?“
„Věř mi,“ usmála se, „mám plán.“
„Šílený, že řetězu urvaný torpédo, brázdící vodu, a nikde žádná loď? A v danou chvíli se mi s tím plánem nehodláš svěřit, co?“
„Něco na ten způsob.“
„Zachráníme svět, vesmír a vůbec?“
„Určitě.“
Bryce pokrčil rameny. „Tak jo.“
„Jdeme.“ Lara se rozhlédla a uviděla jednoho z Powellových mužů, Julia, který stál na nakládací rampě.
„Tak jdete, vy dva?“
„Nemůžeme si to nechat ujít.“ Vyskočila na rampu a podala ruku Bryceovi, který se škrábal nahoru za ní.
Julius stiskl knoflík a rampa je zdvihla do útrob vrtulníku. Chinook vzlétl.
Byla to upravená verze transportního vrtulníku MH47E.
Soudě podle designu musel být aspoň deset let starý, ale Lara odhadovala, že se za celou tu dobu dostal do vzduchu jenom párkrát... a rozhodně s ním nepodnikali žádné nebezpečné mise. Byl zkrátka moc nablýskaný a vypulírovaný na to, aby prožil něco opravdu divokého.
Dvouvrtulové Chinooky armáda velmi často využívala pro přepravu všeho možného. Viděla hned několik speciálních úprav těchto vrtulníků, ať už sloužily lékařským záchranným týmům nebo v nich převáželi těžkou výzbroj. Některé typy byly opravdu velmi zajímavě řešené.
Ale to, co s tím vrtulníkem udělali Osvícení, předčilo veškeré její očekávání.
Přední část dlouhého úzkého prostoru uvnitř přepažili a vybavili ji klimatizací a krásným, stylovým nábytkem. Vypadalo to tam jako v kabině soukromého tryskáče. Tam seděli Powell, Pimms a pár dalších mužů, o nichž se Lara dohadovala, že také patří k Osvíceným. A s nimi Alex.
Ona a Bryce seděli společně se zbytkem expedice vzadu na výsadkářských lavicích podél stěn, kde si o klimatizaci a luxusu přední části vrtulníku mohli nechat jenom zdát.
Asi po hodině letu za nimi přišel Powell dozadu s tácem jednohubek.
„Hrozně se omlouvám za takový zasedací pořádek. Doufám, že to není příliš nepohodlné.“
„To je v pohodě,“ opáčila Lara, „společníku.“
Powell se usmál. „Něco k zakousnutí?“
Lara zavrtěla hlavou, zato Bryce po jednohubkách ochotně hrábl. Nabral si jich rovnou pět a hned si je jednu po druhé začal cpát do pusy.
„Myslím, že my se ještě neznáme,“ prohlásil Powell, když podal tác jednomu ze svých mužů.
„Jsem Manfred Powell.“
„Mmmm.“ Bryce polkl, chvíli žvýkal a znovu polkl. „Bryce.“
Potřásl si s Powellem rukou.
„Bryce... to je jméno, nebo příjmení?“
Lara jim do toho představování skočila. „Ráda bych nabídla Bryceovy služby ve prospěch expedice, pane Powelle. Jako důkaz naší spolupráce.“
„To je od vás velmi milé.“ Usmál se a podíval se dolů na Bryce.
„A v jakém oboru vlastně pracujete?“
„Elektronika.“
„Vskutku?“
Bryce přikývl. „Hlavně práce na zakázku. Bezpečnostní, zbraňové systémy. Trochu toho, trochu tamtoho. Někdy ty opravy.“
„Opravy říkáte?“
„Ano, přesně tak.“
„Nuže. Tak to byste mi snad mohl pomoci.“
„Můžu to zkusit.“
Powell se ušklíbl. „Mám takové jedny hodiny, které mě pořád zlobí...“
Všichni kolem vybuchli smíchy.
Bryce se zamračil.
„Pane Powelle,“ poznamenala Lara, když pozdvižení utichlo.
„Jak vidím, míříme na sever.“
„Tak jest.“
„A mohl byste mi prozradit přesné místo určení... společníku?“
„Zajisté. Novaja zemlja. Znáte to tam, Laro?“
„Bohužel ne... Manfrede.“
„Novaja zemlja.“ Bryce se zamračil. „To je v Rusku, ne?“
„Ano, je to součást federace,“ potvrdil Powell.
„A ve které části leží vzhledem k... Moskvě?“
„Na sever,“ opáčil Powell. „Daleko, daleko na sever. Můžu vám přinést mapu, pokud máte zájem, pane Brycei.“

„Ne, to nebude třeba." Bryceovi přeběhl mráz po zádech, a tak si honem dopnul bundu. „Už jsem v obraze."
O pár hodin později dotankovali Chinooky za letu, když využili služeb ruského letectva. Powell sledoval celou operaci z pilotní kabiny. Když se vrátil, bavil se zrovna West se samotným Důstojným.
„Skutečně osobnost, ta lady Croftová," prohlašoval právě. „Vyrozuměl jsem, že ji dobře znáte."
West přikývl. „Dá se to tak říct."
„Jak se zdá, potrpí si na dramatická gesta, soudě podle toho, co mi o ní říkal pan Powell."
„No, to ano." West se pousmál. „Na to si Lara potrpí."
„Ale... takové nadšení se mi vůbec nelíbí. Takové přehánění. Nebudí to ve mně důvěru. Dávám přednost klidnému, uvážlivému přístupu." Otočil se k Powellovi. „Máme Trojúhelník. Jste si jistý, že ji... potřebujeme?"
„Tedy." Powell se mu podíval do očí. Ty chladnokrevný parchante. Shrábnout Trojúhelník a hodit ji přes palubu? Ne, že by se mu ten nápad nezamlouval, ale potom si vzpomněl na Kambodžu. Lara jim na poslední chvíli zabránila udělat velkou, potenciálně osudovou chybu. A on jí teď chtěl dát možnost, aby si to zopakovala.
Zabije ji až potom.
„Jeden vykradač hrobek je dobrý." Powell poplácal Westa po koleně. „Ale dva jsou lepší."
„Lara je vykradačka hrobek," oponoval West polohlasem. „Já ne."
Pomyslete na to, co je v sázce," pokračoval Powell. „Stojí za to mít je oba."
„Jde nám o hodně." Vůdce Osvícených přikývl a znovu se otočil k Westovi. „Dokážete pracovat společně?"
„Snad ano."
„Vy jste nikdy předtím nespojili síly?"
„Ne." Potom se Alex ale usmál. „Tedy, aspoň ne takhle."
„Alexi. Vy jste ďábel." Powell se k němu naklonil a znovu ho poplácal po stehně.
Westovi zmizel úsměv ze rtů stejně rychle, jako se na nich objevil.
Bryce přestal chrápat a s trhnutím otevřel oči.
„Přijíždí."
„Co je?"
„Měl jsem sen. Dost divný. Byl jsem vykradač hrobek. Robot byl můj sluha. Pořád něco rozbíjel." Zavrtěl se na lavici.
„Jauvajs, mám celý dřevěný zadek. A celou levou půlku těla jakbysmet."
„Vzchop se, vojáku."
„Já? A voják? Nevzpomínám si, že bych se upsal armádě... na rozdíl od těchhle." Ztlumil hlas a pohodil hlavou směrem k Powellovým vojákům, kteří celou dobu seděli, jako kdyby spolkli pravítko, a na klíně drželi v pohotovostní poloze Uzi.
„Nemáš pocit, že nás hlídají?" zašeptal.
„Taky že jo," přisvědčila Lara.
Bryce se zamračil. „Tak jsme součástí týmu, nebo nás unesli?"
„Obojí."
„Obojí?"
Lara přikývla. Zachytila pohled Julia, který seděl na druhé straně nákladového prostoru a mračil se na ni. Vrátila mu ten ledový pohled.
Potom se obrátila zpět k Bryceovi, který se tvářil znepokojeně.
„Hele, všechno bude v pořádku," dodávala mu s úsměvem odvahy.
„Fakt?"
„Fakt. Věř mi."
„Jo jasně." Bryce si povzdechl. „Máš plán. Pořád na ten tvůj plán zapomínám. Což ani moc nepřekvapí, jelikož o něm vůbec nic nevím." Založil si ruce na prsou, opřel se a zase zavřel oči.
„Brycei." Lara se k němu naklonila a pošeptala mu do ucha:
„Tak když si myslíš, že ti to pomůže..."
Otevřel jedno oko. „Ano?"
„Já o tom plánu také nic nevím. Zatím."
„Skvělé. Hned je mi mnohem líp."
Zavřel oči a otočil se na druhou stranu.
Znovu dotankovali. Koloval další táč jednohubek. Powell vytáhl Hodiny. Ted' už zářily všechny tři ciferníky. Všechny ručičky se točily a odpočítávaly hodiny a minuty zbývající do konjunkce.
„Tohle je zajímavé." Powell zvedl hlavu. Pimms si četl v cestovním průvodci. „Na Novoj zemi proběhl největší termonukleární zkušební výbuch na světě. Ještě teď tam jsou vojenské objekty, kde se testují zbraně. To asi musí turisty hodně odrazovat, nemyslíte?"
Usmál se. „Naštěstí pro nás."
Careth, který se celou dobu díval z okna, se teď otočil k Pimmsovi a začal se smát. O pár vteřin později se začal chechtat i Důstojný, který se chvíli předtím ještě pokoušel tvářit obzvlášť kysele.
I Powell se tiše uchechtl.

„Co je?“ vyptával se překvapený Pimms. „Co je k smíchu?“

„Pane Pimmsi,“ začal mu vysvětlovat Gareth, „na Novoj zemi se nikdy neuskutečnil žádný zkušební výbuch. Ani atomové, ani vodíkové bomby, dokonce ani dynamitu.“

Pimms se zamračil. „Ale tady říkají...“ Jeho hlas se vytratil.

„Aha.“

„Soukromí si lze koupit, mladý muži.“ Důstojný si odkašlal. „Na to nikdy nezapomínejte.“

„Ehm, nezapomenu, pane. Rozhodně ne.“

„Jak ještě dlouho?“

Důstojný se mračil, byl očividně netrpělivý. A nejspíš i otrávený z toho věčného sezení. Od úst mu stoupala pára.

Klimatizace už nedokázala držet ledový arktický vzduch na uzdě.

„Pár hodin.“ Powell vyhlédl z okna. Pod nimi se prostíralo ledovci poseté Barentsovo moře. Již brzy měli zahlédnout jižní ostrov Novoj zemi. Tam měli přistát. „Poslední hodinu cesty budeme muset po souši. Vrtulníky se nemohou přiblížit k hrobce na víc než na tři kilometry.“

Pimms si právě zahříval ruce nad průduchem vedle svého sedadla a při té poznámce překvapeně vzhlédl. „Nemůžeme letět?“

Powell přikývl. „Elektromagnetické pole. Je to mrtvá zóna.“

„Pane Powelle. Neodpověděl jste na mou otázku.“ Důstojný se pořád mračil. „Kolik času ještě zbývá, celkově, do konjunkce?“

„Promiňte, pane.“ Powell se přinutil k úsměvu. „Tři hodiny.“

„Přesně?“

Powell si povzdechl. „Tři hodiny a tři minuty. A pětadvacet vteřin, totiž před vteřinou, když jsem začal říkat ‚dvacet‘.“ Vůdce Osvícených na něj vytřeštil oči. Powell hádal, že to bylo za hodně dlouhou dobu poprvé, kdy si někdo dovolil staříka záměrně naštvat.

Pravděpodobně poprvé od doby, co se odvážil sám lord Croft, a to bylo už dvacet let.

„Takový tón si odpusťte, Powelle.“ Gareth mu patolízalsky zašermoval prstem před obličejem. „To si nikdy nedovolujete.“

Powell sklopil hlavu. „Odpusťte.“

„Hele, tak klid, lidi.“ West, který za celou dobu letu prohodil sotva deset slov, se teď zakřenil. „Co si takhle seřadit hodinky? Co vy na to?“

Důstojný po něm šlehl pohledem. „To nebude vůbec nutné. Prostě jen chci, abyste mě průběžně informovali, kolik času zbývá.“

„Jednu informaci bych měl hned.“ Powell ukázal z okna na pravém boku, ze kterého byla vidět pevnina. „Novaja zemlja. Za dvacet minut přistáváme.“

Vstal a otočil se k zadní části vrtulníku, aby o tom, že už zanedlouho budou přistávat, informoval Laru.

Ale ta už stála a upravovala si výstroj.

Když spustili rampu nákladového prostoru, vtrhl do kabiny poryv

ledového vzduchu a v mžiku rozehnal všechno nashromážděné teplo. Bryce stál nahoře na rampě a trásl se zimou.

„Panebože.“ Powellovi muži procházeli kolem něj a vykládali

vybavení. Bryce se nehýbal. Přihnal se další poryv větru. „Ten vítr dělají vrtule, že ano? Prosím, řekni mi, že ten vítr dělají naše vrtule.“

Lara zavrtěla hlavou. „To je vítr, Brycei. Takhle tady nahoře fouká. Radši bys měl vylézt a začít si zvykat.“

Poslechl, ale šel pomalu a tvářil se mimořádně kysele. Venku pod rampou navršili Powellovi muži veškeré vybavení na úhlednou hromadu. Powell sám mluvil s nějakým mužem v příliš velkém kabátě a kalhotách ze zvířecí kůže. Domorodec. Přistáli v těsném sousedství domorodé osady, uvědomila si Lara, když se rozhlížela po okolí. Vypadalo to na rybářskou vesnici, stany, otevřená ohniště a ryby sušící se na důmyslných dřevěných konstrukcích. Přímě před sebou viděla úzký pruh vody to musela být úžina, o níž mluvil. Za ní se vypínaly do výšky ledovcové útesy. Do všech směrů se, kam až oko dohlédlo, táhla nekonečná tundra.

Alex se odtrhl od skupinky Osvícených a vydal se k ní. „Ahoj,

Laro.“

„Pane Weste.“ Jestli on zapomněl na tu scénu ze včerejší noci, tak ona ne. „Chcete mi snad něco říct?“

„Ano.“ Usmál se na ni. „Usměj se trochu. Jedeme v tom společně, nebo ne?“

„Skutečně?“

Povzdechl si. „No, jak myslíš. Pojď se mnou. Dostali jsme za úkol vybrat spřežení.“

„Spřežení?“

„Uvidíš.“

Udělal pár kroků a Lara se rozhodla, že ho bude následovat.

„Hej!“ křikl za ní Bryce. „Co mám dělat já?“

„Snaž se zahřát. Za chvíli jsem zpátky.“

Alex ji zavedl přes malou vyvýšeninu do středu vesnice. Ze všech stran na ně útočil zápach rybiny. Všude, kam se Lara podívala, dělal někdo něco, co nějak souviselo s rybami. Jeden jim odsekával hlavy, další rozvěšoval sítě, jiný házel vnitřnosti do kbelíku.

Alex zpomalil a otočil se k ní. „Hele, Laro...“

Cestu jim zastoupil stařec s obrovskými mezerami mezi zuby a cigaretou přilepenou na spodním rtu.

„Yukola" zeptal se a vnucoval jim sušenou rybu.
Vypadalo to, že na něco čeká. Nechápal se na sebe podívali.
„Myslím, že chce, abychom to snědli," usoudil Alex.
Stařec se široce usmál a přikývl. „Jíst, jo. Jíst."
Lara se podívala na rybu. „Riskantní."
Alex zavěšil. „A hodně."
Podívali se po sobě.
„Ale co, k čertu s tím," pokrčil rameny Alex.
Lara přikývla. „Žijeme jen jednou."
Oba natáhli ruku. Stařík vyndal nůž a zručně jim každému ukrojil kus ryby, na dva prsty tlustý a stejně tak dlouhý.
„Salut," prohlásil Alex a nacpal si celé sousto naráz do pusy.
Lara zavrtěla hlavou. „Barbare." Kousek ukousla.
Ryba chutnala báječně.
Byl to, pokud se nemýlila, losos.
„No páni," vydechl Alex a začal si olizovat prsty. „To je dobrota."
Oba se na starce usmáli. Ten mezitím sáhl pod kabát a vylovil odtamtud prázdnou láhev od sodovky.
„Coke?" Otočil ji dnem vzhůru a zaklepali ní. Byla prázdná.
„Coke?" zeptal se s nadějí v očích.
Lara zavrtěla hlavou. „Bohužel."
„Vydrž chvíli." Alex si přetáhl batoh dopředu a sáhl dovnitř. Vylovil z něj láhev zázvorového piva. „Schwepps?"
Stařec pokrčil rameny a vzal si láhev.
„Jedna nula pro konkurenci," poznamenal Alex. Lara se zasmála, potom se ale zamračila.
„Na chvíli jsem, pane Weste," prohlásila, „docela zapomněla, jaká jste svině."
Protáhl obličej.
Pokračovali v cestě. Na druhé straně vesnice našli muže, který seděl na kládě a zahříval si ruce nad ohněm. Kolem něj posedávalo, polehávalo a pobíhalo několik desítek největších huskyů, jaké kdy Lara viděla. Tažní psi na poslední část jejich cesty, vysvětlil jí Alex.
Přes nulovou zónu ke kráteru po meteoritu a hrobce.
Začali si vybírat. Každý z nich ukazoval vybraná zvířata jejich majiteli. V jednu chvíli ukázal Alex na tak tlustého huskyho, že se skoro kolébal, a Lara si posměšně odfrkla. Alex po ní střelil zlostným pohledem a vybral si jiného. Stařec se rozesmál.
Když už vybrali asi polovinu psů, rozlehl se prostranstvím dunivý řev. Lara vzhledla a uviděla kolonu obřích obrněných vozidel směřujících k vesnici. Z kabiny prvního vyskočil nějaký člověk a pospíchal k čekajícímu Powellovi.
Lara se obrátila zpět ke psům.
Ani ne metr před ní seděla v podřepu malá dívka a pozorovala ji.
„Kde ses tu vzala?"
Děvče mělo dlouhé černé vlasy spletené do dvou copů splývajících dolů zpod modré pletené čepice. Vypadala tak na osm let.
„Chystáš se přes zamrzlé jezero?" Promluvila rusky, a tak jí Lara odpověděla v tomtéž jazyce.
„Ano."
„Do kráteru?"
„Ano, do kráteru po meteoritu."
„Jsou tam ďáblové. Hrobka desetitisíc stínů."
„Přesně tak." Powell a Osvícení o hrobce věděli, to dávalo smysl, ale domorodci?
Dívka k ní natáhla ruku a zatahala ji za rukáv.
„Zastavil se tam čas. Pomátneš se z toho. Nechod' tam."
Laře se na okamžik zatočila hlava. Poklesla na jedno koleno, ale potom se vzpamatovala.
„Počkej chvíli, já..."
Podívala se dívce do očí a najednou měla pocit, jako by spadla do vodního víru.
Slyšela jen hučení padající vody, která ji táhla dolů, dolů, dolů.
Přirozené zvuky vesnice, štěkání psů, Alexovy povely i předení motorů obrněných vozů, to všechno rázem zmizelo.
„Riskuješ všechno," oznámila jí dívka, a Lara měla pocit, že i její hlas slyší odkudsi zpod hladiny, tlumeně, o oktávu níž.
Slova jí dokonce maličko splývala. „Abys ho mohla vidět. Abys s ním mohla být."
„Koho vidět?" zeptala se Lara. „Koho tam uvidím?"
„Svého otce." Bože, už to tady bylo zas. Vzduch kolem dívky začal pableskovat.
„Jedna myšlenka," proneslo to děvče bezchybnou angličtinou, „prostupuje vším."
Lara zatajila dech. „Kde jsi tohle slyšela?"
Ozvalo se pronikavé písknutí. Lara zamžikala a zatřásla hlavou.
„Laro! Tak dělej!"
Otočila se a uviděla, že už shánějí psy do houfů. Alex se na ni divně díval.
„Laro?" Zamračil se. Jsi v pořádku?"
„Moment." Zavrtěla hlavou ve snaze si ji pročistit a obrátila se zpět k dívce.
Na zemi, v místech, kde předtím dívka seděla, vyrůstal ze země

jediný květ jasmínu. Děvče samotné nikde neviděla.
Lara květinu utrhla a přivoněla k ní.
Už teď je to divné, pomyslela si, když se zvedala ze země. A nejspíš bude ještě hůř.
Vydala se za Alexem a jeho smečkou.

Průliv mezi dvěma ostrovy Novoj zemlji byl zamrzlý. Lara se však již měla možnost na vlastní kůži přesvědčit, jak je led zrádný, zvláště v tuhle roční dobu, a proto si dávala náramný pozor.

Ve druhém transportéru zahlédla Alexe, který se choval úplně stejně. Powell a Pimms jeli s ním. Bryce seděl ve voze s ní a Julius řídil třetí vozidlo a jeden z Osvícených čtvrté.

Transportéry byly ruskou verzí starých amerických Kačen používaných za druhé světové války. Ze všeho nejvíc připomínaly čluny pobřežní stráže na kolech, za která by se nemusel stydět ani nákladní tahač. Hladce projely přes všechno. Voda, výmoly, písek, všechno jedno. Lara seděla v prosklené kabině. Bryce se vyškrábal ze spodní části a uvelebil se vedle ní za palubní deskou.

Zalovil v batohu a vytáhl laptop. Spustil počítač.

„Co to děláš?“

„Napadlo mě, že se podívám na poštu, když máme chvilku času.“

„Brycei...“ Lara zavrtěla hlavou. „Co by sis počal, kdybys ho neměl?“

Zakřenil se. „To brzy zjistíme, ne?“

Ozvalo se zatroubení.

Lara i Bryce zpozorněli. Alexovo vozidlo je předjelo. Otočil se a zamával na ně.

„Jako malej kluk. Pořád stejně nedočkavý.“ Lara se ušklíbla a přidala plyn. Vyrázili vpřed.

„Ouha!“ Bryce náhlou změnu rychlosti nečekal a přepadl dozadu. Přistál s pořádným žuchnutím.

„Bože, Laro,“ záúpěl a třel si naraženou zadnici, „nejspíš si aspoň týden nesesedu.“

Po deseti minutách jízdy nechali led za sebou a znovu se ocitli na pevné zemi. Na povrchu severnějšího ostrova nebylo nic než sníh, skály a ledovec. Lara se přírodními krásami nekochala. Přemýšlela o něčem naprosto odlišném.

Kde chtějí Powell a jeho přítelíčkové Osvícení... a Alex ano, patří do stejného pytle jako oni najít druhou polovinu Trojúhelníku?

Něco ji napadlo. Co když i ten druhý kus Trojúhelníku něco hlídá? Nějaká zuřivá bestie, jejímž úkolem je postarat se o to, aby i nadále zůstal tam, kde je? Takže mě s sebou vzali jako návnadu pro tu bestii. Chtějí mě obětovat.

Nebylo to příliš příjemné pomýšlení.

Přehoupli se na okraj čehosi, co Lara v první chvíli považovala za břeh obrovského jezera, pozůstatek vnitrozemského moře, ale vzápětí si uvědomila, že je to okraj meteoritického kráteru. Naskýtal se jí pohled na pustou nehostinnou bílou pláň.

Jeli dál.

„Napojil jsem se na GPS, kdyby tě to zajímalo, mám infračervené snímky terénu,“ ozval se Bryce a naklonil laptop tak, aby viděla na obrazovku. Promluvil poprvé za několik minut. Lara si uvědomila, že nebezpečně sjíždí z cesty.

Nekonečná a jednotvárná bílá pláň ji doslova hypnotizovala.

„Jasně,“ odpověděla a pohlédla na nejasný červenavě modrý snímek, který se příliš nepodobal tomu, co viděla skrze čelní sklo. Obraz se rozostřil a na okamžik zcela zmizel.

„No, tak, ještě chvilku.“ Bryce nakláněl laptopem ze strany na stranu. Obraz se na chvíli vrátil, ale vzápětí opět zmizel.

Lara zavrtěla hlavou. „Vítej v mrtvé zóně.“

Bryce si povzdychl. „Dík.“ Vzhlédl od počítače. „Podle mě je to ještě tak sto metrů.“

Lara zavrtěla hlavou. „Nejvýš padesát.“

„Spíš osmdesát.“

Motor vysadil. Setrvačností se sunuli kupředu. Lara se rozhlédla kolem a všimla si, že i ostatní vozidla zpomalují a zastavují.

„Tak fajn,“ prohlásil Bryce a zavřel laptop. „Padesát.“

Lara už ho v tu chvíli neposlouchala. Ještě dřív, než transportér úplně zastavil, hrábla po batohu a vyskočila do sněhu. Venku bylo mnohem, mnohem chladněji. Odhadovala, že může být tak deset pod nulou a mrznout asi bude čím dál víc. Ledový vítr se zakusoval až do morku kostí.

Takové počasí milovala.

„Pojď už, Brycei!“

Vylezl na plošinu a zašklebil se.

„Hned?“

„Hned teď. Tak sebou hoď, líná kůže. Hop hop.“

Otočil se a opatrně slézal po žebříku dolů.

„Je tady strašná zima.“

Lara vykročila.

„Příjemné a osvěžující, jsi chtěl říct. Takový už je život, Brycei.“

Zavrčel: „Obrovský kus ledu.“

Na horizontu se objevila zvláštní černá skvrna. Lara sáhla do kapsy pro dalekohled a zaostřila. Ukázalo se, že to, co se při pohledu pouhým okem jeví jako skvrna, je ve skutečnosti proláklina, velká černá díra, od které je dělilo několik kilometrů.

Powellovi muži vykládali náklad, Alex s Juliem zapřahali psy.

Šest skupin, šestero postrojů, šestero saní. Lara si vzala ty první, Alex druhé a Powell třetí. Postarší muž společně s dalším z Osvícených si vybrali čtvrté. Vojáci a Pimms se hrnuli do posledních dvou.

„Dělej, Brycei. Naskoč.“ Lara ukazovala na zadní část sám.

Bryce si třel zadnici. „S tebou nejedu. Jezdíš moc rychle.“

„Také dávám přednost pomalejšímu tempu,“ ozval se Pimms, který vypadal přinejmenším stejně nešťastně jako Bryce.

„Samozřejmě,“ řekl Bryce, „na takovém kostičku se snad ani rychle jezdit nedá.“

Pimms se poprvé za celou dobu usmál.

„Pimms. Roderick Pimms.“

„Bryce.“ Potřásli si rukou.

„Snad bychom mohli jet spolu,“ navrhl Pimms.

Bryce souhlasil a k Lařinu nemalému úžasu se chopil otěží.

„Bryce,“ zaslechla říkat Pimmse, když usedala do svých saní,

„je křestní jméno, nebo příjmení?“

Vzápětí je nechala daleko za sebou.

Novaja zemlja se nacházela daleko za Polárním kruhem. Obrovský zlatavý sluneční kotouč se vznášel nad horizontem. V tuto roční dobu nikdy nezapadne. Soumrak bohů je doufejme jen legenda, napadlo ji.

Po zhruba deseti minutách jízdy se znovu podívala vzhůru.

Měsíc začínal pomalu zastiňovat Slunce.

Zatmění, poslední fáze konjunkce, začalo.

Po padesáti minutách jízdy se ocitli u oné černé prolákliny ve středu kráteru, která kdysi bývala domovem Lidu světla. Tady někde údajně stávalo slavné město měst. Zůstala po něm jen spousta černé roztavené horniny. Kruh zkázy a smrti měl v průměru několik stovek metrů. Asi jen zázrakem nezmizel celý pod ledem.

Lara přitáhla otěže a zastavila saně. Vystoupila. Powellovi muži začali vykládat náklad ze saní. Podle Lary s sebou táhli zbytečnou hromadu krámů. Lara se také dala do vykládání, skládala bedny kousek od Bryce a Pimmse, kteří oba zůstávali k lidskému hemžení kolem sebe naprosto neteční a pozorovali tmavnoucí oblohu.

Bryce měl černé svářecské brýle, kterými si chránil oči. Pimms

pozoroval oblohu skrze začerněné sklo.

„Hmm.“ Pimms se zamračil. „Nejsou tu žádní ptáci. Ani jeden.“

„Není tu vůbec žádný život.“

Krajinu kolem nich zaplavovala oranžová záře. Lara vzhledla

k obloze právě včas, aby viděla jak mizí poslední záblesky Aurory.

„Dvacet minut, lidi!“ Powell stál v jámě, která označovala vchod

do hrobky. V ruce držel otevřené Hodiny. „Pospěšme si.“

„Brycei, Brycei,“ hekla Lara, když sundávala ze saní jednu obzvlášť těžkou bednu, kterou balil Bryce. Na saních zbývaly ještě dvě. „Mohl bys mi laskavě pomoci?“

Bryce se stále ještě bavil s Pimmsem.

„Podle starých Egyptanů má každý po smrti šest duší. Druhá duše ztělesňuje životní energii, sílu a osvícení. Říkali jí Sekem.“

Pimms se třásl zimou.

„To jsem nevěděl,“ vysoukal ze sebe, „mně takové věci nahánějí hrůzu.“

Bryce si posunul brýle tak, aby viděl na Pimmse. „A to ses dal k Osvíceným?“

Lara stáhla dolů zbývající bedny a vylezla zpátky do saní.

U vchodu do hrobky uviděla Powellovy muže. Postávali v hloučku a něco si šeptali.

Ani trochu se jí to nelíbilo.

„Brycei,“ houkla, „na slovíčko.“

Bryce neslyšel. Stále byl zabraný do hovoru s Pimmsem.

„Šestá duše je Chájbit, stín. Chájbit je tvá paměť, celá tvoje minulost.“

Pimms pozorně poslouchal. „Pokračuj.“

„Všechny tvé skutky, dobré i špatné, všechno co jsi kdy udělal, všechno...“

Lara se shýbla, uplácala sněhovou kouli a hodila ji po něm. Trefila se přesně do nechráněné části Bryceova obličeje.

„Brr. Fuj.“ Plival a prskal sníh, vytíral ho z brýlí a probodával Laru pohledem. „Vážně to bylo nutné?“

Zakřenila se. „Pojď sem.“

Bryce poslechl. Pimms si očividně se značným zpožděním uvědomil, kde je a proč tam je, a rozběhl se za Powellem.

„Zůstaneš nahoře,“ řekla mu Lara. „Pro všechny případy.“

„Pro případ čeho?“

„Že by se to nevyvíjelo dobře."

Bryce se zbavil posledních zbytků sněhu na obličej. „A jak poznám, že něco není v pořádku?"

„Třeba, když vyleze ven jen Powell."

„A co mám v takovém případě dělat?"

„Vyšleš záchranný oddíl."

„A to je kdo?"

Lara vylezla zpátky do saní a chopila se otěží.

„Ty."

„Ajaj."

Lara na něho pohlédla přes horní okraj brýlí. „Řekl jsi ,ajaj'?"

Bryce si povzdechl. „Uklouzlo mi to."

Kývla hlavou směrem k bednám. „Je tam zásoba nábojů. A sestřičky těchhle," řekla a poklepala na pětacířicetky.

„Já vím. Sám jsem je balil."

„Lady Croftová!" Powellovy saně balancovaly u vchodu do hrobky, ostatní spořádaně čekali za ním.

„Tak jo." Usmála se na Bryce. „Nezmrzni."

Kývl. Vypadal zdrceně. „Zlom vaz."

Mlaskla a psi vystřelili vpřed. Uháněli k ústí hrobky.

Tmavý tunel se spirálovitě točil čím dál hlouběji. Sestupovali níž a níž. Podle starých záznamů Nejvyšší kněz poté, co spatřil zkázu a smrt, kterou způsobil Trojúhelník, nařídil, aby byly zbytky města měst pohřbeny. A tak zmizelo pod povrchem zemským, kde mělo zůstat skryto navěky. Samozřejmě že nic nemůže zmizet navždy, přinejmenším ne ruiny tak obrovské historické ceny, o čemž svědčí nejen egyptské Údolí králů, ale i Chitchén-Itzá nebo kambodžský chrámový komplex v Angkoru.

Powell přemýšlel o tom, jestli se pod povrchem zachovala nedotčená alespoň část města. Ocitli se v obrovském bludišti tvořeném spleť chodeb, které při pátrání po hrobce po staletí hloubili členové Řádu. Některé chodby byly slepé. Přestali s hloubením poté, co konečně našli chrám. Patrně by stálo za to pokračovat ve vykopávkách, napadlo Powella. Při pátrání po Trojúhelníku objevili jiné legendy o jiných výtvorech Lidu světla. Až bude po všem, určitě bude chtít, aby se důkladněji prozkoumaly.

„Pane Powelle!"

West jel v prvních saních. Ve světlech umělých pochodní se jevil jako sotva znatelný stín.

„Pane Weste!" zakřičel znovu. „To je nádhera!" Powellovi připomněl Švýcarsko, kam poprvé zavítal v zimě loňského roku. Nebylo to tak strmé ani tak povznášející, ale konec konců na Novuju zemi nebyl na dovolenou. Na trochu zábavy, jak si Powell umínil, bude čas až poději.

Tahle cesta byla bojem o moc.

„Jak dlouhé jsou ty chodby?" Westův hlas nezněl ani trochu nadšeně, spíš netrpělivě.

„Nemějte strach, pane Weste," křikl Powell, „už jsme skoro na místě."

Nepřeháněl ani v nejmenším. Důkazem jeho slov byla i stále se

zvyšující teplota. Powell si sundal čepici a otočil se k Juliovi, který jel na saních za ním.

„Pánové, možná byste si chtěli sundat rukavice," řekl.

Za Juliem seděli další Osvícení, vojáci, Gareth a Důstojný. Powell zvedl paži a mávl. Důstojný přikývl a vypadal ještě nespokojeněji než ve vrtulníku.

Lara jela hned za nimi. Powell ji občas letmo zahlédl. Pokaždé mu však zmizela za dalším záhybem.

Stála vzpřímeně a pobízela psy vpřed.

Být na jejím místě, tak tolik nespěchám, pomyslel si Powell.

Lara si stačila i ve slabém světle všimnout, že jsou chodby vyhloubeny v tvrdé hornině. Zdi však byly hladší, téměř bez rýh. Museli použít nejmodernější techniku, ale i tak. Také byly mnohem strmější, než čekala. Z toho, co jí Powell dal přechíst, vyplývalo, že chodby jsou staré stovky, nebo možná tisíce let. To samo o sobě by stačilo, aby člověk uvěřil některé za vlasy přitažené historce o Osvícených a moci, kterou jim připisovali. Skoro. Pokud Řád tvořili lidé jako její otec.

Vzpomněla si na holčičku z vesnice.

Riskuješ všechno, jen abys ho viděla. Otce.

Jak sjížděla stále hlouběji, uvědomila si, že skutečně hodně riskuje. Dává v sázku život kvůli lordu Croftovi. Samozřejmě že ne proto, aby se s ním setkala, protože to nepřicházelo v úvahu, ale proto, aby dala smysl posledním činům v jeho životě. Aby zastavila Osvícené, zvláště potom Powella, a zabránila jim získat moc Trojúhelníku. Zatím ovšem přesně nevěděla, jak to udělat. Podle všeho bude muset improvizovat, což pro ni nebyl žádný problém. Ještě že nechala Bryce nahoře. Ve chvíli, kdy by zjistil, že pořad ještě přesně neví, co podnikne, by se jí nejspíš skácel k nohám jako špalek. A když už je řeč o Bryceovi...

Měla mu poradit, aby zavolal Shugraveovi. Lépe řečeno, měla

Shugraveovi zavolat sama. Shugrave byl její armáda. Všechno by nechal plavat a přišel by jí na pomoc, kdyby mu dala najevo, že je to otázka života a smrti. Byl to skutečný přítel, ne jako Alex támhle na těch saních, který jen razí cestu svým páníkům.

Saně jedoucí před Lařinými zpomalily. Přitáhla otěže a uviděla,

že se chodba před nimi rozšiřuje a klesá méně strmě. Saně se začínaly zastavovat. Ujela ještě několik metrů. Chodba končila.

Ocitli se v obrovském dómu, který byl v porovnání s kambodžskou kryptou co do rozměrů dvojnásobný. Ne, byl ještě

větší. Konec se ztrácel v nedohlednu. Stěny dómu byly zčernalé, zprohýbané, hornina se přetavila do tvaru...

„Dobrý bože." Alex slezl ze saní a zblízka posvítíl na jednu ze stěn.

„Co to sakra je?"

Lara mu odpověděla. „Tohle jsou," poučila ho a přejela prstem po jednom z plastických útvarů rýsujících se na stěně, „nepřátelé Lidu světla. Mrtví. Zničení. Mocí Trojúhelníku."

Ze starověkých vojáků, které v jediném okamžiku zabila moc

Trojúhelníku, zbyly jen černé stíny na zdech. Ústa otevřená, oči vytřeštěné v nepopsatelné hrůze.

„Smrt byla všude..." řekla Lara. Už je to tak dávno, co tato slova slyšela z otcových úst.

Alex ztěžka polkl. „No nazdar!"

„Už je to tak, Alexi," prohlásila Lara a podívala se mu do očí.

„Jsme tady, aby tví páni získali právě takovou moc."

Otočil se a otrásl se.

„Hrobka desetitisíc stínů. Přílehlavý jméno, co myslíš?"

Powell, který potichu došel až k nim, se mezi ně vmáčkl a mhouřil oči na zed'. Potom se narovnal a usmál se. „Tak jdeme, děti. Zábavy už bylo dost. Dejme se do práce."

Zezadu objal Alexe a Laru a položil jim ruce na ramena.

Lara se na něho zostra podívala a ruku na rameni odstrčila. „Dojdu si pro věci."

Otočila se a vrátila se ke svým saním.

„Devatenáct minut," křikl za ní Powell. „A čas běží."

Jeskyňe byla ještě větší, než si Lara původně myslela. Na konci se zužovala do tunelu tak úzkého, že museli slézt ze saní a jít po svých. Psy nechali v zápahu. Sotva však ušli dvacet metrů, huskyové začali tak srdceryvně výt a štěkat, že Powell poslal zpátky dva muže, aby je odvázali. Psi vyrazili kupředu. V čele běžel vůdce Lařiny smečky. Boris, jak ho pokřtila, byl výjimečně mohutný pes.

Když přiběhl k ní, začal do ní šťouchat čumákem.

„Chudáčku," konejšila ho Lara, shýbla se a podrbala ho na hlavě. „Bojiš se, vid'?"

„Určitě se bojiš, že je to tak, chlapče? A kdo by se nebál? Ano,

ty taky, já vím. Já vím." Alex, který stál vedle ní, se musel věnovat dvěma psům současně. „Je to tu moc velký a moc děsivý."

„Ale, to jsem nevěděla," prohlásila Lara kousavě, „že máš takové pochopení."

Viděla, jak se Alex nadechuje k odpovědi, ale dřív než stačil promluvit, dva žoldáci, kteří kráčeli před nimi, zapálili umělé louče.

Lara i West doslova ztuhli na místě.

Dobrych pět vteřin nikdo nepromluvil.

„Poznamenejte si," prohlásil Powell a podíval se na hodinky.

„Osmnáct padesát sedm greenwichského času jsme dorazili do centrální části hrobky."

„Fiha." Alex obcházel kolem mechanismu, zíral na něj a vrtěl

hlavou. „Jen se koukněte, jak je to obrovský."

„Úžasné," poznamenal Důstojný.

Powell si odkašlal. „Do konjunkce zbývá jedenáct minut. Pane Weste, lady Croftová..."

Alex postoupil dopředu a Powell mu předal Hodiny.

„Opatrně, pane Weste."

Přikývl a zastrčil je za opasek. „Fajn. Shodím ze sebe pár hadrů.

Je tady příšerné horko. Laro?"

„Slyším, chvíličku." Lara klouzala pohledem po kovové maketě sluneční soustavy, která se tyčila nad nimi.

Byla obrovská, snad padesátkrát větší než ta, kterou mival její

otec ve studovně. Stála přesně uprostřed zamrzlé vodní nádrže

a zvedala se do výšky dobrých sedmi metrů. Každá planeta spočívala na konci mohutného železného ramene

upevněného k středové ose. Planety byly obrovské, ale se Sluncem se měřit nemohly. Lara odhadovala, že by se do něho vešlo tak pětadvacet lidí.

„Pane Powelle?" Důstojný poprvé za celou dobu promluvil.

„Neměla by tato maketa odpovídat postavení planet na obloze?"

Poněkud podivný způsob, jak říct: Jak to, že to nefunguje?, napadlo Laru.

„Musí v tom být nějaký háček." Powell se obrátil na Julia. „Zjistěte, v čem to vězí, prosím."

Lara se začala svlékat. Odložila čepici, bundu a teplé boty. Nespouštěla oči z Julia a dalších dvou mužů, kteří přistoupili k maketě a začali odstraňovat cosi jako mech z níže položených ramen.

Málem řekla Juliovi, že by v první řadě měli najít mechanismus,

který uvádí model do chodu. Předpokládala, že bude někde u Slunce, když si všimla, že jeden z mužů aktivoval laserový zaměřovač.

Po modelech planet klouzalo několik červených paprsků.

Jeden z nich zasáhl místo mezi Marsem a Jupiterem, roztržil

se. Světelný paprsek se stočil ke stropu, nádrži a nakonec k protější zdi hrobky.

Lara zůstala mlčky stát na místě a sledovala, co se bude dít dál.

Paprsek se znovu stočil, zasáhl Slunce přímo doprostřed a zmizel.
Náhle se objevil znovu mezi Neptunem a Plutem, opět se roztříštil a vystřelil do mnoha různých směrů.
„Alexi." Položila Westovi ruku na paži.
„Vsadím se, že je to schované ve Slunci." Alex vylovil z kapsy
křídově bílý prášek a vetřel si ho do dlaní.
„Země. Slunce je příliš na ráně. Podívej."
Zvedl oči právě ve chvíli, když se Boris, který dováděl s dalším
huskym na druhé straně makety, rozhodl, že je na čase vrátit se zpátky k Laře. Skočil. Proletěl přímo mezi Marsem a
Jupiterem,
přímo pod tím místem, kde se před okamžikem zlomil světelný paprsek.
Vprostřed skoku najednou zmizel.
„Kurva," ulevil si Alex.

Náhle se Boris znovu objevil. Pes vypadal, jako by ho někdo obrátil naruby.
Laře se zvedl žaludek.
Boris znovu zmizel. A potom se znovu objevil. Dopadl na zem a vypadal úplně normálně. Lara v jeho očích četla
obrovský zmatek.
„Časová bouře," zašeptala Lara. „Trhlina v čase."
Pes proběhl těsně kolem Lary, kňučel a u protější zdi se na zemi stočil do klubička.
Alex se podíval na maketu a potom zpátky na Laru.
„Co to sakra bylo?"
„Právě jsme na vlastní oči viděli přerušení normálního toku času."
„Přerušení normálního toku času. Říkáš to, jako by se jednalo o banální záležitost a my seděli v obýváku."
„Tady je to na denním pořádku."
„Ale, chtěl jsem..." Zavrtěl hlavou. „Kurva."
Lara vytáhla stočený provaz, kus ho odmotala a potěžkala. „Snaž se těm místům vyhnout. Nebo můžeš počkat tady
dole a pohlídat mi věci."
Alex zavrtěl hlavou. „To ani náhodou." I on si vzal provaz.
„Něco mi říká, že je to ve Slunci."
Lara si vzpomněla, jak do Slunce narazil laserový paprsek a zmizel. Pečlivě volila další slova. „Jsi nepoučitelný."
„Co je to za kec?"
Přicházel k nim Powell. „Zbývá devět minut. Na místa prosím."
Lara hodila provaz, jehož konec se zachytil vysoko nad ní na
kovovém rameni nesoucím Saturn. Alexovo lano vzápětí viselo vedle jejího.
„Tak co, vsadíme se?"
„Nahore budu první," odpověděla Lara a začala šplhat vzhůru.
Gareth došel až k Powellovi a s očima upřenýma na Laru a Alexe se ho zeptal: „Jste si jistý, že je to uvnitř některé z
planet?"
Powell přikývl. „To je můj výklad archiválií. Velice uvítám jakýkoli jiný."
„Hmm. Ne, ne, nemám žádný jiný. Vy jste tady odborník, pane
Powelle. Souhlasím s vašimi závěry." Gareth se pokusil o přátelský úsměv. „Odvedl jste obrovský kus práce, pane
Powelle, opravdu obrovský. Podařilo se vám zajistit obě poloviny Trojúhelníku. Skláním se před vámi, pane."
Powell se usmál a sklonil hlavu na znamení, že si jeho chválu váží. Tušil, že se to od něho očekává. Kdyby ovšem bylo
po jeho, tak by se nejraději vrátil ke vchodu do hrobky, sebral svůj meč a usekl Garethovi jazyk. Neměl však na to čas a
navíc, k čemu by to vlastně bylo?
„Zásluhu na tom máte i vy, pane Gareth." Ztišil hlas. „Vím, že jste to byl právě vy, kdo naléhal na našeho vůdce, aby
mě nechal tento projekt dotáhnout až do konce i přes obtíže, které jsem měl při hledání první poloviny Trojúhelníku.
Rád bych, abyste věděl, že si vašeho úsilí nesmíme cením."
Gareth se na okamžik zatvářil zmateně, ale vzápětí se přesně, jak Powell očekával, nafoukl jako ropucha.
Naklonil se blíž a prohlásil: „Nuže, musím říci, že i mě těší, když mé úsilí dojde ocenění, pane Powelle. Pokud se člověk
pohybuje v zákulisí jako já, až příliš často se nedočká žádného uznání. Neberte to jako hořekování, protože..."
„Pane Gareth! Pane Powelle!"
Gareth sebou trhl a postavil se do pozoru. Vypadalo to, že spolkl ocelovou tyč. Důstojný se díval přímo na ně.
V ruce držel první polovinu Trojúhelníku.
„Kolik času zbývá do konjunkce, prosím?"
Hodiny měl Alex, takže se Powell musel spokojit s pohledem na
obyčejné hodinky.
„Osm minut, pane," zavola. „Přibližně osm, pane."
„Zaměřit, prosím."
Powell přikývl. Důstojný měl pravdu.
Luskl prsty a ukázal vzhůru.
Jeho muži namířili na Alexe a Laru, kteří se nad nimi komíhali
na provazech.
Alex sklouzl pohledem dolů. Tvářil se zmateně.

„Powelle? Co to...?“

„Věřte mi.“ Powell vylovil z kapsy kubánský doutník a připálil si. „Je to jinak, než si myslíte. Nepodezírám vás.“ Jenomže je podezírál.

Alex si ho přeměřil pohledem a znovu začal šplhat vzhůru.

Powell gestem přivolal Julia.

„Pane.“

„Na těch dvou se mi něco nelíbí,“ řekl a naznačil, že míní Alexe a Laru. „Nevěřím jim.“

„Tak nahoru pošlete pár chlapů, aby na ně dohlédli,“ navrhl Julius.

Powell se usmál a poplácal Julia po rameni.

„Přesně to jsem měl na mysli.“

Julius vyštěkl rozkazy. Tři z jeho mužů se chopili provazů a začali šplhat vzhůru.

Powell ucítil, že mu něco vrazilo do kolene.

Podíval se dolů a uviděl Borise, jediného tvora, který prošel

Časovou bouří, jak tomu říkala. Pes se stále ještě choval jako omráčený.

Shýbl se a podrbal ho.

„No tak, psisko. Prošels peklem tam a zpátky?“

Pes zakňučel a znovu do něj dloubl čenichem.

Powell pokýval hlavou: „Povíš mi, jaké to bylo?“

Lara natáhla pravou ruku a vyhoupla se na masivní kovový kruh, který měl znázorňovat Saturnovy prstence. Byla na odvrácené straně planety, dále od Slunce.

Vzápětí se nahoru přitáhl i Alex, ale na druhé straně planety, blíže ke Slunci.

Postavili se a podívali jeden na druhého.

„Tak.“ Alex se sklonil a opřel si ruce o kolena. „To byla legrace.“

„Tak proč tak funíš?“

„Já vůbec nefuním.“

„No jistě.“ Lara se ušklíbla. Podlaha pod nimi jí připadala velmi vzdálená. Powell, Důstojný i všichni ti vojáci jim připomínali miniaturní figurky, které se pohybují topomě a mechanicky. Zato planety vypadaly takhle z blízka ještě mohutněji a bytelněji než zespoda.

Když už se mluví o zázračné stavbě pyramid, tak mohl by jí laskavě někdo vysvětlit, jak dokázali vyrobit něco takového?

„Už nemáme moc času,“ poznamenal Alex. Podíval se dolů na tři vojáky, kteří šplhali nahoru za nimi. Zdálo se, že má něco na jazyku, něco, co by jí chtěl říct dřív, než za nimi ti vojáci vylezou.

„Laro...“

Gestem ho zarazila. Teď záleželo na každé vteřině, jestli chtěla Powellovi zabránit v tom, aby Trojúhelník získal. A jestli chtěla zachránit sebe, Bryce, a střelila po svém společníkovi zlostným pohledem, Alexe, který byl snad ještě naivnější, než si myslela, když ho mohlo napadnout, že by si z toho obchodu s Powellem odnesl něco víc než kulku v hlavě. A Powell nebyl jediným nebezpečím, se kterým teď musela počítat. Tady se lámal čas. Z toho, co vyčetla z otcových poznámek, a z toho, co se stalo Borisovi, by celé to místo mohlo být velice nebezpečné.

Možná právě to byla past téhle hrobky. Vyhni se místům s časovými anomáliemi a získáš odměnu v podobě druhé poloviny Trojúhelníku, který je stejně jako první část ukrytý v čase i prostoru.

Vyhni se jim, nebo...

Hmmm. Přelétla maketu sluneční soustavy pohledem a zastavila se u zářícího povrchu Slunce.

„Pět minut do konjunkce.“ Alex držel Hodiny v ruce. Lara i na tu vzdálenost viděla, jak všechny ciferníky září.

„Povídám ti, že to bude ve Slunci. Ta druhá část.“

„Uvidíme.“

„To jo. Už brzy.“ Podíval se na druhou stranu makety. „Odsud to bude už příjemná procházka, Laro. Co je na tom složitější?“

V tu chvíli se sálem rozlehl dunivý zvuk. Stroj se probudil k životu. Planety se začaly hýbat.

Po pěti tisících letech se lidmi sestavená sluneční soustava opět dala do pohybu.

To náhlé trhnutí Lani rozhodilo. Ztratila rovnováhu, narovнала

se a skokem se přenesla ze Saturnových prstenců na Mars, který byl naštěstí dost malý na to, aby ho dokázala rukama obejmout a udržet se na něm.

Powellovi muži neměli tolik štěstí.

Všichni tři sklouzli s řevem po provazech dolů do mechanismu soukolí.

Krev potřísnila led.

Alex také ztratil rovnováhu a padl na kolena. Zašátral kolem sebe rukama, aby zjistil, že mu na kluzkém povrchu nebezpečně ujíždějí. Neudržel se a padal. Tvrdě, s plesknutím přistál na Jupiteru.

Lara sebou trhla.

Při nárazu pustil baterku, která se také zřítíla dolů do mechanismu.

„Uf,“ vydechl Alex, když se vyškřábal na kolena a srovnal rovnováhu. Hodiny naštěstí nepustil.

Hrobkou se rozlehla střelba.

„Hodte sebou!" řval Powell a mířil na ně poloautomatickou puškou. „Do konjunkce zbývá dvě stě padesát šest vteřin. Najděte mi ten Trojúhelník!"

„Pracuju na tom, pane Powelle!" zahulákal na něj Alex zpátky, a potom mrkl na Laru.

Než stačila říct jediné slovo, odrazil se a skočil.

Měla dojem, že se jediným skokem přenesl snad přes polovičku sluneční soustavy a jistě přistál na modelu Země.

Lara udělala několik rychlých kroků a také skočila. Přistála na Merkuru.

Odstředivá síla vrhla obě planety proti sobě.

„Hej!" houkla na něj Lara. „Co to vyvádíš?"

Alex poklepal na kouli pod sebou a zavrtěl hlavou. „Říkala jsi, že je to v Zemi. Vyhrál jsem!"

„A na co..." Lara obrátila oči v sloup. „Na tohle teď nemáme čas."

Ve skutečnosti už neměli moc času skoro na nic, a Lara usoudila, že měl Alex tentokrát pravdu, že je druhá polovina Trojúhelníku ve Slunci, ukrytá v čase i prostoru. Ale problém zůstával, jak se k ní dostat? Laserový paprsek zaměřovače pušky v obřím glóbu zmizel, ale padající kameny se od něj prostě jen odrazily.

Jejich dvě planety se mihly kolem sebe a odstředivá síla je nesla dál. Lara koutkem oka zahlédla zářící ciferníky Hodin.

A v tu chvíli si vzpomněla na jednu poznámku v otcově deníku.

Hodiny jsou klíčem, který dokáže odemknout sám čas.

„Alexi!" zavolala na něj. „Potřebuji ty Hodiny, abych našla druhou část! Dej mi ty Hodiny! Měl jsi pravdu!"

Zatvářil se zmateně. „Ale... řekla jsi snad právě, že ses spletla?"

„Řekla jsem, žeš měl pravdu!"

Na chvíli zmizel za Sluncem. Když se znovu vynořil, měl na tváři nejvážnější výraz, jaký kdy Lara u Alexe Westa v životě viděla.

„Viš ty co, Laro? Zapomeň na Hodiny. Chtěl jsem jenom vyhrát. A to se mi podařilo. Ale teď jsem s tebou. Teď zachráníme svět, jo?"

„Alexi." Hlas se jí třásl zoufalstvím. Zrovna takovou chvíli si musí vybrat pro morální probuzení. „Teď ne!"

Alex se otočil, aby jí dál viděl do očí.

„Ale nemůžeme přece nechat Powella získat i druhou část. Za pár minut bude po konjunkci, a pak máme na dalších pět tisíc let padla. Ano? Nebo ne? Laro..."

„Alexi, věř mi. Hoď mi ty Hodiny!"

„Já ti nerozumím! Tak jsem na správné straně, nebo ne?"

„Alexi! Dej mi ty zatracený Hodiny!"

„Weste!"

Oba se současně podívali dolů. Powell mířil přímo na Alexe.

„Dejte jí ty Hodiny!"

„Tak jo." Alex pokrčil rameny.

Hodil jí je.

Lara skočila, chytila je v letu, přetočila se a vrhla se přímo do Slunce. Na okamžik zahlédla na zlatém povrchu Slunce něco, co vypadalo jako, ano, to by mohlo být ono reliéf, který obrysem nápadně připomínal tvar Hodin...

A zmizela.

Pohltila ji temnota.

Lara přistála na dokonale vyleštěné kamenné podlaze.

Slunce zářilo vysoko nad ní.

U nohou jí stála obrovská armáda.

Hodiny v její ruce běžely dopředu.

Lara mrkla. Byla ve městě Osvícených, v chrámu, obrazy z legend ožily. Zády k ní klečel muž v hedvábném rouchu a modlil se ke slunci, do něhož se zakusovalo zatmění, úplné zatmění, konjunkce. Zvedla ruku, aby se nedívala přímo do kořeny, a ...

Svět explodoval.

Stála na písečné poušti a dívala se na slunce a Sfingu. Sfinga měla nos vcelku, zub času ji ještě nestačil poznamenat, její obrovské kamenné tlapy nezakrýval nános písku, stály pěkně pohodlně na podstavci z obřích pískovcových kvádrů. Rozhlédla se kolem po pyramidách, ale žádné tu nebyly. Bylo tu jen slunce a písek pod jejíma nohama... písek, který se náhle rozestoupil a pohltil ji.

Padala a...

Stála před svým domem, před Croftovým zámkem. Ze dveří vycházel nějaký muž a díval se na ni. Její dědeček. Ty šaty, co měl na sobě, jak byl ještě mladý a... znovu mrkla a...

Stála uprostřed džungle. Vzduch kolem ní byl plný nejrůznějšího hmyzu a zvuků přibližujících se zvířat. Teď už byla doma, no, vlastně ne tak docela, ale věděla alespoň, co se s ní děje. Řítla se jedním z těch míst dočasné časové diskontinuity, létala časem tam a zpět, jako předtím Boris a laserový paprsek. Najednou zaslechla nějaké hučení, a když vzhlédla, padala na ni obloha, ne, obloha ne, to byl jen obrovský meteorit, který se řítil přímo na ni...

Stála opět v chrámu a dívala se na město, ale tentokrát znetvořené k nepoznání, rozbité, pokroucené, zčernalé. Před ní seděl na trůně neuvěřitelně starý, scvrklý a pokroucený muž s rukama položenýma v klíně a hlavou skloněnou nad něčím, co zřejmě velmi, velmi dlouho studoval. Přistoupila k němu o krok blíž a všimla si dvou věcí.

Byl mrtvý.

A věc, kterou držel v rukou, zářila.

„Kde je? Kde jsou Hodiny? Kde je druhá polovina?”

Důstojný nepřítelně řval. Powell ho ještě nikdy neviděl tak rozrušeného. Ne že by tak vyváděl bezdůvodně podle jeho hodinek zbývalo do konjunkce pouhých dvacet vteřin. Dvacet vteřin do doby, než budou muset začít úplně od začátku a čekat dalších pět tisíc let. Byla sice pravda, že ať už v té době bude vládnout Řádu kdokoli, bude mít v ruce alespoň první část, díky čemuž to budou mít mnohem lehčí, ale po pravdě řečeno, to bylo Powellovi úplně jedno. On bude v té době už dávno po smrti.

I on zoufale přemýšlel, kam se mohla Lara Croftová podít.

Vysoko nad nimi přeskočil West na Slunce a lezl po něm jako pavouk, když prozkoumával každý centimetr jeho povrchu ve snaze přijít na to, jak by ji mohl zachránit. Vypadalo to, že je ještě nepříčetnější než Lowery.

„Podívejte,” vyhrkl Gareth a ukázal na Slunce. „Něco se děje.”

Měl pravdu. Obří zlatá koule začínala zářit. Vlastně ne celá, jenom jedna její část, jakási malá, kruhová skvrna.

V následující chvíli skvrna jako by rozkvetla a o zlomek vteřiny později z ní vylétla Lara jako raketa. Udělala ve vzduchu salto a přistála na zem.

V jedné ruce třímala Hodiny.

A v druhé chybějící polovinu Trojúhelníku.

„Laro!” Alex seskočil na zem vedle ní. „Co to k čertu bylo?”

Zavrtěla hlavou. „Kdybych ti to řekla, nevěřil bys mi.”

Důstojný k nim přišel o krok blíž.

„Můžete nám to říci všem, lady Croftová. Později. A teď, kdyby jste laskavě...”

Natáhl k ní ruku. Lara se chvíli rozmýšlela. Kolem pasu měla

omotané lano. Vzadu na opasku nůž. A pak měla také pětáctýřičítky. Dál vlastnila Hodiny a druhou polovinu Trojúhelníku, totiž druhou polovinu nevidoucího oka.

Po chvíli přemýšlení položila ten kousek kovu staříkovi do natažené ruky.

„Je váš... společník.”

Zatvářil se překvapeně, jako kdyby nečekal, že se ho vzdá tak lehce. Potom se usmál.

„Děkuji vám.”

Potom starý pán odstoupil kus stranou. Jeho dva osobní strážci

se od něj nehnu ani na krok. Lara si všimla, že do hrobky začala téct voda.

Vůdce Osvícených stál pod maketou sluneční soustavy a zvedl obě ruce do výšky, v každé z nich jednu část Trojúhelníku.

„Pět tisíc let čekali členové našeho svatého Řádu na tuto chvíli.

Pět tisíc let jsme my. Osvícení, zůstávali ve skrytu a zpovzdálí chránili nic netušící masy před jejich vlastní hloupostí.

Ale čas ukrývání nyní pominul. Nyní spojíme tyto dvě části, minulost a přítomnost.”

Lara si všimla, jak se Powell otočil. Sledovala jeho pohled přes hrobku do míst, kde stál Julius a pět jeho mužů.

„Soustředíme celé věky do tohoto okamžiku,” pokračoval Důstojný, „abychom naplnili posvátný slib našim předkům...”

Přes tvář se jí mihl stín a Lara se prudce otočila. Ale nikdo v těch místech nebyl.

Že by to byl jen výplod její představivosti? Nebo...

Objevila se barevná světla. Hrobka znenadání ožila podivnými šepotavými hlasy. Teď už se stíny míhaly všude kolem, desítky a stovky neviditelných bytostí kmitaly a tam, shromažďovaly se v hrobce na ten jediný, dlouho očekávaný okamžik.

Alex třeštil oči.

„Co to k čertu...?”

Hlas Důstojného mezitím přešel do crescenda. „Co je dnes skutečností, o tom jsme kdysi jen snili...”

Lara zatajila dech.

Přímo před sebou, za vůdcem Osvícených, uviděla... několik

podivných zahalených postav v hábitech zdobených Vševidoucím okem, které si mnuly ruce jen stěží potlačovaným vzrušením. Barevná světla pableskovala.

Časová bouře. Předkové Osvícených, pomyslela si.

„Spolu s novým nebem,” pokračoval starý pán, „ať oživne i věčné peklo. Každý člověk vlastní klíč k nebeským bránám. Ale stejný klíč otvírá i brány pekelné.”

Lara najednou zaslechla podivný, v té chvíli zcela nepatřičný zvuk.

Zaskřípění kovu o kov. Zasunování zásobníku.

Powell postoupil kupředu. „Tak už toho žvanění bylo dost.”

Hrobkou dobrých deset vteřin rachotily výstřely. Potom ticho.

Powell došel k mrtvolám Osvícených a jejich vojáků a zvedl ze země první polovinu Trojúhelníku.

„Tak už máte, co jste chtěl?” zeptala se Lara ledově.

„O ano.” Podíval se na hodinky a usmál se.

„Konjunkce,” oznámil jim a spojil obě části Trojúhelníku.

Oba kusy do sebe s klapnutím zapadly a okamžitě přestaly zářit.

Powell se podíval na složený Trojúhelník a zamračil se.

Zvedl ho vysoko nad hlavu.

Stál už téměř po kotníky ve vodě a rozhlížel se po hrobce. Hledal nějaký klíč, něco, cokoli, co by mu napovědělo, co má udělat dál. V archivech o tomhle nebylo ani slovo, tak jak to, že ta zatracená věc nechce fungovat?

„Asi jste si od toho sliboval víc, co, pane Powelle?”

Vzhlédl a podíval se na usmívajícího se Westa.

Ale víc než jeho počůchlý úsměv ho zaujal tajemný výraz ve tváři lady Croftové.

„Laro.”

Spustil ruku s Trojúhelníkem volně k boku a začal se k ní brodit.

„Ach, Laro. Mám z toho takový divný pocit.” Založila si ruce na prsou.

„Nepovídejte.”

Powell se usmál. Volnou rukou si sáhl za opasek a vytáhl odtamtud vrhací nůž.

Westovi zmizel úsměšek ze rtů.

„Co to má být?”

„Tohle?” Powell vyhodil nůž do vzduchu a zkušeně ho chytil za

rukojeť, znovu ho vyhodil a zase chytil. „To je nůž.” Obcházel je

dokola a při chůzi si pohazoval nožem. „Tak, Laro. Můj instinkt mi napovídá, že víte, co se to teď s Trojúhelníkem

děje...” na okamžik ho zvedl do výšky a zase spustil, „...proč se ten údajně všemocný artefakt chová jako obyčejný kus železa. Hmm?”

Zastavil se před ní a přiblížil čepel na několik centimetrů k jejímu oku.

„Copak jsme si tenhle tanec nevyzkoušeli už jednou?” zeptala se.

„Neodpovídáte na mou otázku.” Powell spustil ruku s nožem.

„Jste koneckonců dcerou génia. Určitě musíte mít nějaký nápad.”

Pokrčila rameny. „Teď zrovna mě nic nenapadá.”

„Laro, Laro, Laro.” Zavrtěl hlavou. „Myslím, že lžete. A hned si tu teorii ověřím.”

Powell chytil nůž pevněji, pootočil se a hodil ho přímo na Westa.

Probodne mu srdce, blesklo mu hlavou. Okamžitě.

Alex se po zádech svezl do vody u paty makety solárního systému. Stroj se lehce otrásl a rameno držící Saturn se zřítilo.

Planeta dopadla a její prstence přišpendlily Alexe k zemi.

„Alexi!” vykřikla Lara a přiběhla k němu. Opřela se do Saturnu.

Ani se nehnul.

West se podíval na svou hrud'. Z koutku úst mu vytékala stružka krve.

„Laro,” zachroptěl. „Jsem kladas?”

„Jestli jsi kladas?” Idiot jeden. Zajímala ho taková pitomost.

Vždyť umíral.

„Prohrála jsi sázku.” Alex zaklonil hlavu. Voda už mu vystoupila až po bradu. „Říkala jsi Zemi a bylo to Slunce.”

„Spletla jsem se.”

„Dlužíš mi páde...”

Jeho ústa zmizela pod hladinou.

Otočila se k Powellovi.

Počůchle předstíral, že si utírá slzu z tváře.

Lara se zhluboka nadechla a ponořila se pod hladinu.

Alex se zběsile zmítal a snažil se vyprostit.

Ucpala si nos a ukázala si na pusu.

Nechápal ji.

Znovu si ukázala na pusu, a Alexovi se v očích zablesklo pochopení. Také si ucpal nos a ona, stále ještě zadržujíc dech, všechen ten sladký, skvělý vzduch, se k němu sklonila a přitiskla mu rty na pusu. Otevřel ústa, a ona vydechla, čímž mu naplnila plíce kýženým kyslíkem.

Když skončila, vzhlédla a uviděla na Alexových rtech úsměv.

Také se na něj usmála a zvedla se nad hladinu.

„Moc dojemné,” poznamenal Powell.

Lara se mrkáním zbavila vody v očích a několikrát se zhluboka nadechla.

„Co po mně chcete?” zeptala se.

„Jsem si naprosto jistý, že už jste přišla na řešení mého,” zamával Trojúhelníkem směrem k ní, „problému. Celou dobu se totiž tváříte, jako že něco víte.”

Lara se znovu potopila a dodala Alexovi trochu potřebného kyslíku.

„Víte, nemůžete za něj dýchat navždy. Brzy vykrvácí,” oznámil

ji Powell, když se opět vynořila.

Lara k němu postoupila o krok blíž.

„Opatrně.” Julius ji měl na mušce.

Lara se zastavila a trochu se uklidnila.

„Ukažte mi, jak složit kompletní Trojúhelník, a dostanete možnost změnit jeho osud. Když mi dáte moc Boha, ušetřím ho. Cogito Ergo Est."

Lara se znovu zhluboka nadechla a ponořila. Ale když se sklonila až k Alexovi, měl už zavřené oči. Zacloumala jím, aby ho probudila, a vdechla mu do plic všečen zadržovaný vzduch.

Narovnala se a zalapala po dechu.

„Pokud se mylím," pokračoval nevzrušeně Powell, „o čemž pochybuji, můžete si domů odvézt jeho mrtvolu. Ale pokud pro mě tuhle záhadu vyřešíte, mohu to změnit. Vlastně," podíval se jí do očí, kterými ho vztekle probodávala, „váš otec... I to bych mohl změnit."

Lara na něj vyřeštila oči. Sluneční soustava nad nim se otřásla.

Devět planet stálo v dokonalé přímce, konečně dokončily pětitisíciletou cestu.

„Ale musíte se rozhodnout brzy." Powell se podíval na hodinky.

„Konjunkce už bude trvat jen minutu. A potom se naděje pana Westa definitivně rozplyne. Po pravdě řečeno, pokud ta minuta uplyne a já budu stále držet v ruce tenhle bezcenný kus železa," dodal a zamával Trojúhelníkem, „nevypadají ani vaše vyhlídky právě růžově."

Lara se místo odpovědi opět ponořila k Alexovi.

Voda kolem něj zrudla krví. Prodrala se tím karmínovým závojem a našla jeho tvář.

Políbila ho na rozloučenou.

Vynořila se z vody a šla rovnou k Powellovi. Zastavila se jen pár centimetrů od něj.

„Radši byste se na to měl připravit."

Usmál se. „Jsem připraven, jako bych čekal pět tisíc let."

Prošla kolem něj a zastavila se před jedním z Julioých mužů.

„Sundej z toho laserový zaměřovač," poručila mu.

„Udělej to," doprovodil její povel Powell okamžitě.

V jedné ruce držela Hodiny, do druhé vzala zaměřovač a začala tenkým rudým paprskem klouzat po stěnách.

Hodiny jsou klíčem k samotnému času, napsal její otec.

A ona se byla ochotná vsadit, že i k moci Trojúhelníku. Ale klíč

musel být v Hodinách, a tak otázka zněla, jak se do nich dostat.

Rovný paprsek přetínal prostor hrobky, až najednou...

V místě, kam předtím skočil Boris, jako by se pokroutil a zauzloval sám do sebe. Lara zvedla otcovy Hodiny do výšky, potěškala je, potom se zaklonila a vši silou je hodila.

Hodiny prolétly vzduchem. Dokonale kopírovaly dráhu laserového paprsku přímo do časové anomálie, kde vybuchly na tisíc maličkých kousků.

A všechny ty drobné součástky zůstaly viset ve vzduchu.

Lara pustila zaměřovač na zem.

Rozběhla se. Ve dvou třech krocích nabrala plnou rychlost. A ve

stínu makety sluneční soustavy, kde ta podivná kapsa časové diskontinuity začínala, se odrazila od země. Natáhla ruku a chňapla po maličkém zářicím krystalu, který svítil uprostřed změní součástek.

Když její ruka pronikla do časového zlomu, nejprve zprůsvitněla,

potom jako by ožila a nakonec vypadala jako vlastní trojrozměrný rentgenový obraz. Ztratila v ní veškerý cit, ale setrvačnost ji táhla dál, do bezpečí. Překulila se a vyskočila na nohy. Krystal svírala v dlani.

„Bravo," chválil její výkon Powell, zatímco rázoval k ní. „Bravo. A teď..."

Lara nesla krystal směrem k němu. Jak se k němu blížila, začínal zářit víc a víc. Pět metrů, tři, a potom už je od sebe dělil pouhý půlmetr, na který mu ho mohla podat.

Powell zvedl Trojúhelník.

Lara se na něj podívala. Uprostřed oka si všimla sotva postřehnutelné prohlubně. Zřítelnice Vševidoucího oka.

„Vybavila se jí otcova slova.

Spatřit svět v zrnku písku...

Vložila krystal do oka.

Pupila se okamžitě rozzářila, bílý žár se rychle rozšířil na duhovku, potom na celé oko a nakonec na celý Trojúhelník.

Zářil jasněji než slunce, jasněji než špička bílého plamenného jazyku při sváření.

Lara zvedla ruku, aby si zakryla oči.

„Vševidoucí oko," zašeptal Powell s očima zářícíma vzrušením.

„Moc Boha."

„Tady máš tu svou moc," zasyčela Lara.

Napřáhla a plnou silou ho přes Trojúhelník udeřila do tváře.

Hrobka vybuchla v záblesku oslepující bílé záře.

Čas se zhroutil.

Benátky, Poradní síň Osvícených. Na stupínku stojí sedm křesel.

V jednom z nich, po pravici Důstojného, sedí její otec. Naklání se k sobě a cosi si šeptem sdělují.

Stojí vedle Powella, mnohem mladšího Powella, jehož oči srší žárlivostí.

„To křeslo," syčí se zaťatými zuby, „patří mně."

Knihovna v rodinném sídle Croftů.

Krásný slunečný den. Postava u okna je vidět jen nezřetelně.
Ztrácí se v záplavě slunečních paprsků.
Otevírají se dveře a dovnitř vbíhá malá holčička. Utíká rovnou k tomu člověku u okna. Postava se k ní sklání, směje se a zvedá ji do náruče.
Ta malá dívka je ona.
Ten člověk stojící u okna je její otec.
Hrobka desetitisíc stínů.
Její otec opatrně prochází pod kovovými planetami. Co chvíli se zastavuje a cosi zkoumá na listu papíru, který drží v ruce. Udělá jeden krok vpřed, potom druhý a zastaví se. Podívá se na hodinky.
„Tři. Dva. Jedna. Teď.“
Vztáhne ruku, sáhne do prázdna. Ruka na okamžik mizí.
Usmívá se a v ruce drží Hodiny věků.
Znovu knihovna.
A teď tam je ona, dospělá Lara, která objímá otce.
„Laro, holčičko moje.“ Za oknem září slunce. Opírá si hlavu o jeho rameno.
„Ach, bože. tati, co se to děje?“
„Andílku.“ Hladí ji po zádech a šeptají do ucha. „Nemá to smysl. Vzdej to. Podvol se Moci světla. Vzdej to. Nebraň se.“
Ten hlas nepatří jejímu otci.
Vymanila se z objetí a dívá se do tváře Manfreda Powella. Směje se na celé kolo.
„Pusťte Trojúhelník, Laro.“
Powell vytahuje revolver, namíří hlaveň přímo na Lařino čelo a mačká spoušť.
Hrobka desetitisíc stínů.
Otec s rukama vzpaženými se vyzývavě dívá dolů na Powella.
Ten zvedá zbraň a střílí.
Knihovna rodinného sídla Croftů.
Stojí Powellovi tváří v tvář.
Knihovna hoří.
Holčička vříská.
Lara se otáčí a vidí sama sebe uvězněnou za hradbou plamenů na vzdálenější straně knihovny. Slzy se jí kutálejí po tvářích.
„Neboj se!“ křičí dospělá Lara na tu malou.
„Ne, ne. Myslím, že se má čeho bát.“ Zpoza ní se vynořuje Powell. Poslední větu Powell adresuje jim oběma, malé i velké Laře.
„Za chvíli zemřete.“
Lara se otáčí k němu a nehodlá se vzdát bez boje.
„Uhořela jste, když vám bylo sedm.“ Powell vrtí hlavou. „Nikdy jste nežila. Žádné hrobky, žádné Pulitzerovy ceny, žádná drahá auta. Jen tma a chladná hlína, do níž vás pohřbili.“
Holčička Lara znovu vykřikla. Dospělá Lara si vzpomněla na dobu, kdy jí bylo sedm a nešťastnou náhodou v knihovně zapálila odpadkový koš. Táta ji tehdy...
„Nepřijde, Laro. A uhoříte.“ Powell ji provrtal pohledem. „Taková je moc Trojúhelníku, Laro. Moc Boha.“
Lara si náhle uvědomila, co se za všemi těmi výjevy skrývá. Tu moc chtěli získat oba, ona i Powell, a bojovali o ni.
„Zemřela jste, Laro. Nikdy jste nežila. Nikdy.“
Usmála se a zavrtěla hlavou. „Ve vašich snech.“
Soustředila se.
Powella vzápětí pohltily plameny a zmizel. S ním zmizel i požár.
V knihovně zavládlo ticho.
Lara se otočila a pohlédla do očí holčičky Lary a usmála se.
Potom zavřela oči a znovu se soustředila.

Mezihra

15. května 1981

Novaja zemlja

Už včera odeslal s jasnými instrukcemi mistrně zamaskované Hodiny pryč, a tak měl aspoň tuhle část (přípravu na nejhorší) úspěšně za sebou.

Ale když dnes lord Croft poslouchal paní Kingovou a pana Garetha, svítla mu opět naděje. Měl dojem, že mu rozumí. Zdálo se, že chápou to, co některým mladším a ukvapenějším členům Řádu nedocházelo, totiž nebezpečí spojené s neomezenou

mocí. Bylo to etické dilema, jemuž se nemohli vyhnout. Šplhali po strmém srázu, z něhož mohli velmi snadno spadnout do hlubin. Croft považoval za nezbytné vyslovit nahlas některé své názory. A zdálo se mu, že ho všichni pozorně poslouchají.

Skrz stanovou plachtu zahlédl záblesk světla. Aurora Borealis.

Opět zůstal vzhůru dlouho do noci... moc dlouho. Zítra musel brzy vstávat, a teď zvažoval, jestli má Radě říct o

časových anomáliích, které objevil v hrobce, nebo ne. Snad... by to rozhodování měl nechat na ráno. Teď je prostě příliš unavený, aby dokázal myslet jasně.

„Uaaa." Zívla. „Na tohle už jsem moc starý."

Koutkem oka opět zahlédl barevný záblesk. Croft vzhlédl.

Před ním stála mladá žena. Žena s dlouhými, volně splývajícími

černými vlasy a pronikavým pohledem modrých očí. Vlasy jeho ženy. Jeho vlastní oči.

Croftovi se prudce rozbušilo srdce.

„Panebože."

Vstal. Mladá žena na něj chvíli upřeně hleděla, potom se rozhlédla kolem. Přelétla pohledem jeho postel, knihy, přístroje úhledně srovnané na psacím stole, a nakonec se opět podívala na něj.

„Tati."

Do očí se jí hrnuly slzy.

„Laro. Ale jak..."

A potom mu to došlo.

Našla Hodiny, poskládala kusy Trojúhelníku dohromady. Užívala jeho moci. Takže nakonec selhal. Je mrtvý.

Popošla o krok dopředu a rozhlédla se. „Těžko říct, jestli je to skutečné nebo ne."

Povzdechla si. „Velmi skutečné. Tohle je... průsečík. Minulosti mé minulosti a tvé přítomnosti." Prohlédl si ji od hlavy k patě.

„Bože můj, vyrostla jsi do krásy. Jsi celá po matce."

„A také trochu po tobě, doufám."

„Ano, trochu po mně." Zvázněl. „Použila jsi Hodiny. Našla jsi Trojúhelník."

„Já..." Potom se usmála a zavrtěla hlavou. „To je dlouhá historie."

Zpod stanové plachty k nim doletěl další barevný záblesk Aurory.

„Proč jsi mi neřekl o Osvícených?"

Croft si povzdechl. „Byla jsi ještě dítě. Ani tvá matka to nevěděla."

„Ale mohl jsi to napsat do deníků. Nikdy ses o tom ani nezmínil. Ani jednou."

„Ach Bože." Přese všechno se Croft neubránil smíchu. „Ty mi pořád odmlouváš! To jsem tě tak špatně vychoval?"

Také se usmála, ale její úsměv se vzápětí rozplynul v slzách.

Vklouzla do jeho připravené náruče. Držel ji a něžně konejšil.

„Laro. Drahoušku." Pevně ji k sobě přitiskl a cítil, jak se i jemu hrnou do očí slzy. „Býval bych ti všechno řekl, přísahám. Ale chtěl jsem, abys věděla jen to, co by tě mohlo inspirovat. A chtěl jsem, abys byla v bezpečí. Miloval jsem tě. Miluji tě." Povzdechl si.

„Když jsi byla ještě malá když tvá matka zemřela najednou jsem uviděl Řád novými očima. Tvými očima, Laro. Dětskýma očima."

A nelíbil se mu ani trochu. Honba za mocí nás všechny požírala zevnitř. Zastyděl jsem se."

Croft si znenadání uvědomil, že se mu vůbec nechce mluvit o minulosti. Tohle bylo jediných pár společných chvil, které on a Lara, totiž dospělá Lara, měli. Nebo kdy budou mít.

Pokud...

„Ne. To není správné." Vymanol se z jejího objetí.

„Tati?" Zatvářila se zmateně.

„Ty a já," vrtěl hlavou, „tady takhle spolu nemáme být. To se nemůže stát, nesmí se to stát."

„Ale proč? Proč nemůžu využít tu moc jenom jednou jedinkrát? Abych tě znovu uviděla. Nikdy jsme..."

„S takovou mocí neexistuje žádné jednou jedinkrát, Laro. Musíš Trojúhelník zničit."

„Ale..."

„Tak poslouchej mě, sakra!" rozčílil se, ale potom se usmál, protože ten výraz v její tváři, to tvrdohlavé „proč bych nemohla?", byl naprosto stejný, jaký vídal u své malé dcerky. „A udělej to hned, dřív než tě ta moc pohltí. Dřív než se neubráním a..."

A potom se rozplakal i on. Zemřu, Bože, zemřu a selžu.

„Tati? Co je? Co se děje?"

Sebral se a vzal její ruce do svých.

„Laro. Moc Trojúhelníku je moc Boha. Vezmi si tu moc a každý člověk na světě se stane tak trochu hráčem ve tvé hře. Jejich životy se stanou součástími tvého velkého snu." Natáhl k ní ruku a pohládl ji po tváři. „Poslechni mě. Znič Trojúhelník."

Přikývla. Oči se jí zamlžily.

„Najednou si připadám tak osamělá."

Croft rozhodně zavrtěl hlavou. „Teď mě dobře poslouchej. Nikdy nebudeš sama. Jsem tu s tebou pořád. Jako jsem vždy byl."

A nesnaž se mi namluvit, že jsi neslyšela můj hlas!"

Podívali se na sebe a Lara se najednou rozesmála.

„Tak a teď... Laro, bojuj! Buď statečná! Ukaž, co umíš!"

Natáhl k ní ruku. Udělala totéž a dotkli se konečky prstů.

A potom byla pryč. A ve vchodu do stanu stál místo ní Manfred Powell.
„Lorde Crofte." Uklonil se až do pasu. „Vůdce mě posílá, abych vás přivedl."
„Teď? V tuhle hodinu?"
Powell přikývl. „Ano. Obávám se, že je tomu tak. Něco ohledně té makety sluncem soustavy. Čeká vás v hrobce."
Croft zavrtěl hlavou. „Ne. Je moc pozdě. Necháme to at' je to cokoli na ráno."
Otočil se k Powellovi zády. Hlavou mu vířila spousta myšlenek.
Bylo už hrozně pozdě, ale jeho čekalo ještě plno práce. Bože, jestli má umřít a tuhle část ještě pořádně nepromýšlel, všechny důsledky časového paradoxu, toho, že se Lara vrátila, aby ho varovala, a on nakonec nezemřel. Ale určitě se na to důkladně podívá. Takže jestli má umřít, musí ještě pár věcí zařídit. Především tu byly jeho poznámky, nesmí se dostat nikomu z Řádu do rukou...
„Lorde Crofte."
Otočil se.
Powell vytáhl zbraň.
„Obávám se, že to počkat nemůže." Pokynul hlavní směrem k východu. „Jdeme. Hned."

Lara se soustředila.
Hrobka desetitisíc stínů.
Maketa sluneční soustavy se ztrácela pod vodou. Těsně pod hladinou s něčím zápolily dvě postavy, zápolily s něčím, co se zachytilo pod jedním z jeho ramen.
Ne. To nebylo ono.
Zkusila to znovu.
Hrobka desetitisíc stínů.
Její otec ležel na zemi, kolem hlavy se mu rozlévala kaluž krve.
Smějící se Powell se k němu obrátil zády a zamířil nahoru na povrch.
Ne. Špatně. Zkus to znovu.
Jak se obraz rozmazával, měla dojem, že zahlédla, jak se otec pohnul, odstrčil se nohama o kousek dozadu, jako by se chtěl dostat pod uměle vytvořenou sluneční soustavu...
Hrobka desetitisíc stínů.
Okamžik těsně předtím, než Powell zabil Alexe. Postavy jich tři jako v muzeu voskových figurín madam Tussaud.
A vrhací nůž strnulý v letu, jen pár centimetrů od Alexova srdce.
Ano. To bylo ono.
Lara se znovu soustředila a postoupila o krok kupředu.
Powell s Alexem se ani nepohnuli.
Vytáhla pistole a postavila se před Powella.
„Nazdar, Manfrede." Strnule zíral přímo na ni, ale zdálo se, že ji vůbec nevidí. „Něco tady pro tebe mám."
Vypálila. Sázela do něj ránu za ranou, nejdřív vystřílela jeden zásobník, potom druhý. Zabila by ho i první ranou, takže ty ostatní byly zbytečné, ale tenhle hajzl zabil jejího otce, takže...
Ani ho neškrábla.
Všechny střely jednoduše prošly skrz něj, skrz jeho šaty, jeho tělo a nezanechaly po sobě ani stopu.
Zastrčila pistole zpět do pouzder.
„Tak jo." V mrtvolně ztichlé hrobce se její hlas odrážel jako v prázdném koncertním sále. „Tohle asi nepůjde."
Lara se na okamžik zamyslela, potom došla k noži.
„Budeme si muset vystačit s tím, co tu máme."
Vzala ho do obou rukou a prudce jím trhla.
„Au!" Překvapeně odstoupila. Pořezané dlaně pálily. A nůž se ani nepohnul.
Znovu vzala nůž do obou rukou a...
Opět si poranila dlaně.
Vzpomněla si na Newtonovy zákony, na první lekce fyziky.
Předměty v klidovém stavu není lehké rozpohybovat. A ten nůž strnul v čase, klidovější stav si jen těžko dokážeme představit.
Zapomeňte na výpočty, zapomeňte na bolestivé spáleniny a zápach škvařícího se masa, který najednou ucítila, Lara se rozhodla a nehodlala couvnout.
Pevně sevřela čepel nože a vši silou se do ní opřela. Celou svou vahou se ji snažila pootočit. Připadala si, jako kdyby se pokoušela rozhybat zarezlý litinový kohout. Čím silněji tlačila, tím víc nůž pálil.
Lara se do něj opírala ze všech sil. Cítila, jak jí něco vlhkého stéká po vnitřní straně zápěstí a dolů po předloktí.
A nůž se pohnul, jenom o milimetr, ale skutečně se pohnul.
Zatnula zuby a zkusila to znovu.
Tlačila, napínala svaly, zarývala se patami do země, cítila, jak se jí svaly chvějí námahou. Celé tělo ji nepředstavitelně bolelo, a tak se tu bolest aspoň snažila ignorovat.

Po předloktí jí stékal pramínek krve. Měla takový divný pocit. Zdálo se jí, že se ten nůž ve skutečnosti vůbec nehýbe, že vlastně nějak podivně otáčí a posunuje s celým světem, který se jí divoce vzpírá. Ztratila pojem o čase... ale nakonec, když povolila a podívala se na nůž, uviděla, že hrot čepele už nemíří na Alexe, ale na Powella. Narovnála se, otřela si ruce o nohavice a postavila se na své původní místo vedle Alexe. Zavřela oči a opět se soustředila.

Powell hodil nůž. Mířil na Alexovu hrud'. Vzápětí mu ramenem projela ostrá bolest. Otočil hlavu a uviděl nůž, který se zabodl do jeho těla. Do jeho, ne do Westova. Jak to? Zapotácel se a upustil Trojúhelník. Spadl na zem a rozpadl se na prach. Powell se skácel vedle něho. „Nuže?“ Lara se na něj usmála. Podpírala Westa a pomáhala mu vstát. „Měl byste být na své věci opatrnější.“ „Ne.“ Powell zavrtěl hlavou. Odmítal uvěřit tomu, co se právě stalo. „To není pravda.“ Zíral na to, co zbylo z Trojúhelníku. Vzápětí pohledem sklouzl k Laře. Ještě nikdy v životě nepocítí takovou nenávist jako teď. „Zabte ji!“ zařval z plných plic. Zahřměla střelba. Lara udělala skok vpřed a strhla s sebou i stále ještě nechápavě se tvářícího Alexe. Kulky rozrývaly zemi a voda začala opět stoupat. Překulila se na nohy a dala se do běhu. Alex ji napodobil. Celá hrobka se otřásala. Lara se podívala vzhůru. Obrovský nosný sloup makety sluneční soustavy celý vibroval. Těsně před nimi se zřítíl ohromný krápník. Do vzduchu vylétla sprška vody a úlomků ledu. Přikrčili se za něj právě včas, aby se do něho zaryly kulky určené jim. „Laro, Laro, Laro.“ Alex se krčil vedle ní za krápníkem, zíral nahoru a vrtěl hlavou. „Vypadá to, žeš zas něco zdemolovala. Copak nemůžeš alespoň jednou...“ Konec věty zůstal viset ve vzduchu. „Co je? Proč se na mě tak díváš?“ Protože jsi naživu, ty pitomče, chtělo se jí vykřiknout. Místo odpovědi mu však uštědřila štulec. „Hej! Za co?“ Tvářil se tak zmateně, že se jí přestalo chtít mu něco dál vysvětlovat. „Ukradls mi modlitební mlýnky,“ prohlásila, vytáhla pětáctyřičítky a jednu mu podala. Hrobka se znovu otřásla. Rozhlédla se kolem a zjistila, že všude se jako obrovská pavoucí síť začínají objevovat praskliny. Šířily se ze zdi na strop. Všeude kolem padaly kusy ledu. Vedle nich se k zemi zřítily další krápníky. „Laro...“ Alex k ní vztáhl ruku s revolverem. „Jestli tě rozjímání o zázraku stvoření nezaměstnává příliš... mohl bych dostat další zásobník, prosím?“ Několik jich vytrhla a hodila mu je. Vzápětí začala střílet. Powellovi muži však byli vyzbrojeni až příliš důkladně. Dva z nich se skrývali ve stínech hrobky a kryli palbou další, kteří postupovali směrem k nim. Musí něco udělat, protože jinak budou za dvacet vteřin u nich... Hrobka se znovu otřásla a ze stropu se snesla další sprška ledu a kamení. Maketa sluneční soustavy se řítí k zemi. Její pád nejen zničí hrobku, ale způsobí i další časové anomálie. Celá konstrukce se nepohnula z místa od okamžiku, kdy byla sestrojena, a její zhroucení by je mohlo vysvobodit. Vzduchem létaly světelné paprsky a mihaly se barvy, jako by kolem nich vířily miniaturní Aurory. Padající kamení a led, které prolétly trhlinami v čase, měnily skupenství. Kámen se rozpadl na prach a led se měnil ve vodu. Do víru se zřítíl i kousek odštěpeného krápníku. Roztočil se v časovém víru a na druhé straně vypadla masivní kamenná dýka. Zabodla se do jednoho z podpůrných ramen. Mars se zachvěl a začal se řítit k zemi. Při dopadu prorazil ledovou křustu jezírka. Vystříkl gejzír ledové vody. „Laro, svět sice zachraňuji poprvé,“ ucedil Alex, „ale zdá se mi, že bychom měli hodně rychle začít přemýšlet o tom, jak odsud co nejrychleji vypadnout.“ Powellovi muži očividně měli na vývoj situace stejný názor. Julius znenadání sklonil zbraň. „Ústup! Plán C!“ Přestali si všimnout Lary a Alexe a rozeběhli se k saním. Powell stále ležel na zemi. Byl zraněný. Nechtěl věřit svým očím. „Julie? Co to děláte? Co je sakra plán C?“ Julius se obrátil. „Mise skončila, pane. Selhali jsme.“ Ach tak. Powellovi se konečně rozsvítilo. „Necháte mě tady.“

„Ano, pane.“
Powell nechtěl věřit vlastním uším. Deset let s tím mužem pracoval a teď, když začalo jít do tuhého, ho tam jen tak nechá a odejde?
„Jsem zhnusen.“
„Není v tom nic osobního, pane.“
„To rád slyším.“
„Zklamal jste,“ konstatoval Julius suše, „a. já se teď musím postarat o své lidi.“
Hrobka se znovu začala chvět.
„Čas vypršel. Sbohem, pane Powelle.“
Powell se mu podíval do očí. „Tak tedy jděte. Jděte!“
Julius odešel.
„A díky!“ volal za ním Powell. „Nemám zač vám děkovat!“
Zatímco Julius a jeho muži odjížděli, Lara ke svému nemalému údivu uviděla do hrobky vcházet Bryce a... kdo je tohle?... Pimms, který klusal vedle něho.
„Dobrá práce,“ řekla Bryceovi. „Jako legendární vojsko.“
Pokrčil rameny. „Byla to hračka.“
Pimms chvíli váhal a nervózně pokukoval po Laře.
Nakonec se rozhodl, postoupil dopředu a napodobil Bryceův ležerní tón. „Byla to hračka,“ zopakoval. „To by zvládl i kojenec.“
Procházka růžovým sadem..
„Pane Pimmsi.“
Nervózně se na ni usmál.
„Lady Croftová.“
Lara na něho namířila a zakřenila se. „Ještě stále stojíte na straně bídáků?“
„V žádném případě!“ Hlas mu přeskočil o oktávu výš.
„Ruku na to?“
„Jistě, ach, ano, ruku na to.“
„Přísahajte a...“
„Ať shniju v pekle. Na věky.“ Radostně pokýval hlavou. „Ne že by se mi chtělo umřít, ale, abyste to správně pochopila, chtěl jsem tím naznačit...“
Lara sklonila hlaveň a mrkla na něj.
„Fajn.“
Pimms si ulehčené oddechl. Alex ho poplácal po rameni.
„Pimmsi, kamaráde. Právě včas.“
„Všichni jste odvedli dobrou práci,“ uzavřela neplodnou diskusi Lara a zadívala se k východu z hrobky.
„A teď si pospěšme, než to tady...“
„Laro!“
Při zvuku Powellova hlasu se Lara otočila. Ležel bezmocně na zemi a díval se na ni. Nenávist mu křivila obličej.
„Hodně štěstí, pane Powelle,“ řekla suše. „Budete ho potřebovat.“ Alex, Bryce a Pimms ji minuli a mířili k východu.
Powell se nečekaně usmál. „Myslím, že byste ráda věděla, že váš otec škemral o život.“
Lara ztuhla na místě.
„Fňukal jako děčko.“
„Nemyslím.“
„Dobrá.“ Pokrčil rameny. „Ale nikdy si tím nebudete jistá, že?“
„Táhněte k čertu.“
Vylovil z kapsy nějaký předmět a zakýval jím ve vzduchu. Připadal jí povědomý.
Powell jej zvedl tak, aby na něj viděla.
Byly to otcovy kapesní hodinky.
„Ty hajzle!“ Hodinky patřily k otcovým nejcenějším pokladům.
Obrátila celé rodinné sídlo naruby v marné naději, že si je snad na svoji poslední výpravu nevzal s sebou. Fakt, že je teď má v ruce Powell...
Ušklíbl se.
„Nezdálo se mi, že by mu nějak zvlášť vadilo, že jsem mu je sebral. Byl ztuhlý, mrtvý a studený.“ Zatímco mluvil, odklopil víčko a políbil podobiznu vnitř.
Obrázek její matky.
Bolelo to.
„Laro! Kašli na něj! Ne, ne, ne!“
Slyšela, jak na ni Alex křičí. Chtěl ji zastavit. Vnímala rachot kamenů padajících všude kolem ní, cítila, jak stoupá hladina vody, ale na nic z toho se neohlížela. Nezáleželo na tom. Záleželo jen na hodinkách a na tom, aby je vyrvala Powellovi.
A pořádná nakládačka také nebude od věci, blesko jí hlavou.
„Nezkoušej na mě to své ‚Odvážnému štěstí přeje‘, Laro!“ Alex ji klusal po boku a soustavně na ni řval. „Prosím! Musíme odsud vypadnout. Nebo se nám to tady zítí na hlavu.“
Přikývla. Měl samozřejmě pravdu, ale ona potřebovala jen deset

vteřin navíc. Během jedné mu vyškubne hodinky a za devět toho hajzla zmlátí do bezvědomí. Doběhla k Powellovi a nenávisťně na něj pohlédla. Klidně se jí díval do očí, šklebil se a dál točil hodinkami na prstě.

„Laro!“ prosil Alex. „Za dvě minuty nás to rozmázne na placku!“

To byla ještě spousta času.

Shýbla se, aby Powellovi vytrhla hodinky...

Vrhl se kupředu a švihl po ní nožem.

Tělem jí projela pronikavá bolest, zapotácela se a málem upadla.

„Hej!“ Alex kopl Powella do hlavy.

Ten však jeho ránu odrazil, vstal a zašermoval svým druhým nožem ve vzduchu.

Hajzl jeden, celou dobu to zranění jenom předstíral.

Lara získala rovnováhu a také vytáhla nůž. Potom se postavila mezi Alexe a Powella.

Alex se znovu pokusil postavit před ni a sám se pustit do Powella.

„Ne,“ zavrtěla rezolutně hlavou. Powell a otcovy hodinky byli jen její. On se na to očividně díval stejně. Začal kolem ní kroužit. Nůž držel v ruce jako profesionál.

„To si snad děláš srandu,“ zavrčel Alex.

„A ty bys snad radši měl vypadnout.“

„Laro! To je šílenství! Nech mě ho zastřelit.“ Postřehla, jak Alex vytáhl pistoli, ale netrpělivě na něj mávla, ať ji zase schová, a plně se soustředila na Powella.

„Běž napřed. Odved' ostatní do bezpečí. Doženu vás.“

„Ale...“

„Ted' hned,“ sykla Lara. „Běž.“

Díky bohu ji Alex znal dost dobře na to, aby pochopil, že to myslí smrtelně vážně.

„Nechám ti tu jedny saně. Hoď sebou.“

„A co já?“ zeptal se Powell. „Koneckonců, pane Weste, když se odsud nedostanu živý, nedostanete zapláceno.“

Alex na okamžik zmlkl.

„Pořádně mu nakopej prdel, Laro,“ prohlásil nakonec.

A potom odešel.

„Vaši lidé jsou vám nesmíme věrní, že, pane Powelle?“ vyprskla Lara. „Alex Pimms. Julius. A tím seznam nekončí.“

„Máte pravdu, Laro.“ Powell skočil s napřaženým nožem kupředu. Bez problémů se jeho útoku vyhnula. „Budiž mi to poučením pro příště.“

„Myslíte pro příští život?“

Pokrčil rameny. „O můj osud se nestarejte, lady Croftová.“ Z ničeho nic sklonil čepel nože. Co to má, k čertu, znamenat?

„Radši myslíte na ten vlastní.“

Nato Powell odněkud vytáhl pistoli a namířil ji na ni.

Jenže ona ve chvíli, kdy postřehla pohyb jeho ruky, automaticky vytáhla vlastní pětačtyřicítku.

Protáhl obličej.

„Řekla bych, že je to pat,“ poznamenala Lara. „Oba můžeme zmáčknot spoušť, ale moje pětačtyřicítka,“ maličko s ní zamávala, „má mnohem větší kalibr. Zdá se, že mám přece jen lepší vyhlídky na přežití než vy.“

Hodil svou zbraň na zem.

„Lady Croftová. Jelikož nám zbývá jen pár minut, než tu oba zemřeme, navrhuji, abychom ten zbývající čas využili kreativně.“

Boj beze zbraně,“ navrhl. „Jen my dva. Muž proti muži, nebo ve vašem případě, proti ženě. Vítěz bere vše... hodinky, saně, Westa, Powella, Pimmse, cokoli...“

Lara zasunula zbraň zpět do pouzdra. „Budiž.“

Powell se usmál a znovu kolem ní začal kroužit. „Obávám se, že jsem vám jaksi zapomněl prozradit, má drahá,“ prohlásil s úšklebkem na rtech, „že ovládám sedm druhů bojového umění. Loni jsem v Číně porazil dva černé pásy současně a ani se při tom nezapotil.“

Jednomu z těch chudáků jsem přerazil páteř. Ted' se krmí brčkem a dělá do pytlíku.“ Usmál se. „Už se těším, až vás uvidím v podobném stavu.“

„Proboha,“ vyjekla Lara v předstírané hrůze. „To jste mě obelstil. Už se celá třesu. Vidíte?“

Podíval se.

Kopla ho do obličeje.

Následoval kop do žaludku.

Potom do kolene, a aby toho nebylo málo, ještě ho párkrát rukama udeřila do stejného místa.

Bránil se, jak nejlépe dovedl. Podařil se mu pěkný kop z otočky, který ji zasáhl do brady takovou silou, že téměř odlétla.

Ale většinou předváděl exemplární příklad nečistého boje. Když ho například vzala do kravaty, pokusil se ji kousnout.

Odstrčila ho od sebe a nakopla rovnou do zubů. Jeden mu vypadl.

Obrátil oči v sloup.

Potom se svezl na zem a nehýbal se.
Sehnula se k němu a sebrala mu otcovy hodinky.
„Tohle je moje," oznámila mu.
Powell s námahou pootevřel oči. „Jen si je vemte. Stejně se předbíhají."
Kousek napravo zahlédla záblesk světla.
Časová anomálie vířila a rozmazávala stěnu jeskyně. Celá hrobka se otřásala a obrovský balvan o velikosti slušně velkého auta se najednou rozplynul.
Powell sledoval její pohled a oči se mu rozšířily hrůzou.
Lara se usmála, chytla ho za nohu, odtáhla ho jako pytel brambor a hodila přímo do časové kapsy.
Zaječel.
Lara odklopila víčko otcových hodinek a usmála se.
„Páni. Nejvyšší čas vypadnout."
„Laro! Laro, proboha! Proč mě nezabijete?!" řval za ní. „Tohle je horší než smrt."
Na okamžik se ještě zastavila a zamyšleně hleděla na vír barev.
Účinky anomálií se od sebe velmi lišily. Některé se chovaly jako průchody časem a prostorem - jako ten, do něhož skočil Boris - jiné byly hodně chaotické. Časové bouře, jak je nazvala jedna malá holčička.
Powell se ocitl v jedné z těch hodně chaotických.
Vlastně to vypadalo, že ho pomalu pohlcuje. Hrozně ráda by tam zůstala a dívala se, co bude dál.
Bohužel byl nejvyšší čas odtamtud zmizet.
„Smrt je pro tebe málo," utrousila, když se shýbala na zem pro svůj batoh. Tohle by tady neměla zapomenout. „Zoufale málo pro člověka, který zabil mého otce."
„Zabij mě!" řval za ní.
„Hodně štěstí, pane Powelle," zamumlala polohlasně. „Jak jsem říkala, budete ho potřebovat."
Před jeskyní na ni čekaly saně, jak Alex slíbil.
A nahoře na ni čekali tři muži.

Mezihra

15. května 1981
Novaja zemlja

Kulka zasáhla Crofta přímo do čela. Než si vůbec stačil uvědomit, co se děje, kácel se k zemi, a potom najednou necítil nic, ležel na zemi a díval se nahoru na obří model sluneční soustavy. Pravou tvař měl celou od krve, teplé a lepkavé krve. Najednou ho zavalila vlna bolesti, každý milimetr jeho těla se svíjel a řval v agónii. Před očima se mu nepromítl žádný zrychlený film jeho života, viděl jen Powella a v mysli mu hlodalo vědomí, že selhal. Ale takhle aspoň získá Trojúhelník Lara, a pokud ho zničí...
Zavřel oči. Všechno potemnělo.
Lara, blesko mu hlavou. Představil si svou dceru tak, jak ji před pár okamžiky uviděl, živou a nesmíme krásnou.
Croft znovu otevřel oči a najednou přímo nad sebou uviděl barevné mihotání. Ve vzduchu se tam divoce točila miniaturní obdoba Aurory Borealis.
Časová bouře. Co se stane, když...
Zvedl ruku a natáhl ji nahoru, ke světlu.

Epilog

Lara stála před otcovým pomníkem.
„Už nejsou Hodiny, tati. Už není Trojúhelník, není hrobka a není už ani pan Powell. Všechno je pryč."
Jsou pryč, jako by se vypařili z povrchu Země.
Když dorazili k okraji kráteru, otočili se a zahlédli, jak z míst, kde bývala hrobka, něco vylétlo k nebi. Ať to bylo cokoli meteorit, nějaký prapředek všech časových anomálií nebo něco úplně jiného - zanechalo to za sebou ohnivou brázdu, jak to stoupalo vzhůru. Měla takový pocit, že až do Novoj zemlji vypraví Osvícení další expedici a nepochybovala o tom, že se taková expedice opravdu uskuteční, respektive, že už je tou dobou na cestě - nenajdou po hrobce ani památky. Dokonce jaksi podvědomě cítila, že už tam nebude ani samotný kráter.
Prolétl kolem ní motýl a přistál na kamenném stanu. Pomalu třepetal křídly v záři odpoledního slunce, odpočíval a nabíral síly, než se zase vznesl do vzduchu.

Lara se také cítila odpočatě, přestože se na zámek vrátila teprve ráno. Je úžasné, že se po horké sprše a převlečení do čistých šatů obvykle cítíte jako úplně nový člověk.
Pokekla vedle otcova náhrobku.

LORD CROFT
ZAHYNUL 15. KVĚTNA 1981
ZTRACEN ALE NIKDY ZAPOMENUT

„Nikdy zapomenut," zašeptala. „A ani ne tak docela ztracen." Přitiskla si konečky prstů ke rtům, a potom je položila na kámen. „Miluji tě, tati. Brzy se vrátím."

Vstala a vydala se zpět do domu.

Hillary s Bryceem na ni čekali nahoře nad schody. Oba se zářivě usmívali.

„Co je?" Opřela si ruce v bok. „Co na mě tak civíte?"

Hillary natáhl k Bryceovi ruku. „Ty peníze, prosím."

Bryce sáhl do kapsy kalhot, vytáhl svazek bankovek a podal mu je. „Abys věděl, tak vůbec nelituji. Za ten pohled mi to stojí." Zvedl foťák k oku a namířil jej na ni. Cvak. „Dejte vědět Tattleru. Lara Croftová v šatech."

„No tak mám na sobě šaty. A co?" Zamračila se na Hillaryho.

„Kdybys pral častěji, měla bych při oblékání větší výběr."

Ale nemohla zapřít, že se už nesmírně těší na Alexův obličej při večeři, až ji v tomhle uvidí.

Bryce s Hillarym se na ni pořád usmívali.

„To nemáte něco lepšího na práci?"

Hillary se zatvářil ublíženě. „Rád bych, abyste věděla, že jsem celou dobu uklízel."

To byla pravda. Zámek vypadal jako nový.

Upřela na Bryce přísný pohled. „A co ty? Jak chceš omluvit, že ses celou dobu flákal?"

„Ne, ne, já se vůbec neflákal. Ani omylem. Také jsem se činil."

„Fakt?" Lara si založila ruce na prsou. „A cos dělal?"

Zaslechla za sebou plechové řinčení a obrátila se.

Ze zbrojnice vypochoďoval Bryceův robot a zářil jako nový. Po pravdě řečeno, byl lepší než nový.

Paže už neměl zakončené frézami. Místo nich ho Bryce vybavil pořádnými kanóny.

Lara hodila Hillarymu svůj klobouk.

„Podrž mi to," požádala ho a odkopla boty.

konec